

Bà Tùng Long

Duyên Tình Lạc Bến

Chương 1

Chiếc xe nhà của ông Đại, giám đốc hãng Hồng Tân, vừa đỗ trước cửa thì Lý đã ngắt nhỏ Huệ:

- Khổ quá! Đã tám giờ rồi mà sao Mỹ Dung chưa tới? Ông giám đốc đến kìa, không thấy Mỹ Dung chắc ông sẽ tức giận mà rầy cả tội mình cho xem. Cúc vừa đánh máy vừa nói:

- Làm việc đi các chị. Nếu không lại bị la cả đám. Không hiểu Mỹ Dung có bị bệnh không mà giờ này vẫn chưa thấy tới?

Ông Đại đã vào đến chỗ ba cô thư ký. Họ cúi đầu làm việc như không để ý đến những gì đã xảy ra quanh họ.

Ông Đại đi thẳng vào văn phòng. Cúc đợi ông đi khỏi liền nói:

- Hú vía, ông ấy không để ý đến sự chậm trễ của Mỹ Dung. Tội nghiệp Mỹ Dung quá, độ rầy trông nó bơ phờ như kẻ mất hồn.

Lý nhún vai:

- Ai bảo yêu cái thằng lưu manh ấy cho khổ.

Huệ nói:

- Các chị đừng nói như thế. Ai ở trong cuộc đời mới biết. Chị chớ nên bảo

Mỹ Dung yêu thằng lưu manh Mỹ Dung nghe được sẽ buồn rầu, tội nghiệp.

Lý nói:

- Lưu manh thì bảo là lưu manh, mà không lưu manh là gì? Lừa gạt và dụ dỗ các cô gái để lấy tiền ăn chơi đàn đúm, cái tên Vũ nào đó chỉ là hạng lưu manh. Tôi không hiểu tại sao Mỹ Dung lại mê Vũ được. Mỹ Dung hiền lành quá, đẹp đẽ quá, mà Vũ thật là vũ phu, mặt mày hung hăng, cử chỉ hống hách.

Cúc thở dài:

- Tình yêu mù quáng, người ta đã bảo thế, các chị không biết gì sao? Chỉ tội nghiệp cho Mỹ Dung, có bao nhiêu tiền dành dụm đem cúng cho Vũ cả. Các chị không để ý đến đôi bàn tay của Mỹ Dung à? Chiếc nhẫn hột xoàn của Mỹ Dung đâu mất rồi. Chắc là cầm bán gì rồi, để lấy tiền đưa Vũ.

Huệ kinh ngạc:

- Đến nước ấy à? Thế thì nguy lắm! Chúng ta phải can thiệp mới được. Đã là bạn bè, mình không nên ngồi yên mà nhìn một người bạn sắp sụp xuống hố. Ba người đang nói đến đây thì Mỹ Dung ở ngoài hấp tấp đi vào, vẻ mặt lo lắng. Nàng đi ngay lại bàn, kéo ghế ngồi và lấy giấy tờ ra làm việc, không kịp chào các bạn.

Huệ thấy vậy đưa mắt liếc Lý, Cúc rồi hỏi Mỹ Dung:

- Chị có bệnh không mà đi trễ lại có vẻ mệt nhọc như thế?

Nghe bạn hỏi, Mỹ Dung ngẩng đầu lên, vội vàng nói:

- Chào các chị. Tôi đến trễ hấp tấp quên cả chào các chị, xin các chị tha lỗi cho. Thấy xe ông giám đốc đậu trước cửa, tôi quýnh quá...

Lý hỏi:

- Tại sao chị đi trễ?

Mỹ Dung nói thật nhanh, như che giấu một sự đau khổ:

- Có chút chuyện riêng chị ạ.

Rồi Mỹ Dung cắm cúi làm việc, cố tránh những con mắt tò mò của các cô bạn đồng sở.

Huệ lắc đầu tỏ vẻ thương hại Mỹ Dung. Thỉnh thoảng Huệ ngừng làm việc để nhìn trộm Mỹ Dung. Huệ thấy cô bạn gái của mình có vẻ bơ phờ, dường như có việc gì lo nghĩ lắm.

Hai ba lần Mỹ Dung bỏ viết xuống, chống tay vào má, đôi mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà. Một lát Mỹ Dung đứng dậy đi thẳng vào phòng ông giám đốc.

Huệ nói với Lý:

- Chắc không xong rồi! Mỹ Dung lo nghĩ quá. Mới một tuần nay mà chị ấy gần như sút hẳn đi, trông thiếu ngủ quá. Chị Mỹ Dung vào phòng ông giám đốc làm gì vậy kia?

Cúc nói, đầu không ngẩng lên khỏi những con số:

- Thì đem giấy tờ cho giám đốc ký chứ gì.

Huệ nói:

- Mỹ Dung đi với hai bàn tay không, giấy tờ gì đâu mà ký? Kia, chị ấy ngập ngừng chưa dám vào.

Nhưng Mỹ Dung chỉ do dự có một chút rồi mạnh dạn đi vào.

Mỹ Dung, cô thư ký thân tín của ông Đại, là một thiếu nữ trạc độ hai mươi tuổi, có một vẻ đẹp kín đáo, nhu mì, tánh tình thì hiền lành, nhưng lanh lợi, vui vẻ.

Mỹ Dung là một thiếu nữ mồ côi, từ thuở bé sống ở một cô nhi viện. Năm Mỹ Dung được mười tám tuổi, nàng ra khỏi cô nhi viện để tự tìm lấy cái sống.

Bà giám đốc cô nhi viện giới thiệu cho nàng một việc làm, và ông Đại, giám đốc hãng Hồng Tân, một người bà con của bà giám đốc cô nhi viện, đã bằng lòng cho nàng làm thư ký riêng của ông. Ông Đại xem Mỹ Dung như con

cháu, đối đãi với nàng rất tử tế, mà Mỹ Dung cũng xứng đáng với sự tin cậy của ông Đại. Chỉ trong vòng ba tháng nàng đã thạo tất cả công việc. Nàng thông minh, chịu khó, nên ông Đại rất vừa lòng.

Mỹ Dung lại còn được các bạn nam đồng nghiệp kính mến. Các bạn gái cũng không hề ganh tị với nàng mặc dù nàng đẹp và được chủ tin cậy. Hai năm nay, nghĩa là từ ngày Mỹ Dung ra làm việc, nàng thuê một căn phòng nho nhỏ, sống một mình. Từ khi bước chân ra khỏi cô nhi viện, Mỹ Dung gặp toàn sự may mắn nên nàng thấy đời nàng đang bước vào giai đoạn mới. Nàng sống tự lập, không nhờ cậy vào ai. Kể ra thì những ngày mới này đầu sao cũng tươi đẹp hơn những ngày ở cô nhi viện, Mỹ Dung thường nói với các bạn:

- Tôi sống một thời thơ ấu thiếu tình yêu, thiếu sự chăm nom, săn sóc. Với mười tám năm ở cô nhi viện, tôi còn giữ những kỷ niệm u buồn, đen tối. Tôi không biết cha mẹ tôi là ai, tôi cũng không hiểu tại sao cha mẹ tôi lại không nuôi tôi, không thương yêu tôi mà lại đem tôi bỏ vào cô nhi viện để tôi sống với những đứa bé cũng bạc phước như tôi. Vì đã trải qua một thời thơ ấu cực khổ tủi đau như thế, cho nên bây giờ tôi chỉ muốn sống một cuộc đời êm đẹp, được yêu và có thể yêu lại.

Cách đây tám tháng, trong tiệc cưới một bạn đồng sở, Mỹ Dung được quen với Vũ, một thanh niên hoạt bát, có bề ngoài sang trọng. Người ta giới thiệu Vũ cho nàng:

- Đây là anh Vũ, một giáo sư âm nhạc.

Hai người quen nhau từ đây. Vũ tỏ ra vồn vã với nàng, nhưng lúc nào Mỹ Dung cũng dè dặt. Mỗi buổi chiều, Vũ thường đến trước hăng Hồng Tân, đón Mỹ Dung ở sở ra rồi hai người cùng về.

Họ chia tay trước nhà Mỹ Dung. Cả một tháng trời như thế, không bao giờ Vũ được Mỹ Dung mời vào nhà.

Vũ tỏ ý mời Mỹ Dung về phòng riêng của chàng thì Mỹ Dung kiếm cách thoái thác.

Thấy Mỹ Dung đứng đắn quá, Vũ cũng vị nể, không dám xúc phạm nàng.

Vũ thường nói với Mỹ Dung:

- Nhà anh cũng không giàu có gì, anh phải vừa làm vừa đi học. Tiền lương của anh, anh phải trả nào là tiền cơm, tiền trọ, lại còn phải mua sách vở nữa. Đôi khi anh muốn đãi em một bữa cơm, một châu xinê, cũng không có đủ tiền. Em đừng cười anh, em nhé, anh thành thật lắm. Cái nghèo đâu phải là chuyện xấu hổ, phải không em? Miễn là mình nghèo mà mình giữ được nhân cách thì thôi. Chúng ta còn trẻ, đường đời còn dài. Ngày mai, khi ra trường, anh sẽ làm cho đời em được đầy đủ, hạnh phúc.

Những lúc Vũ nói với Mỹ Dung như thế thì má nàng ửng hồng, thấy lòng rạo rực một niềm vui khó tả.

Vì cư xử rất khôn khéo nên Mỹ Dung không bao giờ nghi ngờ gì về Vũ cả.

Vũ nói gì Mỹ Dung cũng tin răm rắp. Nàng đã nói với Vũ:

- Anh Vũ ơi! Anh cứ lo lập chí đi. Người con trai ít ra cũng phải có một sự nghiệp gì với đời. Em xin vui lòng chờ đợi ngày anh thành danh.

Thế là Mỹ Dung đã yêu Vũ và đặt hết tin tưởng vào Vũ.

Khi Vũ hiểu Mỹ Dung đã yêu mình tha thiết thì một hôm Vũ nói với Mỹ Dung, vẻ mặt buồn rười rượi:

- Chắc anh không thể dạy học được nữa, em ạ.

- Sao vậy anh? Anh bận nhiều bài vở lắm phải không?

Vũ lắc đầu:

- Không phải thế em ạ. Cực gì anh cũng có thể làm được, anh không sợ cực khổ đâu.

Mỹ Dung lại hỏi:

- Ông hiệu trưởng bất bình anh?

Vũ vẫn lắc đầu. Mỹ Dung không sao hiểu được.

- Thế thì vì lẽ gì, anh có thể cho em biết được không?

Vũ chỉ nói:

- Mất chỗ dạy thì anh phải bỏ học; chứ tiền đâu mà trả tiền cơm, tiền trọ, tiền trường? Em có cảm thông sự lo nghĩ của anh?

Không đợi Mỹ Dung trả lời, Vũ nói tiếp:

- Mỗi tháng tốn tất cả là ba nghìn. Phải dạy bốn chục giờ âm nhạc mới có được ba nghìn. Thôi đành bỏ mộng làm luật sư rồi. Xin được một chân thư ký quèn vậy.

Mỹ Dung nói:

- Mất chỗ dạy này, còn chỗ khác, việc gì anh phải chán nản như thế?

Vũ nói đầy vẻ thất vọng:

- Lúc này kiếm mỗi tuần mười giờ âm nhạc đâu phải chuyện dễ? Huống chi anh không quen cái lối đi xin việc em ạ. Anh sở dĩ được dạy ở trường này vì ông hiệu trưởng là bạn thân của cha anh trước kia.

Mỹ Dung ngạc nhiên:

- Thì có gì đâu! Ông ấy có một cô con gái học lớp đệ tử. Cô Liên Hoa thì còn ai không biết tiếng. Hoa hậu hội chợ mà lại. Cô ấy học âm nhạc với anh, rồi đâm ra mê anh như điên đảo. Mà cơ khổ, nào anh để ý đến cô ta bao giờ! Nói đến đây Vũ đưa mắt nhìn Mỹ Dung, Mỹ Dung cau mày lại, cặp mắt như dán vào đôi môi của Vũ, bao nhiêu tâm trí để cả vào câu chuyện.

Vũ làm ngơ như không để ý đến Mỹ Dung, chậm rãi lấy thuốc lá ra hút và nói:

- Cô ấy yêu anh đến nỗi lâm bệnh vì anh. Ông hiệu trưởng không hiểu cô đau bệnh gì, mời thầy chạy thuốc lạng xăng mà bệnh cô vẫn không thuyên giảm. Giữa cơn mê, cô ấy kêu tên anh rồi khóc. Mẹ cô tìm tòi trong sách vở, khám phá ra được tập nhật ký, trong ấy nói toàn là chuyện thương nhớ anh. Trời

oi! Như thế nào mà anh có hay biết? Mà dù anh có biết thì anh cũng chẳng bao giờ yêu được cô ấy. Hình bóng em đã ở trong tim anh rồi.

Mỹ Dung cảm động đến rung rung nước mắt. Nàng không ngờ Vũ yêu nàng đến thế. Nàng cũng không ngờ hạnh phúc và tình yêu nàng bị đe dọa một cách đáng lo ngại như thế.

Vũ nói tiếp:

- Ông hiệu trưởng liền gọi anh vào văn phòng và ngỏ ý muốn gả Liên Hoa cho anh. Anh liền từ chối. Ông ấy bất mãn nên báo cho anh biết trước hết tháng này sẽ cho anh nghỉ vì không thể để Liên Hoa gặp mặt anh nữa. Anh thà mất việc, chớ yêu Liên Hoa, anh không thể yêu được. Anh bỏ em đâu được, phải không em?

Mỹ Dung nhìn Vũ bằng đôi mắt biết ơn:

- Anh thương em nhiều quá. Em thành thật cảm ơn anh. Đời em mà không có anh thì còn gì đáng sống nữa. Em đã trải qua một thời thơ ấu đau khổ, thiếu tình thương, anh ạ.

Vũ nói:

- Không, không bao giờ anh phụ em được. Em là lẽ sống của anh. Nhưng rồi đây chúng ta mới làm sao xây mộng đẹp? Đành làm một công chức, một thư ký quèn à.

Mỹ Dung chưa kịp nói gì thì Vũ lại nói:

- Hay là gặp biến phải tùng quyền, em nhi? Anh nhận đại lời của ông hiệu trưởng...

Mỹ Dung hoảng hốt:

- Nghĩa là anh chịu cưới Liên Hoa?

Vũ nói:

- Em đừng nóng nảy, để anh trình bày hết ý kiến đã. Anh làm bộ bằng lòng cưới Liên Hoa, cốt để yên thân và có chỗ dạy đến ngày anh học thành tài. Gá

tiếng thôi, em hiểu chưa? Chứ cưới thì không cưới đâu.

Mỹ Dung nói:

- Làm như thế không được đâu anh. Anh bắt Liên Hoa đợi anh à? Anh để Liên Hoa nuôi một hy vọng lớn lao để rồi tuyệt vọng thì còn gì là đời nàng? Thôi, dứt khoát đi cho yên. Anh bỏ dạy cũng được. Thùng thắt kiếm việc khác mà làm. Anh cứ tiếp tục đi học. Trong khi chờ đợi, em xin anh cứ yên lòng, em sẽ lo cho anh về chuyện tiền cơm, tiền trọ.

Mỹ Dung vừa nói đến đây, Vũ đã bắt đầu lia lịa la lớn:

- Làm thế sao được? Lương em có là bao mà em giúp được anh mỗi tháng những ba nghìn đồng?

- Lương em không là bao nhưng em có thể lo cho anh ít lắm cũng một năm... Nhưng nói là nói vậy, chứ em tin rằng với tài của anh, trong vài tháng, anh sẽ tìm lại được chỗ làm khác.

- Em tốt quá, nhưng anh nữ nào sống nhờ vào em một cách hèn mạt như thế? Em làm sao chịu được những sự tiêu xài vô chừng của anh?

- Hai năm nay ra làm việc, em để dành được một số tiền cũng kha khá. Lúc ở cô nhi viện, em lãnh thù, lãnh đan cũng có một số vốn nữa... Em dám nói là em lo được cho anh một năm, nếu anh chưa tìm được việc làm.

Vũ nhất định không chịu thì Mỹ Dung năn nỉ hết lời. Thế là từ đây, mỗi tháng Mỹ Dung đưa cho Vũ ba ngàn để trả tiền cơm, tiền học. Ngoài ra, Mỹ Dung còn mua cho Vũ, khi thì chiếc áo sơ-mi, khi đôi giày, khi cái nón.

Vũ rất khéo léo. Muốn sắm cái gì là chàng rủ Mỹ Dung cùng đi. Đến trước tủ kính trưng bày các món hàng ấy, chàng làm bộ trầm trồ khen ngợi, tỏ ý thèm muốn rồi lại thờ dãi:

- Bao giờ anh có tiền, anh sẽ sắm những thứ này, đi với em mới xứng đôi. Em đẹp quá, sang quá, còn anh thì lôi thôi, lếch thếch.

Mỹ Dung đâu chịu bỏ đi, nàng rút tiền ra mua cho Vũ...

Mới trong ba tháng mà nàng đã xài cho Vũ gần mười lăm ngàn đồng. Tuổi trẻ không biết lo xa, mà ái tình lại mù quáng, cho nên Mỹ Dung đâu có nghĩ đến ngày mai. Đời đẹp quá, mọi người quanh nàng tiêu xài, xa hoa, nàng làm sao không bị lôi cuốn theo nếp sống xa hoa, hào nhoáng.

Thỉnh thoảng, Vũ lại than đau, than mệt. Mỹ Dung phải đưa tiền cho chàng đi bác sĩ, mua thuốc bổ, đi đổi gió. Nàng không dám sắm thêm một chiếc áo, mua thêm một đôi giày cho mình, mà gom góp để dành tiền cho Vũ. Nàng tự an ủi:

- Vài năm nữa anh ấy ra trường, mở văn phòng, lúc ấy tha hồ mà mình chung diện, tranh đua với chị em.

Nhưng Vũ cứ đòi hỏi mãi, hết tiền này đến tiền khác, Mỹ Dung không bao giờ than thở, nghi ngờ gì cả.

Vũ hỏi tiền thì Mỹ Dung đưa một cách vui vẻ, nhưng mỗi khi Vũ tỏ ý lả lơi, cười cợt với nàng thì nàng nghiêm sắc mặt ngay:

- Anh ráng học hành đã, anh ạ. Chuyện trăm năm nào phải một ngày mà anh hấp tấp vội vàng.

Nhưng đồng tiền của Mỹ Dung có hạn, mà sự tiêu xài, đòi hỏi của Vũ thì vô độ, vì thế túi tiền của nàng đã cạn.

Cách đây một tuần, Vũ đến tìm Mỹ Dung và nói:

- Em ơi, anh cần mua vài cuốn sách luật. Mấy lúc này anh để ý mua nhưng không có, vừa rồi có ông giáo sắp về Pháp, bằng lòng để lại cho anh những quyển sách ấy với giá rất hạ. Em có thể lo cho anh mua sách không?

- Bao nhiêu thì đủ hả anh?

- Độ bốn ngàn chứ không nhiều. Bộ sách ấy nếu mua lúc còn mới thì ít ra cũng đáng giá gấp đôi. Anh mà có bộ sách ấy thì sau này gặp những vụ án khó xử đến đâu anh cũng cãi bay, em ạ.

Mỹ Dung do dự vì nàng chỉ còn vồn vện có một nghìn đồng.

Thấy Mỹ Dung lo nghĩ, Vũ liền nói:

- Thôi, em không có thì thôi.

Nhưng Mỹ Dung đòi nào chịu để Vũ thất vọng:

- Được, anh cứ yên lòng, em sẽ hỏi mượn các bạn em, và ngày mai, chậm lắm là ngày mốt, em sẽ đưa anh.

Mỹ Dung hỏi mượn các bạn, nhưng các bạn nàng cô nào cũng tay làm hàm nhai, ai mà có dư tiền. Tuổi các cô còn trẻ, các cô lại thích làm đẹp, tiền lương không đủ cho các cô may sắm, áo quần, son phấn, có đâu dư để Mỹ Dung vay?

Chỉ còn cách là vay ông giám đốc. Cái ý nghĩ ấy đã đến với nàng và nàng đã mạnh dạn đi vào văn phòng ông giám đốc.

Nghe Mỹ Dung gõ cửa, ông giám đốc lên tiếng:

- Cứ vào.

Mỹ Dung đi vào, vẻ mặt dàu dàu. Ông giám đốc liền hỏi:

- Con có việc gì lo nghĩ phải không? Mấy lúc nay ta trông hình như con gầy hẳn đi.

Mỹ Dung nói:

- Thưa ông, con có chút việc muốn thưa với ông.

Ông giám đốc chỉ chiếc ghế cho Mỹ Dung:

- Con cứ ngồi xuống đây rồi sẽ nói sau.

Mỹ Dung vâng lời ngồi xuống, nàng lấy hai tay mân mê chiếc áo dài và nói:

- Con cần bốn nghìn để mua sách. Ông cho con vay tạm số tiền ấy, con sẽ trừ tiền làm bốn tháng, mỗi tháng một nghìn đồng...

Ông giám đốc nhìn Mỹ Dung với đôi mắt hiền lành và nói giọng êm ái như một ông cha nhân từ:

- Đã trên hai năm nay, con làm với ta, lúc nào con cũng đàng hoàng tử tế, ta khen con và mến con lắm. Chưa bao giờ con hỏi tiền tạ lần này con hỏi, chắc

là có việc cần. Vậy lấy tư cách một người chủ, một người lớn tuổi, con cho phép ta được hỏi sơ con về sự tiêu dùng số tiền ấy. Con bảo là mua sách, vậy chớ sách gì mà đắt tiền như thế?

Mỹ Dung rụt rè:

- Thưa ông, con mua sách luật...

Ông Đại không giấu được sự ngạc nhiên:

- Con học luật?

Mỹ Dung thấy không thể giấu giếm ông Đại:

- Thưa, con thì học với hành gì? Nhưng vị hôn phu của con là sinh viên trường luật, anh ấy cần mua bộ sách ấy.

Ông Đại càng ngạc nhiên hơn nữa:

- Vị hôn phu của con? Vậy chớ con làm lễ hỏi với người ấy bao giờ mà không cho ta hay? Người ấy là ai vậy?

Mỹ Dung nói vắn tắt về Vũ, về chuyện chàng bị mất chỗ dạy vì mình cho ông Đại nghe.

Ông Đại ngồi nghe một cách chăm chú đoạn nói:

- Ta không muốn can thiệp vào đời tư của con, nhưng ta có đôi lời khuyên con. Đời này bọn con trai xảo quyết lắm. Con đọc báo chắc cũng thấy.

Những vụ làm tiền có phương pháp của những tên thiếu úy ma, kỹ sư ma, bác sĩ ma đến những kẻ khôn lanh hơn con còn bị vướng, nữa là con. Lại nữa, có bao nhiêu người bỏ tiền ra nuôi cho chồng ăn học, đến khi chồng công thành danh toại thì lại hắt hủi vợ, phụ nghĩa, bạc tình. Ta cầu mong cho con đừng gặp những chuyện không may như thế.

Thấy Mỹ Dung buồn rười rượi, ông không nỡ nói nhiều, nhìn Mỹ Dung và hỏi:

- Máy năm nay làm ở đây, con không dễ dành được đồng nào cả à? Thế thì lạ thật! Bà giám đốc cô nhi viện khi giới thiệu con với ta, có nói câu này mà

đến nay ta cũng không quên: “Chỉ có con bé này trong suốt mấy năm sống ở cô nhi viện là để dành được một số tiền lớn mà thôi”. Số tiền ấy đâu rồi con? Mỹ Dung ngập ngừng thì ông Đại nói:

- Tiêu xài hết cả rồi à?

Mỹ Dung rơm rớm nước mắt muốn khóc. Mấy lúc sau này, Mỹ Dung lo nghĩ nhiều quá, tâm trí có phần mệt mỏi. Giờ đây nghe ông Đại nói thiệt hơn cho nàng biết, nàng cảm động quá.

Ông Đại không nỡ để Mỹ Dung buồn, nên đứng lên mở tủ lấy ra bốn xấp bạc, trao nàng:

- Đây, tiền con mượn. Con ráng dùng nó vào sự có ích. Ta cho con mượn lần đầu nhưng cũng là lần chót, con nên nhớ như thế. Ta không hẹp với con, nhưng ta không muốn con phải đau khổ như bao nhiêu thiếu nữ đại khờ khác.

Đã có tiền trong tay, Mỹ Dung đâu còn muốn nghe bài giảng luân lý nữa. Nàng vội vàng cảm ơn ông Đại, rồi lui ra ngoài. Nàng giấu mấy xấp bạc trong vạt áo dài và lén lút cất vào cái ví da trên bàn, không cho các bạn trông thấy.

Lúc này không có tiền, nàng lo nghĩ làm việc không được. Giờ đây đã có tiền, nàng chỉ trông mau đến giờ để chạy đi tìm Vũ.

Làm cho Vũ vui, nàng thấy không có hạnh phúc nào hơn! Nàng chỉ lo sợ nếu nàng không có tiền thì Vũ sẽ bỏ nàng, để quay về nhận lời ông hiệu trưởng, cưới Liên Hoa.

Người ta mua ái tình bằng nước mắt, đôi khi cả bằng máu nữa. Nàng mới tốn kém với Vũ có vài chục ngàn, đâu phải là nhiều.

Mỹ Dung ngồi làm việc mà tâm trí để tạt đâu đâu, thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn chiếc đồng hồ lớn treo trên tường. Mười một giờ! Chỉ còn nửa giờ nữa là tan sở.

Nàng cất sổ sách vào các học bàn, khóa lại, tay cầm sẵn cái ví, chỉ đợi hồi chuông cứu tinh là ra về.

Nhưng sao hôm nay chuông chậm trễ như thế? Anh gác cửa ngủ gục hay sao? Thì giờ sao cứ đọng lại như thế này?

Lý đưa mắt nhìn Huệ và nói nhỏ nhỏ:

- Mỹ Dung chỉ đợi chuông đổ.

Cúc cũng nói:

- Lúc nãy nó vào mượn tiền ông giám đốc thì phải. Nó cần tiền đến như thế à?

Đồng hồ trên vách đổ một tiếng, cùng với một hồi chuông reo. Mỹ Dung không kịp chào các bạn, vội vã ra về.

Bên kia đường, Vũ đã đứng dưới bóng cây đợi nàng. Nàng mừng quá, băng đại qua đường, không kể gì xe cộ.

- Hôm nay anh học về sớm thế? Anh đi đón em?

Vũ thấy vẻ mặt hớn hở của Mỹ Dung, biết nàng đã có tiền nên nói:

- Hôm nay giáo sư bị bệnh, anh nghỉ hai giờ. Không biết làm gì, anh lại đây đón em.

Mỹ Dung reo lên:

- Thảo nào mà em ngồi trong sở nghe nóng ruột quá. Mà hồi chuông hôm nay lại không chịu đổ để em ra về. Em định đi ngay lại trường đón anh đó.

- Chúng ta vào tiệm kia ngồi nói chuyện cho dễ. Hay là em đưa anh về nhà vậy?

- Chúng ta ngồi đây không tiện. Tội bạn em thấy sẽ bàn tán lời thôi. Mà chút nữa ông giám đốc ra về, trông thấy sẽ quở trách. Lúc sáng này ông đã cho em một bài học luân lý rồi, chán quá.

- Thế à? Ông ấy đã giảng gì cho em?

- Oái, hơi đâu mà nói. Chúng ta còn chuyện của chúng ta chứ.

Nghĩ ngợi một lúc, Mỹ Dung nói:

- Hay là chúng ta về nhà rồi bàn tính cho dễ?

Lần này là lần đầu Mỹ Dung mời Vũ về nhà. Nàng cần phải nói nhiều với Vũ về chuyện tương lai. Suốt đêm qua nàng đã nghĩ nhiều về chuyện này.

Vũ vui mừng reo lên:

- Hôm nay trời sắp mưa lớn rồi. Chắc là Sài Gòn được một bữa mát mẻ. Em mời anh về nhà!

- Không phải là em hẹp với anh. Nhưng bà chủ nhà cho mượn căn phòng ấy khó tánh lắm. Bà không muốn em rước một người bạn trai nào về nhà. Bà bảo bà có những năm cô gái...

Vũ cười:

- Bộ bà ấy sợ anh rình mắt năm cô con gái quý của bà sao?

- Đừng nói tầm bậy. Không sợ em giận sao?

Hai người đi song song bên nhau, Mỹ Dung mặt mày ửng hồng, mồ hôi lấm tấm trên trán. Vũ nhìn nàng tỏ vẻ thương hại:

- Nắng quá. Em của anh đẹp như thế mà phải dầm mưa dãi nắng thì thật vô nghĩa. Đầu đuôi cũng tại anh bắt tài mà ra. Em ráng đợi anh một năm nữa thôi, không lâu đâu em ạ.

Hai người đi vào nhà. Vũ nhìn căn phòng của Mỹ Dung, trầm trồ khen ngợi:

- Chà, căn phòng của em đẹp quá. Em của anh sang thật!

Vũ ngồi phịch xuống chiếc ghế dựa và nói:

- Em ăn cơm với bà chủ nhà?

Mỹ Dung gật đầu. Vũ nói:

- Nếu vậy thì trưa nay anh phải nhịn đói. Bà ấy đâu có cho anh ăn chung.

Vũ nói xong cười ngất. Mỹ Dung nói:

- Hôm nay bà chủ của em về quê Các cô thì đi nghỉ mát.

Vũ mừng lắm:

- Vắng chủ nhà, tha hồ cho gà bơi bếp, có phải thế không em?

Nhưng Mỹ Dung đã nghiêm nghị:

- Anh Vũ ạ, hôm nay chúng ta hãy nói chuyện đàng hoàng một chút.

Vũ làm bộ nghiêm:

- Bộ mấy bữa nay anh không nói chuyện đàng hoàng sao? Em đã có tiền cho anh mua sách chưa? Ông giáo sư của anh sắp về Pháp rồi.

- Có tiền rồi. Nhưng em muốn nói với anh điều này.

- Điều gì?

Vũ vội vàng hỏi, khi thấy Mỹ Dung do dự thì chàng nói:

- Hay là thôi, anh đừng mua sách nữa. Chớ còn tốn kém của em quá, anh không muốn.

- Không phải em muốn nói như thế đâu. À, anh Vũ này, anh có để ý tìm chỗ làm chưa?

Vũ nhìn Mỹ Dung chăm chăm:

- Tại sao em lại hỏi anh như thế? Có ngày nào là anh không lưu tâm đến chuyện này đâu? Nhưng lúc này đang ở giữa niên học, làm sao tìm giờ dạy được? Bộ em hết tiền rồi sao? Em không lo nỗi cho anh chứ gì?

Mỹ Dung rơm rớm nước mắt:

- Thật khổ tâm cho em quá. Anh làm sao hiểu được lòng em. Số là mấy tháng nay, tiền dành dụm của em đã hết. Em lo quá, lo không đủ cho anh học. Vì thế em đề nghị với anh thế này, anh xem thử có được không.

Vũ cau mày:

- Đề nghị cái gì?

- Em nói ra cũng kỳ, nhưng không nói thì không được.

Vũ bực dọc, ngồi thẳng người lên:

- Chuyện gì thì em cứ nói ngay ra, úp mở mãi chán chết.

- Em nói ra, anh xem được thì tốt, còn không được thì thôi, anh bỏ qua, đừng

cười em, anh nhé. Hay là chúng ta làm lễ cưới cho đỡ tốn kém, anh nhỉ.

Vũ hỏi, dần mạnh từng tiếng:

- Làm lễ cưới mà đỡ tốn kém à?

- Một khi chúng ta cưới xong rồi thì chúng ta dọn về ở chung một chỗ, tiền nhà bớt tốn mà tiền ăn cũng nhẹ bớt. Em đi làm, anh ở nhà học tập, tạm vài năm như thế.

- Cũng được, nhưng em còn được mấy chục ngàn mà dám tính đến chuyện cưới hỏi?

- Chúng ta chỉ cần mời vài người chứng làm hôn thư hôn thú xong thì dọn ở chung, làm một bữa tiệc đơn sơ đãi các bạn quen biết, như thế em nghĩ cũng chẳng tốn kém là bao.

- Nhưng rồi còn phải thuê nhà, mua bàn ghế, sắm chút ít đồ đạc... Em còn được bao nhiêu tiền?

- Em chỉ còn có hơn một nghìn đồng. Lúc này em mượn của ông giám đốc thêm mấy nghìn để anh đủ tiền mua sách.

Vừa nghe Mỹ Dung nói thế, Vũ đứng ngay dậy và nói:

- Như thế thì cưới hỏi làm gì? Thôi, anh cũng chẳng cần mua sách nữa. Số tiền ấy em cất lấy mà xài, hay là đem trả cho ông giám đốc.

Vũ toan ra về thì Mỹ Dung kéo chàng lại.

Vũ hỏi:

- Ở lại đây làm gì? Trưa quá rồi, để anh về ăn cơm.

Mỹ Dung nói:

- Em đã nói với anh lúc này, hễ anh không bằng lòng thì cứ bỏ quạ Chuyện gì mà anh giận dữ như thế? Thôi tiền đây, anh đi lấy sách đi, ngày mai chúng ta sẽ bàn lại.

Vũ nhận tiền, bỏ vào túi và nói:

- Được, chúng ta sẽ bàn lại.

Chàng đi vội ra cửa, nhưng bỗng quay lại. Có lẽ chàng cho rằng làm như thế thì có vẻ cộc cằn, hấp tấp quá, cho nên chàng đến trước mặt Mỹ Dung ôn tồn nói:

- Sợ trễ thì không mua được mấy quyển sách, nên anh có thái độ gần như chỉ biết có tiền. Em tha lỗi cho anh nhé. Anh cảm ơn em đã lo nghĩ vì anh.

Mỹ Dung đứng im, vẻ mặt buồn xọ Làn này là đầu tiên Mỹ Dung thất vọng trước cử chỉ thiếu đẹp đẽ của Vũ.

Một ý nghĩ đã nảy ra trong đầu óc nàng:

- Vũ có thành thật yêu mình không?

Vũ thấy vẻ mặt lạnh lùng của Mỹ Dung liền hỏi:

- Em giận anh đấy à?

Mỹ Dung lắc đầu:

- Em không bao giờ giận anh. Tính em lúc nào cũng thành thật. Dù có việc gì không may xảy ra đi nữa thì em cũng không ân hận. Em yêu vì lòng em yêu, ai có giả dối cũng không sao.

Vũ nhìn Mỹ Dung với đôi mắt soi mói:

- Em của anh hôm nay học được triết lý của ai như vậy? Cái gì mà ân hận?

Lại ai là người giả dối đã chứ?

Để chấm dứt câu chuyện và để có thể ra về cho rồi, Vũ bước tới sát vào người Mỹ Dung định hôn đại vào trán nàng một cái, nhưng Mỹ Dung đã biết ý tránh kịp, không bằng lòng:

- Anh đừng làm như thế.

Vũ vừa nói vừa quay ra:

- Thôi, xin lỗi em.

Vũ cười lạt nói tiếp:

- Trước sau gì không cưới nhau, giữ gìn quá mất cả hay ho.

Vũ đi rồi, Mỹ Dung ngồi phêch xuống ghế, ôm đầu suy nghĩ.

Những lời nói của ông Đại văng vẳng bên tai nàng, nàng cố xua đuổi những ý nghĩ đen tối, nhưng không hiểu sao nó cứ ám ảnh nàng mãi.

Nàng đã không sợ xấu hổ, thúc hối Vũ cưới nàng để bớt sự tốn kém, tại sao Vũ lại không bằng lòng? Vũ không thành thật với nàng à? Vũ chỉ muốn lợi dụng nàng mà thôi à?

Mỹ Dung thở dài. Nếu Vũ ở riêng mà cứ tiêu xài như thế thì nàng làm sao cung cấp cho đủ?

Mỹ Dung ăn năn:

- Tại sao ta yêu làm gì để rồi phải lo nghĩ băn khoăn? Giá ta cứ ở một mình, đi làm nuôi thân thì có phải là yên ổn không?

Ở nhà Mỹ Dung ra, Vũ đi ngay lại nhà Liên Hoa, một cô đào hát. Vừa thấy mặt chàng, Liên Hoa đã cau có:

- Anh đến trễ một chút nữa thì tôi đã mang con bé này cho cô nhi viện rồi. Tôi không đủ sức nuôi nó thì cho họ nuôi là phải. Anh xem đó, nó đau mãi thế này, làm sao chịu được?

Vũ nói:

- Im đi, đừng có ồn ào như thế. Có tiền đây rồi.

Nghe nói có tiền, Liên Hoa tươi ngay nét mặt:

- Gớm thật, đi đâu mà cả ngày... Ủ, mà anh ăn cơm chưa?

Vũ nói cụt ngắn:

- Chưa... Nhưng không ăn đâu.

Chàng rút trong túi ra một nghìn đồng, ném trước mặt Liên Hoa:

- Tiền đó, ẵm con bé đi bác sĩ đi.

Liên Hoa liệng xấp bạc lại:

- Một nghìn thì đủ thiếu gì? Nào tiền nhà chưa trả, tiền gạo, tiền điện, đủ trăm thứ tiền mà anh đưa có một nghìn à?

Vũ trợn mắt hỏi Liên Hoa:

- Chứ đòi bao nhiêu? Thứ đàn bà ăn hại ngồi không ăn vạ chỉ được tài đòi tiền. Mấy nghìn cũng cho là không đủ!

Liên Hoa không chịu thua, đập mạnh tay xuống bàn, hét lớn:

- Nào phải tôi muốn ăn hại ai đâu? Tôi có nghề của tôi, tôi cũng có chồng tử tế... Ai đã đàn bên tai tôi, quyến rũ tôi, xúi xủ tôi bỏ chồng rồi đem giấu tôi ở đây, mỗi tháng cung cấp cho tôi vài nghìn đồng mà cho là nhiều? Giá không có con bé này thì tôi đã bỏ đi rồi. Tôi sẽ làm cho anh ở tù, anh coi chừng đó!

Vũ thấy Liên Hoa làm dữ, liền lấy thêm một xấp tiền, để trước mặt Liên Hoa:

- Đó, đủ hai nghìn rồi, đừng la ồm tỏi nữa. Cái của nợ này, ai vương phải có nước chết đói. Ôu tù còn có ngày ra, chớ gặp may thì có nước làm mọi suốt đời.

Nói xong Vũ đứng lên toan đi ra, Liên Hoa cất hai xấp bạc vào túi rồi chạy lại đứng ngay giữa cửa, dang hai tay ra:

- Đi đâu mà vội vàng như thế? Anh không vào thăm bé Oanh một chút à? Nó nóng như lửa đốt, sữa cũng không thêm uống... Thật trong đời này tôi không thấy ai tệ bạc và ích kỷ như anh.

Không thể từ chối, Vũ phải quay lại và cùng Liên Hoa đi vào phòng ngủ thăm bé Oanh.

Trong một chiếc bao vải màu hồng, bé Oanh nằm ngủ thiêm thiếp, làn da ửng đỏ vì sốt.

Vũ đưa tay sờ trán bé Oanh:

- Nó sốt mấy hôm rồi mà trông gầy quá vậy?

- Đã ba hôm rồi. Vì không tiền nên em không đưa nó đi bác sĩ, em chỉ cho nó uống Euquinine thôi.

- Chiều nay em đưa nó đi bác sĩ đi. Lựa ông nào chuyên môn về bệnh trẻ con

và có lương tâm. Thôi anh về nhé.

Liên Hoa lại gần Vũ, kéo tay chàng:

- Anh đi đâu mà gấp vậy anh Vũ? Con bé ấy mê hoặc anh rồi sao? Anh liệu hồn đấy, nếu anh mê nó mà bỏ mẹ con em thì em sẽ đi thưa anh cho mà xem.

- Em dại quá! Sao lại có cái giọng ghen tuông ấy? Anh đâu yêu gì nó.

Nhưng anh cần đồng tiền của nó để lo cho em và con. Mỗi tháng nó cho anh ba nghìn thì em đã lấy hết hai nghìn rồi, còn gì nữa?

- Nhưng người ta bảo với em là độ rày anh mê nó lắm. Có phải thế không?

- Ai đặt điều với em như vậy? Đừng nói nhảm. Nguy đến nơi rồi. Nó hết tiền rồi. Nay mai anh lại phải chạy tìm chỗ khác để có tiền cung cấp cho em.

Liên Hoa vội hỏi:

- Nó hết tiền rồi à? Thế thì anh còn theo nó làm gì?

Vũ cười có vẻ độc ác:

- Nó có tiền thì mình làm tiền. Nó hết tiền, mình làm tình với nó chớ chịu thua sao?

Liên Hoa lắc đầu chán nản. Nàng làm thỉnh không nói nữa và để mặc cho Vũ ra về.

Có tiền thì làm tiền, hết tiền thì làm tình, cái dã tâm của Vũ đáng sợ thật.

Liên Hoa trước kia cũng là một nạn nhân của Vũ.

Liên Hoa là một cô đào hát. Nàng sở dĩ làm nghề ấy là vì trước kia cha nàng là một kép hát. Vừa bước chân vào nghề, tên nàng đã nổi như cồn, vì nàng sẵn có một sắc đẹp kiêu diễm.

Cũng như các cô đào hát có sắc khác, Liên Hoa được các bạn trai hâm mộ tài nghệ. Ngày nào nàng cũng nhận được cả chồng thư khen tặng, xin gặp mặt. Ngày nào nàng cũng nhận được những hộp bánh, bó hoa và những giấy mời đi ăn hoặc xem hát.

Trong lúc danh tiếng lừng lẫy ấy, Liên Hoa làm quen với một nhà thầu khoán rất giàu nhưng đã lớn tuổi, ông Cảnh.

Ông Cảnh mê Liên Hoa nên nhất định bỏ tiền ra cưới nàng. Khổ thay ông Cảnh đã có vợ và ba con.

Liên Hoa biết rõ chuyện ấy, nhưng cha nàng cứ ép nàng nhận lời làm vợ Ông Cảnh vì ông giàu, chịu mua cho nàng một căn nhà lầu, một chiếc xe hơi. Những người khác, tuy cũng mến tài sắc Liên Hoa, nhưng làm sao bì được với ông Cảnh.

Mỗi lần ông đến thăm Liên Hoa là một lần ông tặng cho Liên Hoa một vật kỷ niệm quý giá: một chiếc đồng hồ đeo tay trị giá gần hai vạn, một máy phát thanh kiểu mới, một cái tủ cần xà cừ.

Sự nuông chiều khéo léo của ông đã làm Liên Hoa không thể từ chối việc về ở chung với ông được nữa.

Bà Cảnh còn làm lạ gì tánh háo sắc của chồng; cho nên bà cứ để mặc cho ông muốn theo ai thì theo, muốn cưới thêm ai thì cưới. Bà cứ lo nuôi con, không sợ Ông Cảnh phụ bà vì bà có riêng một tiệm buôn lớn.

Liên Hoa ở với ông Cảnh được một năm thì công việc làm ăn của ông có phần lỗ lã. Ông lại không muốn Liên Hoa đi hát nữa. Ông ghen vì Liên Hoa còn trẻ đẹp; Liên Hoa quen nếp sống cũ, bỏ nghề về làm phận sự một người vợ, thấy buồn tẻ quá. Những ánh đèn xanh đỏ trên sân khấu, những lớp sóng người chen nhau vào rạp, những tràn vỗ tay không ngớt luôn luôn ám ảnh nàng.

Nói làm phận sự của một người vợ thì cũng hơi quá, nói làm con chim hoàng anh để người ta nhốt trong cái lồng xinh đẹp thì đúng hơn. Suốt ngày nàng ra vào, ngắm nghía sắc đẹp, áo quần của mình trong tấm gương lớn, đợi ông Cảnh đến sống những phút ái ân bất đắc dĩ và để đợi những bữa cơm có người dọn sẵn.

Trong những ngày đầu, ông Cảnh sống luôn bên Liên Hoa, nhưng qua tháng sau thì ông đã trở về với vợ con. Hai ba ngày ông mới đến nàng một lần, ở độ vài giờ rồi lại đi.

Vì thế Liên Hoa cảm thấy buồn tẻ. Dem chôn cuộc đời trong ngôi nhà ấy, Liên Hoa có khác nào con chim bị nhốt? Còn cuộc tình duyên của nàng và ông Cảnh chỉ là cuộc tình duyên ngang trái...

Lần lần, Liên Hoa sinh ra chán ông Cảnh, nàng muốn trở về với nghề đào hát của nàng.

Trong lúc ấy, nàng gặp Vũ... Qua vài lần chuyện trò với Liên Hoa, Vũ hiểu ngay tâm trạng của nàng. Vũ vốn là tay ăn xài lớn, lâu nay thích cờ bạc, rượu chè, đàn điếm. Lúc nào chàng cũng nghĩ cách làm tiền để có mà xài với bạn bè, với các cô gái. Gặp Liên Hoa, Vũ biết có thể làm tiền được. Liên Hoa không làm chàng như Mỹ Dung đã làm, nhưng Liên Hoa sa ngã theo chàng vì khao khát tình yêu và tự do...

Trước những lời đường mật, quyến rũ của Vũ, Liên Hoa đã trở thành nhân tình của chàng. Đồng tiền từ túi nàng thi nhau chạy qua túi Vũ để rồi chạy ra các sòng bạc, các quán ăn, các nhà khiêu vũ...

Liên Hoa theo Vũ đi chơi và đã có thai với Vũ...

Ông Cảnh hay được mọi sự, bỏ Liên Hoa, không cung cấp tiền nong cho nàng nữa.

Bao nhiêu tiền của Liên Hoa, Vũ xài hết. Mới trong vòng năm tháng mà Liên Hoa chỉ còn có hai bàn tay không. Vũ biểu nàng bán nhà, nhưng vì nhà ấy đứng tên cha nàng, nàng không có quyền bán. Cha Liên Hoa thấy Liên Hoa đi theo Vũ, tức lắm, liền đuổi nàng ra khỏi nhà.

Lúc bấy giờ Liên Hoa có thai gần ngày, bám sát bên Vũ, Vũ phải thuê phòng cho nàng ở, đợi ngày sanh đẻ.

Liên Hoa là người từ thuở bé quen sống với đào kép, nên nàng khôn ngoan,

hung dữ, chó không đại khờ như các cô thiếu nữ ngây thơ con nhà tử tế. Vì thế mà Vũ không sao bỏ Liên Hoa được. Nhưng không bỏ Liên Hoa thì Vũ mới đào đâu ra tiền để nuôi nàng?

Vũ phải tìm cách làm tiền, trong dịp ấy chàng gặp Mỹ Dung. Lúc đầu Liên Hoa ghen tuông và tìm cách phá cuộc gặp gỡ của hai người. Nhưng sau Vũ hăm dọa bỏ đi ngoại quốc và xin làm bồi tàu thì nàng không dám can thiệp vào hành động của chàng nữa.

Vũ đã nói với nàng:

- Con bé ấy đại khờ lắm, chắc có thể kiếm tiền được. Em cứ làm ngơ cho anh làm tiền đem về nuôi em.

Liên Hoa nói:

- Nhưng anh không được si mê nó mà bỏ em nhé. Nếu anh bỏ em, em sẽ kiện anh. Anh trước kia đã bao lần làm việc phi nghĩa, anh mà thôi lòi với em, em đi tố cáo, anh sẽ ở tù.

Mỗi lần lấy được tiền của Mỹ Dung, Vũ đem về cho Liên Hoa, và lần nào cũng vậy, chàng đều chế giễu Mỹ Dung:

- Con thư ký ấy khờ quá. Nó cứ tưởng anh là sinh viên trường luật, là giáo sư dạy âm nhạc. Nó cứ sợ anh cưới cô Liên Hoa, con ông hiệu trưởng, thật là buồn cười.

Liên Hoa nói:

- Nhưng nó đã là nhân tình của anh chưa? Nhân tình đúng nghĩa của nó ấy mà.

Vũ nói:

- Nó khờ đại thật nhưng khôn về chuyện khác. Nó nhất định giữ mình không cho anh được xâm phạm đến.

Liên Hoa nghe thế cũng hơi vững dạ. Liên Hoa trước kia quen sống với cái sống xa hoa, giờ đây sống trong thiếu thốn, làm sao chịu được. Rồi nàng

sanh bé Oanh, tốn kém khá nhiều, đòi hỏi tiền của Vũ không ngót.

Đôi khi Liên Hoa khổ quá, chịu đựng không được nữa, muốn đem bé Oanh bỏ vào cô nhi viện, rồi trở về sống với nghề đào hát.

Nhưng mỗi lần ý nghĩ ấy đến với nàng và nàng bàn với Vũ thì Vũ lại không chịu. Liên Hoa cũng không hiểu tại sao Vũ lại ngăn cản nàng, một khi Vũ không còn yêu nàng và bé Oanh.

Trong vụ này chắc có một điều bí ẩn mà Liên Hoa không hiểu được.

Duyên Tình Lạc Bến

Chương 2

HAI ANH EM

Vũ đi qua đi lại trong phòng, vẻ mặt giận dữ như có chuyện bất mãn. Chàng nắm chặt tay lại, nói lớn:

- Sống như thế này thì chán thật! Sao đời ta gặp toàn những chuyện không may, trong khi anh ta sống như một ông hoàng, nào vợ giàu, nào xe hơi, nhà lầu, ai ai cũng kính nể. Số ta, bạc quá. Giờ đây phải nuôi bảo cô con Liên Hoa mới chán chớ. Mỹ Dung thì cứ bảo ta cưới nó, nhưng rõ tới người nó là nó đuổi như đuổi tà. Ta còn biết xử trí làm sao? Đi tìm người đàn bà khác có tiền ư? Không khéo lại mang một cục nợ như Liên Hoa.

Vũ nói lảm nhảm như thế một lúc, rồi lấy rượu ra uống một mình cho đỡ buồn.

Những ý nghĩ đen tối cứ hiện ra trong đầu óc, làm chàng chán ghét tất cả mọi người, nhất là Văn, anh của chàng.

Cả tháng nay chàng không gặp Văn, vì Văn đi ngoại quốc, dự hội nghị thương mại ở Đông Nam Á.

Chàng và Văn là hai anh em song sinh. Hai người giống nhau như hai giọt nước, cũng như tất cả các cặp song sinh khác. Nhưng chỉ có điều này hơi khác các cặp song sinh khác là tánh tình hai người không giống nhau chút nào cả.

Ngay từ lúc bé, tánh tình hai người đã khác nhau, Văn hiền lành vui vẻ bao nhiêu thì Vũ lại hung dữ, cau có bấy nhiêu.

Ông bà Khai, cha mẹ của Văn và Vũ, rất giàu có mà chỉ có hai anh em Văn và Vũ. Cả hai đều được cha mẹ nuông chiều, thương yêu không sao nói

được. Bà Khai thương Vũ hơn và lúc nào bà cũng bên Vũ, nếu Vũ bị Ông Khai rầy la, hay quở phạt. Ông Khai thì yêu Văn không sao tả được. Vì thế mà ở gia đình, giữa ông Khai và bà Khai thường có sự bất hòa xảy ra, còn giữa Văn và Vũ thì có sự ganh ghét lẫn nhau.

Văn và Vũ đều đi học. Văn chăm chỉ học hành năm nào cũng đứng nhất nhì trong lớp. Vũ trái lại, lười biếng, không chịu học, thích theo bạn bè trốn học đi chơi. Vì thế khi Văn thi đậu tiểu học và vào học ban trung học thì Vũ còn học lớp nhì.

Ông Khai gửi Văn luôn ở trong trường. Còn Vũ ở nhà được mẹ nuông chiều nên hết sức hư hỏng. Với cái tuổi 12, 13, mà Vũ đã kết bè, kết lũ, phá phách chọc ghẹo bà con hàng xóm. Vũ xài tiền không tiếc tay, thích ăn diện và không ngày nào là không đi xem hát.

Ông Khai thường rầy ra Vũ. Nhưng Vũ không sợ cha vì bên Vũ còn có mẹ. Mẹ Vũ bệnh Vũ ra mặt. Muốn tránh sự cãi cọ ở gia đình, ông Khai để mặc cho bà Khai dạy dỗ Vũ sao đó thì dạy.

Thi mãi bằng tiểu học không đậu, Vũ bỏ học ở nhà. Rồi sợ mang tiếng học dở thua Văn, Vũ cứ ghi tên học lớp đệ thất, đệ lục như ai. Nhưng mỗi năm, Vũ chỉ học vài tháng cho có tiếng là đi học, để rồi năm sau lại ghi tên học lớp trên.

Từ lúc bé Vũ đã hung hăng. Những người giúp việc trong nhà mà trái ý Vũ là Vũ đánh đập, la hét. Bà Khai lúc nào cũng bên vực Vũ, nên vô tình, bà đã làm hỏng con.

Trong khi Văn học xong ban trung học thì Vũ cũng thông thạo các mảnh khóc ghẹo gái, xài tiền và phá phách.

Không một đám đánh lộn nào mà không có mặt Vũ ở đó. Còn bạn bè tốt thì ít, mà bạn bè xấu không thiếu gì. Vũ có không biết bao nhiêu bạn bè, các bạn của chàng rủ chàng đi nhảy, đi ăn uống, đi cờ bạc. Lần lần chàng quen với cuộc sống xa hoa, vô dụng.

Nhiều khi bà Khai thấy Vũ cứ đòi tiền mãi cũng có rầy la, khuyên nhủ chàng, nhưng chàng không chịu nghe. Nếu bà Khai không cho tiền thì chàng ăn cắp chìa khóa hoặc cạy tủ lấy tiền cho bằng được. Những lúc ấy bà Khai không dám nói cho ông Khai biết, sợ Ông Khai đánh đập Vũ.

Sau khi Văn thi đậu bằng tú tài, chàng được cha mẹ cho đi du học. Thấy Văn học giỏi, bà Khai muốn cho Vũ học bằng anh nên ép Vũ học, nhưng Vũ đã quen thói chơi bời rồi, học hành sao được nữa.

Văn đã làm cho cha mẹ hãnh diện bao nhiêu thì Vũ làm cho cha mẹ lo buồn bực tức bấy nhiêu.

Ông Khai thấy Vũ không lưu tâm đến sự học, bắt Vũ phải ở nhà, không được đi chơi. Vũ cãi lời cha, liền bị cha rầy la Vũ sanh oán ghét cha, nói với mẹ:

- Cha không thương con, không thèm săn sóc con. Con học được hay không, cha cũng không cần biết. Cái gì cha cũng lo nghĩ cho Văn cả. Cha rước thầy dạy thêm cho Văn, đi đâu cũng dẫn Văn theo. Còn con, có ai dạy cho học đâu. Con có hư cũng là phải.

Bà Khai nghe Vũ oán cha thì nói:

- Con đừng nói thế mà có lỗi đối với cha con. Tại con không chịu học, con lười biếng, con ham chơi, hung dữ và cứng đầu.

Vũ nói:

- Con hư hỏng như thế tại sao mẹ yêu con hơn anh Văn?

Bà Khai không nói gì được nữa, và Vũ tha hồ mà nhõng nhẽo với mẹ.

Năm ấy Vũ được mười sáu tuổi. Thấy cha mẹ may sắm quần áo cho Văn đi du học, Vũ cũng bắt mẹ phải may sắm thật nhiều áo quần cho chàng. Chàng bấy giờ sang trọng như một vương tôn công tử.

Sự tiêu xài của chàng vì thế mà tăng lên, và bà Khai giấu giếm ông Khai không được nữa.

Ông Khai không giao tiền cho bà Khai nữa. Thế là bà Khai không thể nào cung ca61o cho Vũ đầy đủ như trước.

Quen tánh xài lớn, bây giờ không tiền, Vũ đâu chịu được. Vũ về khóc lóc với mẹ, bà Khai không còn đồng nào phải lòi ra. Hết tiền bà bán đến nữ trang để có tiền đưa cho Vũ.

Và bà làm sao chịu được khi thấy Vũ cứ quanh quẩn bên bà, kể lể này nọ và kê khai những món nợ cần phải trả gấp. Nếu bà không lòi tiền ra thì Vũ nằm suốt ngày, trù mền lại, làm bộ đau. Chàng bỏ ăn, khạc nhổ, ọc mửa, trông đến kinh tởm. Vũ còn hăm tự tử làm bà Khai hết hồn, hết vía, phải chạy cho ra tiền để đưa Vũ và tổng cổ chàng đi cho rảnh mắt.

Lần sau cùng, Vũ đòi mẹ phải cho chàng mười nghìn đồng.

Bà Khai kêu lên:

- Trời ơi! Mẹ đâu còn tiền nữa! Bao nhiêu nữ trang của mẹ đã bán cả để lấy tiền đưa cho con rồi. Con xài gì mà nhiều quá vậy?

Vũ nói:

- Nguy lắm, con không thể nói được. Nếu không có mười nghìn đồng chắc con phải ở tù.

Nghe vậy, bà Khai hoảng hốt:

- Chuyện gì đó con? Con có thể nói mẹ biết được không?

Vũ nhất định không chịu nói, bà Khai hăm dọa:

- Nếu con không nói thì mẹ không đưa tiền.

Chỉ vào cái nhẫn đeo tay bà nói tiếp:

- Mẹ chỉ còn cái nhẫn cưới này đáng giá mà thôi, nếu con nói thật cho mẹ biết con đã làm gì mà đến nỗi sợ ở tù thì mẹ mới có thể bán nhẫn này mà lo cho con thoát nạn.

Vũ biết không thể giấu mẹ được nữa:

- Con có một người bạn rất thân tên Quan. Mấy lúc nay con bỏ tiền ra cho Quan xài không phải là ít. Quan rất tử tế với con. Gần đây vì con hết tiền nên không có để cho Quan mượn thường, nhưng Quan vẫn tử tế với con như trước. Trái lại, có nhiều bạn trước kia hết sức nịnh nọt con, bây giờ thấy con hết tiền liền bỏ con, đi nói xấu con đủ điều.

Quan biết con là con nhà giàu, nhưng không bao giờ nịnh con như tụi khác. Đôi khi Quan kiếm được tiền cũng dám bỏ tiêu xài với con, hoặc đãi con ăn uống.

Quan có một người vợ rất đẹp, cô Thu Nhi Thu Nhi trước kia có hát trên đài và có tiếng là đẹp nhất miền Trung. Quan rủ con về nhà chơi, giới thiệu con với Thu Nhi Quan tin con lắm, cho nên có nhiều lúc đưa con về nhà, để con ở đó nói chuyện với Thu Nhi, rồi ra đi gấp, bảo là cần gấp người này người nọ để nói chuyện làm ăn.

Thu Nhi trẻ con lắm mẹ ạ. Nàng xem con như một người bạn, thỏ thẻ kể con biết những chuyện của gia đình nàng. Nàng than phiền với con về tánh cục cằn hung hăng của Quan. Nàng khóc lóc bảo là Quan không may sắm áo quần cho nàng, thấy nàng đẹp sợ người ta chọc ghẹo nàng, Thu Nhi nói nhỏ với con là Quan ghen lắm. Lần lần, Thu Nhi xin con khi thì một cây son, khi thì hộp phấn và nàng tỏ ra yêu mến con hết sức...

Một hôm Quan rủ con về nhà ăn cơm, con nhận lời. Khi Quan, con và Thu Nhi ngồi vào bàn thì có người đến tìm Quan. Người ấy nói gì với Quan mà một lát sau Quan bảo con:

- Anh ở nhà dùng cơm với Thu Nhi Tôi đi thăm người bạn đau nặng.

Quay lại Thu Nhi, Quan nói:

- Em ở nhà tiếp anh Vũ cho anh em nhé. Có lẽ anh đi đến sáng mới về. Nếu anh Vũ về rồi thì em đóng cửa cho cẩn thận, có sợ thì qua rủ bà Năm ngủ với em cho vui...

Quan đi rồi, Thu Nhi kéo ghế ngồi sát bên con cùng ăn uống, chuyện trò thân mật, Thu Nhi cứ rót rượu ép con uống và cười cợt là lời với con khiến con không sao dằn lòng được...

Thế rồi sau bữa cơm, con theo Thu Nhi vào phòng của nàng. Thu Nhi ngã lưng trên chiếc giường nệm và bảo con ngồi dưới chân để nói chuyện...

Lúc ấy con say quá, Thu Nhi bảo gì con làm nấy, con cũng không còn nhớ lúc ấy con đã làm gì...

Con chỉ biết rằng khi con tỉnh dậy, con thấy con nằm bên Thu Nhi và bên ngoài có tiếng gõ cửa gấp rút rồi tiếng chìa khóa đưa vào ổ khóa, tiếng giày đi lộp cộp và tiếng Quan quát tháo âm ỉ:

- Thằng này phản bạn. Còn con này nữa, mày cầm sừng lên đầu tao à?

Con vội vã đứng lên thề thốt là con không hề động chạm đến người Thu

Nhi, thì Quan chỉ cười lạt và nói:

- Mày muốn tao đi mời công an cảnh sát đến không? Các bạn tao đang ngồi ở ngoài kia, họ sẽ làm chứng cho tao...

Lạ một điều là Thu Nhi luôn miệng xin lỗi Quan:

- Em trót nghe theo lời dụ dỗ của anh ấy. Anh tha cho em, đừng đem em ra cò bót, xấu hổ em.

Các bạn của Quan nghe ồn ào chạy vào, họ làm bộ giảng hòa mà thật sự thì kể tội con, lên án con là dụ dỗ vợ bạn.

Sau cùng họ đứng ra điều đình, bắt con phải ký giấy thiêu của Quan một vạn đồng thì họ mới để yên cho con ra về. Quan hẹn trong vòng ba ngày phải lo đủ số tiền, nếu con không lo được thì Quan sẽ kiện con về tội dụ dỗ vợ chàng.

mẹ nghĩ đó, có phải tức cho con không? Bây giờ nếu mẹ không cho con tiền thì Quan sẽ kiện con và thế nào con cũng phải ở tù. Cha con mà hay được việc này thì chắc sẽ từ con, mẹ ạ.

Bà Khai thở dài:

- Chúng nó tìm cách làm tiền con đó. Con đã trót đại bây giờ biết nói sao! Thế là bà Khai phải nói dối với ông Khai để có một vạn đồng đưa cho Vũ. Cái việc không may này đã làm bà Khai khổ tâm không ít. Bà thấy rõ trước mắt cuộc đời hư hỏng của Vũ, nhưng bà không còn cách gì để đưa Vũ trở về con đường ngay thẳng nữa cả.

Cái không may này thường lôi kéo cái không may khác... Sau câu chuyện bắt ghen ấy, Vũ thường vắng nhà luôn. Hai ba bữa, chàng mới về nhà một lần, mà về là để xin tiền mẹ. Bà Khai không chịu cho tiền chàng nữa, vì thật sự bà cũng không còn tiền đâu để cho Vũ...

Mỗi lần Vũ đòi tiền là mỗi lần bà Khai nhắc đến chuyện cũ:

- Thì mày mới đòi mời ngàn rồi. Tao làm gì còn tiền nữa...

Rồi bà còn hăm dọa mét lại cho ông Khai biết về chuyện ấy...

Vũ không được mẹ cho tiền nên nghĩ cách làm tiền. Chàng đi đàn ở các rạp hát, kết bè lũ với những tên lưu manh, làm tiền một cách phi pháp.

Một ngày nọ, chàng vào một tiệm nữ trang làm bộ hỏi mua một chiếc đồng hồ đeo tay và khi người bán hàng quay đi chỗ khác, chàng ăn cắp một chiếc vòng nhận hột xoàn trị giá gần một trăm nghìn đồng.

Chàng quay ra đến cửa thì người chủ tiệm thấy bộ chàng có vẻ khả nghi liền chặn chàng lại. Trong lúc ấy, người bán hàng tri hô mất chiếc vòng xoàn, vì thế Vũ bị lục soát và người ta đã bắt quả tang chiếc vòng xoàn trong túi của Vũ...

Vũ bị đưa về bót cảnh sát, sau đó qua phòng dự thẩm và bị giam ở khám Chí Hòa...

Cái tin này đã làm ông Khai như người mất trí. Ông lấy làm xấu hổ với bạn

bè, bà con. Bà Khai đã khổ vì đưa con hư hỏng, còn bị Ông Khai đay nghiến suốt ngày:

- Bà nghĩ có xấu hổ không? Bà bệnh vực, che đậy cho nó, để bây giờ nó bôi nhọ thanh danh gia đình mình, giày xéo danh dự của mình, tôi còn mặt mũi nào mà trông thấy anh em quen thuộc nữa?

Bà Khai đau khổ quá, ăn năn thì chuyện đã rồi, bà lâm bệnh nặng rồi chết. Ông Khai lo chạy luật sư cho Vũ, nhưng ra tòa, Vũ cũng phải lãnh án hai năm tù ở.

Từ ngày ấy ông Khai buồn rầu, chán nản không làm ăn gì nữa. Ông rớt đến đâu, thất bại đến đó, vì thế ông liền gọi Văn về. Ông giao công việc cho Văn, hướng dẫn, chỉ vẽ cho Văn làm, ông nghỉ ngơi không bận tâm đến việc gì cả.

Trước cái chết của mẹ và sự hư hỏng của em, Văn buồn lắm. Chàng oán ghét Vũ không sao nói được. Chàng thường nói với cha:

- Sau hai năm, Vũ trở về đây, Vũ sẽ gây lời thôi với con về chuyện cha giao sự nghiệp của cha cho con điều khiển.

Ông Khai nói:

- Con đừng lo về chuyện này. Cha sẽ lập tờ di chúc trước khi cha trăm tuổi già thì thằng Vũ không có quyền gì kiện con. Tiền bạc chia đều, nhà cửa cũng thế.

Ông Khai tuy nói vậy nhưng tình yêu của ông cũng nghiêng về Văn. Mấy năm nay, ông gửi ngân hàng cho Văn một số tiền rất lớn. Nhà cửa ông mua đều để tên Văn. Nếu ông chết đi, gia tài phải chia làm hai thì Vũ cũng chỉ giành được một phần rất nhỏ mà thôi.

Có lẽ vì buồn rầu thái quá, một năm sau ông Khai bị bệnh nặng. Ông gọi Văn và bảo:

- Cha chắc không còn sống bao lâu nữa. Cha rất ân hận là chưa thấy con có gia đình. Một năm nay con có tang mẹ con nên cha chưa dám nghĩ đến chuyện cưới vợ cho con. Bây giờ thì khác, cha muốn con cưới vợ ngay để cha nhắm mắt cũng được yên tâm. Mấy lâu nay cha có để ý đến một thiếu nữ, cô Nguyệt, ái nữ của bà Định, bạn thân của mẹ con trước kia. Cô Nguyệt rất thạo chuyện buôn bán. Về làm vợ con, Nguyệt sẽ giúp con được nhiều công chuyện.

Văn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Thừa cha, cha cứ yên lòng, con sẽ vâng lời cha dạy, tìm kiếm người xứng đáng, kết hôn và lo xây dựng sự nghiệp theo đúng ý muốn của cha. Bây giờ thì cha khoan bắt con cưới cô Nguyệt. Ai chứ cô Nguyệt thì con hiểu rõ lắm. Cô Nguyệt không được hiền lành, cha ạ. Cô ấy có vẻ nham hiểm, độc ác. Cô ta lại phách lối, ỷ mình có tiền. Mà cô ấy có giàu bằng ai đâu. Bà Định sắp phá sản rồi, cha chắc cũng nghe cái tin ấy chứ.

Ông Khai liền nói:

- Bà Định vừa thất bại lớn trong công việc làm ăn. Nhưng bà cũng còn giàu chán, bà lại chỉ có mình cô Nguyệt. Con thấy thế nào chứ con Nguyệt nó hiền lắm, nhưng hiền lành mà khôn ngoan chứ không phải dại. Cha dò xét kỹ rồi. Nếu con thật bụng yêu cha thì con nên nghe lời cha, để cha vui lòng. Văn còn do dự thì ông Khai nói:

- Bà Định chỉ muốn gả Nguyệt cho con, chứ có thiếu gì nơi đến hỏi mà bà không chịu gả. Con Nguyệt cũng vậy... nó yêu con lắm. Nếu bằng lòng, cha sẽ lo liệu gấp trong vòng một tuần lễ.

Văn không nỡ trái ý cha, chứ sự thật chàng không thích Nguyệt. Từ ngày về nước đến giờ, ngày nào mà chàng không gặp Nguyệt. Nguyệt có một vóc người cao lớn, có một vẻ đẹp hung dữ và những cử chỉ suông sã, lả lơi. Lần đầu tiên gặp Văn, Nguyệt tỏ giọng thân mật ngay:

- Mấy lúc nay bác cứ nhắc đến anh mãi, làm em cũng phải quan tâm đến anh.

Mỗi lần gặp Văn là Nguyệt đưa tay ra bắt, nói cười lả lợ Văn khó chịu lắm, nhưng phép lịch sự bắt buộc chàng phải nhã nhặn với Nguyệt.

Văn thường nghĩ thầm:

- Ai mà cưới cô này thì chắc là mất cả hạnh phúc, mà không khéo cô lại còn cấm sùng cho là khác!

Nguyệt ăn bận lòe loẹt, trông không khác một mẹ tây ngày trước.

Bây giờ Văn lại phải cưới Nguyệt? Đau khổ cho chàng thật, nhưng cha chàng đã muốn như vậy, chàng làm sao dám cãi? Với một người vợ hung hăng và mưu mô như Nguyệt, liệu Văn có chịu đựng được hay không?

Nhưng rồi bệnh của ông Khai mỗi ngày mỗi nặng và ông đã mời bà Định đến để bàn chuyện làm đám cưới gấp.

Thế là dù muốn dù không, Văn cũng là chồng của Nguyệt. Hôn thú đã ký xong và Nguyệt là vợ chính thức của Văn.

Về ở chung với nhau rồi, Văn mới khám phá ra Nguyệt không phải là một thiếu nữ còn tân. Nàng mang về cho Văn một tấm thân không còn trinh trắng. Nhưng Văn không dám nói cho cha biết vì chàng sợ cha chàng uất ức bị bà Định lừa gạt, rồi bệnh lại nặng thêm.

Từ ấy giữa Văn và Nguyệt như có một sự xa cách nhau. Văn khinh Nguyệt ra mặt. Nguyệt không cần biết đến Văn. Lúc nào mặt mày nàng cũng vênh váo, phách lối. Nàng không hề ăn năn về chuyện đã mất trinh. Nàng cho rằng nàng không hề lừa ai. Văn muốn cưới nàng, chứ nàng đâu có ép Văn. Một hôm không dẫn được sự bức tức, Văn phải nói:

- Cô Nguyệt à, giữa cô và tôi giờ đây như thế là hết. Tôi vâng lời cha tôi cưới cô, tôi cũng tưởng cô là người đứng đắn. Ai ngờ tôi chỉ là người tới sau. Cô đã phụ lòng tôi quá nhiều.

Nguyệt lớn tiếng:

- Trước khi cưới tôi, anh có hỏi tôi về chuyện tôi là người như thế nào không? Thật là không có một lời mà. Tôi có khoe với anh tôi còn trinh trắng đâu. Mẹ tôi cũng không nói dối anh về chuyện đó. Tại sao giờ đây anh trách tôi? Cha anh muốn cưới tôi, chứ tôi, tôi có năn nỉ anh đâu?

Văn nói:

- Cô nói như vậy mà nghe được? Từ hồi nào đến giờ có cô dâu nào đi về nhà chồng lần đầu tiên mà như cô không? Người ta cưới vợ là cưới những cô gái trinh trắng, chứ có phải chồng chấp, vợ nổi gì mà cưới những gái lỡ duyên hoặc đàn bà góa.

Nguyệt hăm dọa:

- Giỏi thì anh cứ ly dị với tôi đi.

Văn ngao ngán quá, từ đó không thềm đá động đến chuyện ấy nữa.

Rồi ông Khai chết, việc ma chay xong, Văn ở luôn ngoài sở, ít khi về nhà.

Thình thoảng chàng về là giữa Nguyệt và chàng có sự xích mích, cãi cọ. Bà Định bênh vực Nguyệt ra mặt, bà tìm Văn, trách móc Văn đã ăn ở lạnh lùng với Nguyệt. Bà đã nói:

- Con trách nó sao được? Con nghĩ mà xem, nó còn trẻ như thế, sức lực đang sung túc mà con cứ bỏ đi mãi không thềm về nhà, nó không gây gổ với con sao được. Có đời nhà ai, vợ chồng mới cưới mà tệ như thế không? Thôi con ơi! Chuyện đã qua, có giận cũng chẳng ích gì. Con hãy nghĩ tới chuyện hiện tại, lo làm ăn, nghĩ đến tương lai, con cái.

Văn không ưa bà Định. Chàng biết bà Định đã sạt nghiệp, bay giờ bà bám víu vào Văn để làm lại cơ đồ. Nhưng vì không tin Nguyệt, bao nhiêu tiền nong Văn đều giữ cả, không giao cho Nguyệt một tí quyền nào.

Bà Định thấy Nguyệt không có quyền hành gì cả thì tỏ ý bất mãn. Bà xúi Nguyệt làm dữ với Văn để Văn giao cho nàng tiền, coi tiệm buôn. Nhưng Nguyệt nói gì hay làm gì Văn cũng không chịu giao tiền cho Nguyệt. Mỗi tháng Văn chỉ giao cho Nguyệt một số tiền đủ lo xoay xở về việc tiêu xài trong gia đình.

Nguyệt làm sao khỏi oán ghét Văn được. Văn đã buồn về chuyện vợ con, lại gặp lúc Vũ được ra khỏi khám.

Vũ về nhà, được tin cha mất, không một chút hối hận thương tiếc. Vũ còn hỏi anh:

- Anh về từ bao giờ vậy? Sao anh không vô thăm tôi? Anh em tệ đến thế này thì còn tình nghĩa gì nữa?

Vũ trước kia đã hung hăng, bây giờ càng hung hăng thêm vì hai năm nay Vũ sống chung với bọn trộm cướp, hung đồ.

Văn khuyên em:

- Em đừng trách anh. Trước khi trách người, mình hãy trách mình đã. Em

làm cho mẹ chết, cha chết, gây tiếng xấu cho gia đình ta, em không biết ăn năn sao? Từ ngày anh về đây, anh cho người đi nuôi em, gởi tiền nong, thuốc men cho em, em đâu có thiếu vật gì. Còn bảo anh đi thăm em thì anh đi thế nào được. Anh bận bao nhiêu việc. Vả lại anh cũng không muốn làm trái ý cha.

Vũ hỏi:

- - Cha cấm không cho anh vào thăm em?

Văn chưa kịp trả lời thì Vũ đã nói:

- Phải mà, đi thăm làm gì cái thằng em ăn trộm, ăn cắp, bị tù bị tội phải không anh? Anh là người có học, ông này ông nọ, danh giá mà. Nhưng anh có biết tại sao em ra thân hèn thế này không? Cha mẹ cưng anh cho học, còn em, có ai thèm săn sóc đến em đâu.

- Sao em oán trách cha mẹ như thế? Lỗi tại em không chịu học, chớ có cha mẹ nào không cho em học? Nhưng thôi, giờ em đã được tự do, anh chỉ mong sao em cải tà quy chánh, sống lương thiện để giúp anh trong công việc làm ăn. Anh sẽ đứng ra cưới vợ cho em.

- Vợ con mà làm gì? Cha mẹ chết không chia gia tài à? Bao nhiêu của cải giao hết cho anh sao? Việc gì em phải ở đây làm mọi cho anh? Em có công việc làm ăn của em chứ.

- Cha có lập chúc thư trước khi chết, mẹ thì chết thành linh. Số gia tài của em hiện ở nơi chương khế Toán. Em cứ lại đó mà lãnh, nếu em không muốn ở đây với anh.

- Được, để em lại ông Toán, xem qua sổ tiền chia cho em được bao nhiêu. Anh lén lút em quá. Nhà cửa này cha mẹ cho anh? Cả cái tiệm buôn của cha?

Văn không muốn cãi lẫy với em, nên nói:

- Anh không có quyền gì trong việc này cả. Cha cho anh cái gì thì anh hưởng cái ấy.

Vũ nói:

- Anh không được tham như thế. Trong lúc em ở trong khám, anh ở bên cha òn ã, nịnh nọt cha để sang đoạt tất cả của cải của em. Em sẽ đi kiện cho anh biết.

Văn chỉ làm thinh chớ không thêm mất lời với người em hư hỏng, xác lảo ấy.

Vũ đến nhà ông chương khế Toán. Ông chương khế đưa cho chàng đọc tờ di chúc, chàng không biết gì hơn là nhận lãnh số tiền gia tài. Ông Khai còn cho chàng một căn nhà nhỏ. Chàng liền dọn về ở đó.

Từ ngày ấy chàng không thèm lui tới thăm Văn nữa. Gặp ai chàng cũng bảo là cha chàng bắt công, sang của cải cho Văn trước khi chia gia tài. Văn còn được lãnh của hương hỏa nữa, còn lớn hơn cả gia tài của chàng.

Văn nghe Vũ kêu rêu bực mình lắm, nhưng đối với em lúc nào Văn cũng tỏ ra xứng đáng là một người anh. Thỉnh thoảng Văn còn cho xe đi rước Vũ về nhà chơi.

Trước tình chân thật của anh, Vũ không cảm ỉc lại còn oán ghét, ganh tị.

- Anh có xe hơi, có vợ giàu.

Và Vũ cũng bỏ tiền ra tậu xe hơi. Sẵn có tiền trong tay, Vũ tha hồ tiêu xài. Các bạn bè cũ của chàng cứ bu lại rủ rê chàng. Đồng tiền không sinh lợi, để hết lắm. Nó chạy theo các sự xa hoa, và túi của Vũ không mấy lúc đã cạn.

Chỉ trong vòng một năm, chàng chỉ có chiếc xe hơi và căn nhà.

Chàng liền bán căn nhà. Nhưng căn nhà ấy trong giấy tờ ông Khai để lại, Vũ chỉ có quyền bán khi có sự đồng ý của Văn.

Vũ phải đến tìm Văn để nhờ anh ký vào giấy bán nhà. Văn ngạc nhiên hỏi em:

- Chú tiêu xài gì quá vậy? Cha để lại cho chú bao nhiêu tiền, chú không lo làm ăn, tiêu xài hết trong vòng một năm. Bây giờ chú bán nhà? Chú bán nhà rồi ở đâu?

- Ở đâu được thì thôi, anh không nên can thiệp đến công việc của em làm gì. Em bây giờ lớn rồi.

- Tôi can thiệp đến việc của chú làm gì, nhưng nếu chú cứ tiêu xài kiểu này thì tiền bán nhà nay mai cũng không còn. Chú nghĩ kỹ lại, lo làm ăn sinh lợi thì mới có tiền xài chứ. Aên ở không mà xài thì cả tí cũng không còn chú ạ. Tôi không ký đâu, chú đừng ép tôi.

- Anh không ký thì các chủ nợ kiện tôi, tôi bị tù chứ sao đâu. Anh có tiền, anh không hiểu được cảnh ngộ của đứa em nợ nần túng thiếu.

Vũ nói gì Văn cũng không ký, Vũ phải bán chiếc xe hơi để trả bớt nợ nần. Trong lúc này Vũ đã quen với Liên Hoa và đã đem nàng về với chàng, nơi một căn phố thuê trong một đường hẻm. Vũ không dám đem Liên Hoa về nhà vì chàng sợ nay mai bán nhà, Liên Hoa phải dọn đi mất công.

Tiền bán xe hơi cũng không đủ thiếu gì, vì thế trong vòng nửa tháng sau là Vũ lại đến làm phiền Văn. Văn nhất định không chịu ký giấy cho Vũ bán nhà, và hai anh em cãi lầy nhau âm ỉ. Vũ không tiếc lời mắng nhiếc anh, và rớt cuộc, muốn cho Vũ yên lặng ra về, Văn phải cho Vũ một số tiền.

Tình trạng này cứ kéo dài mãi, một lần Vũ đến là một lần Văn vừa mất thì giờ, vừa mất tiền, và sau khi Vũ về thì giữa Văn và Nguyệt lại có sự gay gắt. Nguyệt day nguyền chàng:

- Anh có ông em quý hóa quá, lưu manh, côn đồ như thế mà anh cứ cho tiền là sao? Của này là của chung, cả chồng lẫn vợ. Anh nên nhớ như thế.

Văn không chịu được bao nhiêu sự phiền phức nên lần sau Vũ đến, Văn không tiếp nữa. Vũ phải tìm kiếm tận chỗ làm để gặp Văn, nhưng Văn cũng tránh mặt.

Không tiền nuôi Liên Hoa, Vũ mới làm tiền Mỹ Dung. Ngôi nhà của Vũ chưa bán được, nhưng chàng đã nhường cho người khác ở và mượn tạm một số tiền, kể như tiền sang nhà.

Nhưng Mỹ Dung đã hết tiền mà Liên Hoa lại hăm dọa. đi tố cáo chàng, chàng chỉ còn nước là bán nhà. Chỉ còn cách ấy nữa mà thôi.

Làm thế nào cho Văn chịu ký vào giấy bán nhà bây giờ? Lần này chàng phải thắng Văn, nếu không thắng thì chàng chỉ còn nước bỏ xứ mà đi.

Vũ nhất định đến phòng làm việc của Văn. Chàng đứng lên thay bộ quần áo khác, rồi ra đi.

Hai ba lần chàng đến văn phòng của Văn, người gác cửa không cho chàng vào nhưng chàng vẫn không nản lòng, cứ ngồi đợi. Đến năm giờ, Văn ở trong đi ra, thì Vũ chụp ngay cơ hội ấy, theo Văn vào trong.

Vũ kéo ghế ngồi đối diện với anh và nói giọng mỉa mai:

- Anh từ tôi rồi sao? Tại sao anh cứ lánh mặt mãi không thèm tiếp tôi? Anh muốn tôi chết đói, chết rục vì tù tội à?

Văn nói:

- Chú có thèm nghe lời tôi đâu. Tôi đã bảo với chú...

Vũ không để Văn nói hết, chặn ngay lời Văn:

- Lại giảng luân lý! Tôi ngấy tai vì những lời khuyên của ông rồi... Tôi có phải con nít đâu mà anh nay giảng luân lý, mai giảng luân lý! Lần này tôi đến đây chỉ yêu cầu anh một điều.

Văn cười nhạt:

- Lại chuyện bán nhà chứ gì?

Vũ nói:

- Anh đã biết thì tôi không cần nói nhiều. Anh nên hiểu vợ tôi đau yếu, con tôi mới sinh không có tiền mua sữa, anh nên giúp tôi một lần cuối cùng.

Giúp tôi mà anh vẫn không tốn kém gì kia mà.

Văn hỏi:

- Chớ chú cưới vợ hời nào mà có con? Sao chú không cho tôi hay?

Vũ gạt ngang:

- Chuyện ấy anh đâu cần biết. Mà biết có ích gì cho anh, cho tôi? Điều anh cần biết là hiện giờ tôi đang cần tiền, không có tiền thì con tôi chết, vợ tôi cũng không sống được. Anh nghĩ lại mà thương cho tôi nhờ. Nếu anh giúp tôi bán nhà thì từ rày về sau tôi không đến phá rầy anh nữa.

Văn lắc đầu:

- Tôi đã nói rõ với chú rồi, tôi không ký đâu. Hôm nay chú cần bao nhiêu tiền cứ nói, tôi sẽ giúp chú. Chú nên hiểu lúc nào tôi cũng nghĩ đến chú, chú không biết anh em, tình nghĩa gì cả.

Vũ nghe Văn bảo là không ký vào giấy bán nhà thì tức lắm, vẻ mặt đỏ gay, đứng lên nói có vẻ hăm dọa:

- Tôi có xin tiền của anh đâu? Tôi có nhà, tôi bán để có tiền trả nợ mà, anh đừng có lên mặt tình nghĩa. Tình nghĩa gì anh? Anh sang đoạt của cải của cha mẹ để lại, anh giàu sang, anh quên thằng em nghèo hèn này. Tình với nghĩa nói nghe mà đứt ruột, héo gan...

Văn nói:

- Chú đừng ồn ào như thế. Thôi được, chúng ta sẽ bàn tính lại. Chú ngồi lại đây, chú có muốn uống gì không? Nãy giờ tôi làm việc cũng đã lâu rồi, cũng hơi mệt. Để tôi gọi nước cho hai anh em mình uống. Có cả bánh pa-tê nữa chú ạ.

Nói xong Văn bấm chuông. Một người giúp việc chạy vào. Một lát sau, anh ta bưng vào một mâm đầy, nào bia, nào bánh.

Vũ nhìn hai cốc bia và trề môi:

- Em không uống bia đâu. Có cô-nhắc cho em vài ly. Mấy hôm nay không tiền, em cũng hơi thèm.

Văn cười nói về hải lòng vì thấy Vũ đã xưng em.

- Được, để anh gọi đi lấy cô-nhắc. Anh không dùng thứ đó nên không có sẵn.

Văn nhờ người đi mua rượu. Hai anh em ngồi đợi. Trong lúc ấy có người đến tìm Văn để nói chuyện buôn bán. Văn mở cửa hông, đưa Vũ qua đó và nói:

- Em đợi anh một tí nhé.

Nói xong, Văn đóng cửa lại sau khi người bồi đã mang mâm đồ ăn đi theo Vũ.

Văn nói chuyện với ông khách đến sáu giờ mới xong.

Vũ ngồi chờ ở bên phòng, ngắm ngía cảnh bày biện trong phòng, không khỏ ghen tức. Chàng chưa bao giờ thấy một căn phòng sang trọng và có mỹ thuật như thế. Bốn vách tường đều treo màn màu xanh nhạt. Bàn ghế bọc nhung xanh. Một chiếc đi văng có nệm kê ở một góc. Nhiều bức ảnh treo đây đó. Trên một cái kệ có để bức chân dung của ông Khai.

Vũ tự hỏi:

- Tại sao anh Văn có căn phòng này ở đây? Bộ anh ta không về nhà sao? Hay anh ta lập ra căn phòng này để có thể dẫn các cô nhân tình về mà vợ anh không hay biết.

Vũ tự nhiên ăn năn:

- Học giỏi cũng có sướng. Giá trước kia ta chịu học thì bây giờ đâu có ra nông nổi này.

Trong lúc ấy Văn tiễn đưa ông khách xong, trở vào tìm Vũ:

- Xin lỗi chú nhé. Chú đợi có lâu lắm không? Kìa sao chú không rót rượu ra uống trước đi, đợi tôi làm gì?

Vừa nói Văn vừa ngồi xuống bên Vũ, có vẻ thân mật. Hai anh em nâng ly

chúc mừng nhau. Văn nói:

- Phải chi chú chịu nghe lời tôi, đừng chơi bời nữa, trở về đây làm ăn với tôi thì anh em chúng ta vui vẻ biết bao. Cảnh tôi cũng không vui gì cả, chú ạ.

Vũ nghe anh tâm sự liền nói:

- Bộ anh làm việc rồi ở luôn đây không về nhà à? Chà, căn phòng của anh sang trọng quá, còn sang hơn tư thất của các ông lớn. Anh ở đây, chị không rầy rà sao?

Văn nói:

- Chị ấy cũng có rầy rà, nhưng anh có quyền của anh chứ. Uống đi em. Bây giờ em nhất định bán nhà phải không? Em bảo bán để trả nợ. Thế rồi khi trả nợ xong, em lấy tiền đâu xài? Em làm gì để sống? Nếu em nói mà anh nghe được thì anh sẽ ký cho em bán. Anh cũng không muốn làm khó để em làm gì.

Nghe anh nói, Vũ cũng hơi lo nghĩ, nhưng chàng cứ trả lời bừa cho xong chuyện:

- Em phải thanh toán xong nợ nần rồi mới tính chuyện làm ăn được. Chớ cứ nợ nần kiểu này, nay lẩn lút trốn tránh, mai lẩn lút trốn tránh thì còn làm ăn gì được nữa. Em bán nhà rồi sẽ về đây với anh. Nhưng mà anh ơi! Chị ấy coi bộ gắt gỏng đánh đá quá, em làm sao chịu được?

Văn nói:

- Không sao, em cứ ở đây, về ở chung làm gì mà ngại. Nhưng em nên sửa lối sống lại. Đừng chơi bời nữa.

Vũ hỏi:

- Em ở đây rồi ai lo cho vợ con em? Hiện giờ em có đến hai người nhân tình.

Văn ngạc nhiên:

- Hai người nhân tình? Thế sao em bảo là vợ của em?

Vũ cười:

- Vợ con gì đâu... Nhân tình thứ nhất của em tên là Liên Hoa, một cô đào hát không tên tuổi, chỉ được chút ít nhan sắc. Cô ấy trước kia là vợ của một ông thầu khoán. Em lợi dụng lúc cô ta bị Ông thầu khoán lợt lạt, em phồng mắt để có tiền xài, nhưng rủi thay cô ấy lỡ có thai với em, em không nỡ bỏ mà phải nuôi bảo cộ. Không có tiền nuôi Liên Hoa, em mới định bán nhà. Nhưng anh không cho em bán nhà. Buộc lòng em phải đi đàn, đi hát. Rồi tình cờ em làm quen được một cô thư ký hãng Hồng Tân. Cô này còn trẻ, thơ ngây lắm vì trước đây ở cô nhi viện ra. Có bao nhiêu tiền, cô ta đem ra nuôi em cả, vì cô ấy làm em và tin em là một sinh viên trường luật.

Văn cau mày:

- Với Liên Hoa, em đối xử như vậy thì cũng đành. Nhưng đối với cô thư ký nào đó, em làm vậy, anh thấy bất nhẫn quá. Lừa dối cô ta làm gì?

- Cũng tại cô ta chứ. Ai bảo cô ta nuôi mộng làm vợ luật sư, bác sĩ. Nhưng

cô ấy chưa trao thân cho em, anh ạ. Cô ta dè dặt về chuyện này, cứ nhất định đợi em làm lễ cưới tử tế đã. Nhưng đời nào em cưới đâu anh! Cưới để mang nợ hay sao? Em xài hết tiền của Mỹ Dung rồi, còn gì mà cưới với hỏi?

- Em nhất định bỏ cô ta à? Thế còn Liên Hoa?

Vũ nói một cách tàn nhẫn:

- Ai rồi em cũng bỏ hết. Tính xong nợ nần rồi em về đây với anh. Anh xem có chỗ nào giàu thì đi nói cho em. Trong cảnh em chỉ có vợ giàu là yên thân. Đeo mang Liên Hoa để nuôi báo cô nó à? Còn cưới Mỹ Dung thì với đồng lương ba ngàn của nó, liệu có đủ nuôi em không?

Nhìn lên đồng hồ thấy đã bảy giờ tối, Vũ nói:

- Bây giờ anh bằng lòng ký vào giấy bán nhà của em rồi chứ?

Văn nói:

- Được, anh sẵn lòng ký nếu em trở về với anh, trở về con đường ngay thẳng. Bao giờ em mang người lại đây để làm giấy bán nhà?

Vũ nói:

- Ngày mai, đúng mười giờ. Anh đợi em nhé.

Vũ nói xong, rót rượu uống một hơi hai ba ly, rồi ngậy ngất đứng lên ra về.

Văn định đứng dậy đưa em ra cửa, nhưng lúc ấy có một hồi chuông điện thoại reo bên văn phòng. Văn nói với Vũ:

- Thôi em về nhé. Anh qua nghe điện thoại. Mai chúng ta sẽ gặp nhau.

Vũ lão đảo ra cửa. Chàng đi ngang qua một cái sân rộng. Bỗng trong bụi cây dâm bụt, một người to lớn nhảy ra cầm gậy đập mạnh vào gáy chàng. Vũ không kịp la, ngã nhào xuống. Người ấy bồi cho chàng ba bốn lưỡi dao vào người rồi lạnh lùng như chớp, biến mất.

Một lát sau, anh giúp việc đi về, ngang qua sân thấy Vũ nằm một đống liên tri hô lên và Văn chạy ra. Thấy em mình bị nạn, chàng liền gọi điện thoại cho Ty cảnh sát biết để phái người đến khám nghiệm và mở cuộc điều tra. Văn đứng sững sờ bên thây em, tâm hồn rối loạn. Vũ mới đứng nói chuyện với chàng đó, thế mà bây giờ đã ra người thiên cổ. Ai giết Vũ? Giết bằng thứ khí giới gì mà nhanh chóng như thế? Ai thù oán Vũ? Với lối sống ngang tàng của Vũ, chắc Vũ có lắm người thù oán.

Một lát sau, các nhân viên cảnh sát đến khám nghiệm tử thi kết luận Vũ bị đánh bất tỉnh và bị đâm trúng tim nên chết liền... Thi thể Vũ được chở về nhà xác để bác sĩ khám nghiệm và để các nhà chuyên môn lấy dấu tay tìm thủ phạm.

Văn và những người trong nhà đều bị mời về bót để tra hỏi, nhưng tất cả đều được tha về vì không có bằng chứng gì. Các báo đăng tin Vũ bị ám sát và bàn xôn xao, đưa ra nhiều nghi án.

Văn thương xót cho em lắm. Chàng không ngờ em chàng chết một cách thảm thê. Chàng đang nuôi hy vọng sửa chữa và xây dựng cho đứa em hư

hồng. Ý định của chàng chưa thực hiện được thì Vũ đã chết. Còn gì đau đớn bằng?

Một hôm, mở một tờ báo, Văn bỗng tái mặt. Một cái tit lớn nêu lên câu:

- Vũ bị giết lầm. Vũ đã chết thế cho Văn, vì hai anh em chàng giống nhau như khuôn.

Có thể như thế được không? Văn có làm gì cho ai thù ghét đâu? Tại sao người ta lại đưa ra một chuyện vô nghĩa như thế? Nếu quả thật có người muốn giết chàng thì oan cho Vũ quá. Vũ đã chết thế cho chàng.

Văn cố bơi trong đầu óc ra những ai có thể là kẻ thù của chàng. Chàng cố tìm tòi, lục lạo trong các bạn bè, trong các bạn hàng, nhưng người nào cũng không đáng cho chàng nghi ngờ. Những người ấy, người nào cũng tử tế với chàng cả. Chỉ có Nguyệt, vợ chàng, là không thương yêu chàng. Giữa chàng và Nguyệt thường xảy ra những chuyện cãi cọ, xích mích, đụng chạm về quyền lợi, nhưng từng ấy chuyện không đủ cho chàng nghi Nguyệt muốn giết chàng.

Không, Nguyệt là một người đàn bà, đâu có can đảm làm chuyện kinh khủng như thế. Nguyệt âm mưu cho kẻ khác giết Văn? Giết Văn, Nguyệt có lợi gì không? Nguyệt nhắm vào gia tài của chàng à?

Văn cố xua đuổi những ý nghĩ đen tối, nhưng những ý ấy cứ lảng vảng trong đầu óc chàng mãi, làm chàng mất ăn, mất ngủ.

Văn theo dõi các bài báo để biết thêm những chi tiết quanh cái chết của Vũ. Một tờ báo đã nói rất nhiều về Mỹ Dung, cô thư ký, người yêu của Vũ. Báo ấy đã viết:

- Vũ là một thanh niên du thủ du thực nhưng lạ lùng thay chàng ta lại được một thiếu nữ trong trắng yêu thương một cách tha thiết, khiến ai khi nghe đến chuyện của cô cũng phải cảm động đến ứa nước mắt.

Cô thư ký của hãng Hồng Tân, vị hôn thê của Vũ, tên là Mỹ Dung. Cô giúp việc cho hãng này gần ba năm nay, được ông giám đốc tín nhiệm và xem như con cháu. Cô Mỹ Dung là một thiếu nữ mồ côi, được nuôi dưỡng từ thuở bé ở cô nhi viện. Cô hiền lành, đẹp đẽ nhưng rất dè dặt trong sự giao thiệp với các bạn trai.

Thế mà không biết ai đã giới thiệu tên Vũ với cô, Vũ đã xài của cô rất nhiều tiền. Chính ông giám đốc hãng Hồng Tân cho chúng tôi hay là trước khi xảy ra án mạng Vũ có đến làm tiền cô và cô đã liêu lĩnh vay của ông số tiền bốn ngàn đồng.

Ông giám đốc có khuyên cô về chuyện của Vũ, nhưng hình như cô không chịu nghe.

Hôm xảy ra án mạng, cô Mỹ Dung không hay biết gì cả, cô cũng rất ít đọc báo. Ngày hôm sau, cô đến sở, các bạn của cô bàn tán về cái chết của Vũ tại nhà ông Văn, cô lóng tai nghe có vẻ ngạc nhiên lắm... Sau cùng cô mượn

một tờ báo để đọc một cách chăm chú, vẻ mặt không lộ sự đau buồn. Nhưng khi cô đọc xong, bỗng ngã ra bất tỉnh. Các nhân viên trong hãng Hồng Tân hốt hoảng lo chạy chữa cho cô, nhưng cô vẫn lơ đãng như kẻ mất hồn. Ông giám đốc cho xe chở cô vào bệnh viện. Sau khi khám nghiệm, bác sĩ bảo là Mỹ Dung bị mất trí vì một cảm xúc quá lớn.

Hiện nay ông giám đốc và nhân viên trong hãng Hồng Tân đang mở một cuộc lạc quyền để lấy tiền chạy thuốc cho cô. Cô nằm tại bệnh viện và được bác sĩ hết lòng điều trị.

Chúng tôi có vào thăm cô Mỹ Dung, cô ấy ngơ ngác nhìn chúng tôi rồi rúc vào trốn ở một xó phòng như sợ sệt. Cô Mỹ Dung trông đáng thương quá. Chúng tôi có hỏi về bệnh tình của cô thì bác sĩ bảo rằng may ra có thể chữa được, và nếu Mỹ Dung bị một lần xúc cảm lớn như lần trước thì cô có thể lấy lại trí nhớ.

Văn đọc xong bài báo, chống tay suy nghĩ. Đời của một thiếu nữ ngây thơ và chân thành đến thế sao?

Vũ đã chết vì chàng thì chàng có bốn phận phải giúp đỡ cho kẻ đáng thương hại kia. Chàng phải vào bệnh viện thăm Mỹ Dung. Chàng cũng phải đến thăm ông giám đốc Hồng Tân để hoàn lại số tiền Mỹ Dung đã mượn của ông. Đó là món nợ bằng tiền và cũng là món nợ tinh thần mà Văn phải trả gấp.

Văn đi ngay lại hãng Hồng Tân. Ông Đại tiếp chàng một cách vui vẻ. Sau khi Văn trình bày mục đích cuộc thăm viếng, ông Hồng Tân ngạc nhiên:

- Ông là anh ruột của ông Vũ, kẻ bị ám sát?

Văn kể sơ qua cho ông Hồng Tân nghe về chuyện gia đình, về người anh em hư hỏng và nói:

- Tôi vừa khuyên nhủ và cảm hóa được em tôi thì nó bị giết. Thật là một việc đáng tiếc. Lúc nhỏ anh em chúng tôi ở bên nhau, khi tôi ở ngoại quốc về thì Vũ bỏ nhà ra đi, sau khi bị tù tội. Vì thế mà đời tư của Vũ, tôi không được biết. Thỉnh thoảng Vũ về xin tiền tôi và bắt tôi ký tên cho Vũ bán nhà. Vũ ít khi tâm sự với tôi cho nên tôi không biết rõ chuyện Vũ và Mỹ Dung. Ngày nay, nhân đọc một bài tường thuật kỹ về mối tình của em tôi với cô Mỹ Dung, tôi thương hại cho cô quá. Tôi không biết thực hư thế nào nên đến đây nhờ ông cho biết qua về Mỹ Dung.

Ông Đại sau khi khen Văn là người trung tín, kẻ chàng nghe về chuyện Mỹ Dung và nói:

- Các nhân viên ở đây quyền được tất cả năm nghìn đồng. Tôi cho ba nghìn, cộng chung là tám nghìn; Mỹ Dung nằm ở bệnh viện, mỗi ngày tốn một trăm đồng. Chúng tôi đã đóng hết số tiền ấy cho bệnh viện. Ngoài ra, các nhân viên còn thay nhau vào thăm Mỹ Dung.

Văn nói:

- Tôi xin cảm ơn tấm lòng tốt của ông giám đốc và các bạn ở đây... Nhưng ông giám đốc cho phép tôi giúp đỡ Mỹ Dung, vì nếu Vũ không chết thì Mỹ Dung sẽ là em dâu của tôi. Sẵn đây tôi xin hoàn lại số tiền Mỹ Dung đã mượn của ông để cho em tôi, và ông làm ơn đưa tôi đi thăm tất cả anh chị em trong hăng của ông để tôi cảm ơn các bạn ấy...

Ông Đại nhận số tiền của Văn trả và đứng lên đưa Văn ra phòng làm việc chung của các nhân viên.

Khi nghe Văn kể, ai nấy cũng cảm động. Nhưng khi Văn xin hoàn lại tiền cho các bạn của Mỹ Dung thì họ không bằng lòng.

Cúc đã đứng ra thay mặt cho anh chị em của hăng Hồng Tân nói:

- Chúng tôi đóng góp một người vài trăm để gọi là giúp đỡ một người bạn gặp tai nạn. Số tiền ấy có là bao. Nếu ông muốn hoàn lại cho chúng tôi thì chúng tôi còn có cách gì bày tỏ tình đồng nghiệp tương thân, tương ái của chúng tôi.

Văn nói:

- Các bạn nên để tôi làm phận sự một người anh. Tôi có đủ phương tiện để giúp đỡ Mỹ Dung. Nói như thế không phải tôi khoe mình giàu, nhưng mà các bạn làm lụng vất vả, đồng tiền kiếm ra không phải dễ, các bạn có lòng là quý lắm rồi.

Văn nói mãi, các nhân viên trong sở mới chịu để Văn hoàn lại số tiền.

Nhưng ông giám đốc không chịu lấy lại số tiền của mình. Ở hăng Hồng Tân ra, Văn đi ngay lại bệnh viện. Lòng chàng cảm thấy nhẹ nhàng và khoan khoái.

Duyên Tình Lạc Bến

Chương 3

MỐI TÌNH ĐẦU

Hồng, cô y tá có phận sự chăm lo hằng ngày cho Mỹ Dung, bước vào phòng dọn dẹp vài thứ bừa bãi trên bàn, làm lại giường nệm cho sạch sẽ, đoạn lại gần Mỹ Dung, đặt tay lên vai nàng:

- Cô Mỹ Dung, hôm nay cô nghe có đỡ hơn mọi hôm không?

Mỹ Dung đưa mắt nhìn Hồng, đoạn khóc nức nở. Nàng không hiểu câu hỏi của Hồng, mà hình như đang đeo đuổi theo một cái gì đó đang ám ảnh nàng.

Nàng gào lên:

- Anh Vũ ơi! Anh đi đâu rồi? Sao anh không đến thăm em hả anh Vũ?

Hồng vuốt ve mái tóc Mỹ Dung:

- Sao cô khóc mãi vậy? Vũ sẽ đến thăm cô một ngày gần đây mà.
 Nghe thế, Mỹ Dung im ngay, không khóc nữa, nhìn Hồng và nói:
 - Cô nói thật chứ. Vũ không bị người ta hại à?
 Rồi nhìn sững Hồng, Mỹ Dung có vẻ không tin:
 - Cô là ai mà biết anh Vũ của tôi? Trời ơi! Anh của tôi tốt lắm. Anh ấy yêu tôi lắm. Người ta nói xấu anh Vũ của tôi nhiều quá. Sao người ta độc ác đến thế? Họ ganh ghét với anh Vũ chứ gì?
 Hồng thay áo cho Mỹ Dung và nói với nàng:
 - Bác sĩ gần vào rồi. Cô ngồi yên đây nhé.
 Mỹ Dung gật đầu. Nhưng khi Hồng vừa quay lưng đi ra ngoài thì Mỹ Dung đã đứng lên đi qua đi lại trong phòng, miệng nói lảm nhảm như người có việc lo nghĩ.
 Bác sĩ Quân bước vào, theo sau là hai cô y tá và Hồng.
 Bác sĩ Quân nhìn Mỹ Dung. Mỹ Dung tỏ vẻ sợ sệt, vội vã đi lại ngồi yên trên giường. Bác sĩ Quân bắt đầu nghe mạch. Mỹ Dung ngồi yên, đôi mắt lăm lét nhìn bác sĩ.
 Bác sĩ Quân quay lại hỏi Hồng:
 - Bớt sốt, bớt nói nhảm và đêm qua ngủ được phải không? Có mệt khá. Vẫn chích thuốc cũ. Nhớ cho uống thuốc ngủ như mọi ngày.
 Bác sĩ Quân cầm tay Mỹ Dung:
 - Cô ăn được mấy chén cơm?
 Mỹ Dung nói:
 - Một chén. Bác sĩ cho uống sữa nhé. Aên cơm không ngon.
 Bác sĩ nói:
 - Nhưng phải ăn cơm mới mau mạnh. Phải ăn mỗi bữa ba chén cơm nghe.
 Mỹ Dung lắc đầu:
 - Ngán lắm. Anh Vũ mới ăn được những ba chén.
 Bác sĩ cau mày:
 - Sao cứ nói đến anh Vũ mãi thế?
 Mỹ Dung nói:
 - Bao giờ tôi lành bệnh, bác sĩ cho tôi được về, thăm anh Vũ, tôi nhớ anh ấy lắm. Anh Vũ yêu tôi lắm kia.
 Bác sĩ Quân nói:
 - Được, tôi sẽ gọi Vũ đến thăm cô, nếu cô chịu uống thuốc cho mau lành bệnh.
 Nghe nói uống thuốc, Mỹ Dung đưa tay lên bịt miệng, rùng mình:
 - Tôi có bệnh gì đâu mà bác sĩ ép tôi uống thuốc mãi thế? Cả cô Hồng nữa, cô ấy cứ bắt tôi uống những thứ thuốc gì mà đen và gớm ghiếc làm sao.
 Bác sĩ nói:
 - Cô không uống thuốc thì tôi không cho phép Vũ vào thăm cô.

Mỹ Dung chấp hai tay lại nói:

- Tôi sẽ uống thuốc. Thuốc đâu đưa tôi uống cho mau lành để bác sĩ cho anh Vũ vào thăm tôi, cô Hồng nhé.

Hồng nhìn bác sĩ mỉm cười. Bác sĩ nói:

- Cô rót thuốc cho cô ấy uống đi.

Hồng đi rót thuốc và Mỹ Dung ực một hơi trước mặt mọi người.

Bác sĩ khen:

- Hôm nay cô ngoan lắm. Cô nằm xuống cho cô Hồng chích thuốc.

Nghe đến chích thuốc, Mỹ Dung rú lên, giãy giụa:

- Không, đừng chích thuốc cho tôi, đau lắm.

Nhưng hai cô y tá đã giữ chặt Mỹ Dung để Hồng làm phận sự. Mỹ Dung rên la âm ỉ.

Bác sĩ và hai cô y tá đi qua các phòng khác, Hồng ở lại với Mỹ Dung. Mỹ Dung chỉ vào mặt Hồng và nói:

- Cô ác lắm, cứ chích thuốc cho tôi mãi. Anh Vũ đến, tôi sẽ mách anh ấy cho mà xem. Bao giờ anh Vũ đến hả cô?

Hồng nói:

- Cô không chịu để tôi chích thuốc cho mau lành thì anh Vũ không thèm đến đâu mà mong.

Mỹ Dung nhìn Hồng:

- Anh Vũ giận tôi à?

Và Mỹ Dung khóc lên:

- Anh Vũ, sao anh giận em? Đừng giận em, anh Vũ nhé. Em yêu anh quá mà.

Hồng hăm dọa:

- Nếu cô cứ khóc mãi thì tôi không ở đây với cô đâu. Cô Mỹ Dung, cô có nhớ trước đây cô đi làm cho hãng nào không?

Mỹ Dung nói:

- Tôi có đi làm gì đâu? Tôi và anh Vũ yêu nhau, rồi người ta tìm cách hại anh Vũ của tôi. Tôi nhớ rõ ràng như thế.

Hồng hỏi, cố gợi trí nhớ của Mỹ Dung:

- Cô có nhớ ông Đại không? Ông giám đốc hãng Hồng Tân ấy mà?

Mỹ Dung có vẻ ngơ ngác:

- Ông giám đốc? Tôi không quen với ông giám đốc nào cả.

- Thế còn cô Lý?

Mỹ Dung cau mày:

- Sao cô cứ hỏi lôi thôi mãi thế? Lý nào, tôi đâu có biết. Anh Vũ ơi! Sao anh không đến?

Bác sĩ Quân dặn cô Hồng, mỗi ngày phải tìm cách nói chuyện với Mỹ Dung, gọi Mỹ Dung nhớ lại những chuyện đã qua. Nhưng ngày nào cũng vậy, Hồng

hỏi gì Mỹ Dung cũng không nhớ mà chỉ nhớ có Vũ.

Hồng liền quay qua hỏi về Vũ:

- Vũ làm nghề gì cô biết không?
- Vũ có xe hơi, có nhà lầu, Vũ đem hạnh phúc lại cho tôi.
- Nhưng Vũ làm nghề gì mà có lắm tiền thế?

Mỹ Dung không do dự, trả lời ngay:

- Anh Vũ làm luật sư... Ồ, anh Vũ mà khoác chiếc áo luật sư vào thì đẹp không sao nói được.
- Anh Vũ ở đâu cô biết không?
- Ở nhà lầu mà lại. Nhà lầu đẹp lắm.

Hồng cười có vẻ thương hại thì Mỹ Dung giương mắt hỏi:

- Sao cô lại cười tôi? Cô tưởng tôi nói láo sao? Để bao giờ anh Vũ đến, tôi bảo anh ấy đưa cô đi xem nhà của chúng tôi.
- Được rồi, cô nằm yên, nghỉ đi cho khỏe. Bao giờ anh Vũ đến thì báo cho tôi hay nhé.
- Nhưng bác sĩ có chịu cho anh Vũ đến thăm tôi không? Bác sĩ không cho ai vào thì làm sao anh Vũ vào được?
- Sao lại không cho người vào thăm? Cô quên rồi sao? Chứ ông giám đốc hãng Hồng Tân, cô Lý, cô Huệ, cô Cúc không vào thăm cô là gì? Sao họ vào cô cứ nhìn họ như người xa lạ?
- Tôi có quen họ đâu? Họ là ai? Sao họ đến phá rầy tôi mãi thế? Họ đem giấu mất anh Vũ rồi.

Mỹ Dung nằm im một lúc, thuốc dường như đã thấm, nên lim dim ngủ.

Hồng sửa Mỹ Dung nằm ngay ngắn trên gối rồi ra ngoài, lại ngồi chiếc ghế kê ngoài hành lang và lấy báo ra đọc.

Đúng mười giờ Hồng sẽ đi vào phòng. Vẫn thấy Mỹ Dung ngủ ngon lành, nàng ra ngồi vào chỗ cũ. Nàng thấy từ xa, bác sĩ Quân đi với một người đàn ông, ăn mặc rất sang trọng, tướng mạo đàng hoàng. Bác sĩ tiến về phía nàng. Hồng vội vàng đứng dậy và ngạc nhiên vì người đi với bác sĩ trông giống bức ảnh của Vũ mà các báo khi tường thuật vụ án đã đăng lớn ở trang đầu.

Bác sĩ Quân giới thiệu với Hồng người khách lạ:

- Cô Hồng à, đây là ông kỹ sư Văn, anh ruột của Vũ, người bị ám sát. Ông kỹ sư Văn muốn vào thăm cô Mỹ Dung.

Hồng nhìn Văn và nói:

- Ông giống ông Vũ quá. Nghĩa là giống bức ảnh của ông Vũ.

Bác sĩ Quân nói:

- Bây giờ tôi nói chuyện rất nhiều với ông kỹ sư về vấn đề này rồi. Cô Mỹ Dung mất trí nhưng lại không quên ông Vũ. Chúng ta cứ để ông Văn vào thăm, xem thử phản ứng ra sao? Chúng ta sẽ dựa vào phản ứng ấy mà chữa bệnh cho cô Mỹ Dung.

Quay lại Văn, bác sĩ Quân nói:

- Cô Mỹ Dung quên tất cả các cô bạn cùng làm ở hãng Hồng Tân với cô. Chúng ta ngồi đây đợi Mỹ Dung tỉnh dậy đã. Cô Hồng nên lấy sẵn thuốc, để phòng cô Mỹ Dung có thể ngất vì cảm xúc.

Hồng đi lấy thuốc và hộp y cụ của bác sĩ Quân, để sẵn trên bàn. Một giờ sau Mỹ Dung tỉnh giấc, vẻ mặt trông khoẻ hơn lúc sáng. Hồng đỡ nàng ngồi lên, lấy lược chải tóc cho nàng, mặc cho nàng chiếc áo khác và nói:

- Có người vào thăm cô.

Mỹ Dung hỏi:

- Ai thế? Có phải anh Vũ không?

Và hai bàn tay của Mỹ Dung run lên, đôi mắt chớp lia lịa.

Hồng nói:

- Không phải anh Vũ đâu.

Nghe thế Mỹ Dung quay mặt vào vách:

- Không phải anh Vũ thì không ai cần thăm với viếng.

Nhưng bác sĩ Quân và Văn đã vào trong phòng. Nghe tiếng động, Mỹ Dung quay lại...

Đôi mắt nàng bỗng sáng lên. Nàng run lấy bẫy và nhào xuống giường, chạy lại ôm chầm lấy Văn khóc rầm rức:

- Anh Vũ ơi! Sao mãi hôm nay anh mới đến thăm em? Anh ở đây với em, anh Vũ nhé? Anh đừng bỏ em nữa nghe anh?

Văn đưa mắt nhìn bác sĩ, ngơ ngác, không hiểu phải nói gì. Nói cho Mỹ Dung biết là nàng đã làm ư?

Bác sĩ Quân ra dấu cho Văn cứ nhận là Vũ.

Văn hiểu ý bác sĩ nên nói:

- Không, anh không bỏ em đâu.

Nghe vậy Mỹ Dung quỳ ngay xuống ôm hai chân Văn:

- Anh không lừa gạt em chứ, anh Vũ?

Đôi mắt nàng đầm lệ, ngược nhìn Văn khiến Văn cảm động quá cũng phải rơi lệ. Từ trước đến giờ, chàng chưa bao giờ chứng kiến một mối tình êm đẹp, lâm ly như thế.

Mỹ Dung lại có một vẻ đẹp hiền lành quá, trông nàng như một nữ thần vẽ trong tranh.

Thấy Văn khóc, Mỹ Dung chắp hai tay giữa ngực:

- Trời ơi! Anh khóc sao anh Vũ? Lần đầu tiên em thấy anh khóc! Anh yêu em đến thế sao anh Vũ? Vậy mà người ta độc ác quá, họ cứ không cho anh đến thăm em.

Nói xong, Mỹ Dung quay lại nhìn bác sĩ Quân:

- Bác sĩ cho phép anh Vũ vào thăm tôi mỗi ngày để tôi chóng khỏe.

Bác sĩ Quân nói:

- Tôi sẽ cho anh Vũ vào thăm cô mỗi ngày, nhưng cô phải để cho cô Hồng chích thuốc và phải nghe theo lời của tôi.

Mỹ Dung gật đầu lia lịa:

- Tôi xin vâng lời bác sĩ và cô Hồng.

Bác sĩ Quân ra dấu cho Văn đi ra ngoài và nói với Mỹ Dung:

- Cô lại ngồi vào ghế kia, đợi tôi dặn ông Vũ vài điều, ông Vũ sẽ ở lại đây với cô cho đến chiều.

Mỹ Dung riu riu vâng lời.

Bác sĩ Quân và Văn đi ra ngoài. Văn nói ngay:

- Tôi khổ tâm lắm nếu phải đóng vai này. Tôi không thể nói dối được bác sĩ ạ, tôi thấy lương tâm cắn rứt.

Bác sĩ Quân vỗ vào vai Văn và nói:

- Ông không nên thắc mắc vì những chuyện không đáng như thế. Ông nên nghĩ rằng, ông có bốn phận cứu một cô gái đáng thương hại đang lâm vào một chứng bệnh ngặt nghèo. Ông cứ tạm nhận mình là ông Vũ để tôi dựa vào đó mà trị cho cô Mỹ Dung lành bệnh.

Ông thấy đó, cô ta đáng thương hại quá, mối tình của cô ta đậm đà, tha thiết quá, dầu là gỗ đá cũng phải cảm động nữa là chúng ta.

Mỗi ngày ông ráng bỏ vài giờ vào thăm cô Mỹ Dung, gọi cớ nhớ đến những chuyện đã qua Chỉ có ông mới có thể làm cho cô lấy lại trí nhớ. Tôi không dám tin ở tài của tôi. Ông đã chịu bỏ tiền ra lo thuốc thang cho cô ấy, thì tôi tin rằng ông không nỡ nào mà không đóng tạm vai ông Vũ...

Bác sĩ Quân nói rất nhiều và Văn phải nhận lời.

Bác sĩ Quân bảo Hồng đi lấy hồ sơ của Mỹ Dung, trao cho Văn:

- Đây là hồ sơ của Mỹ Dung. Đọc những trang này, ông sẽ hiểu về dĩ vãng của Mỹ Dung, ông cứ dựa vào đấy mà hỏi Mỹ Dung về những chuyện đã qua, ráng gọi xem cô ta có nhớ được chút nào không? Ông và tôi, chúng ta hãy hợp nhau lại để trị cho cô ấy lành bệnh.

Văn nói:

- Nhưng đến khi cô ấy lành bệnh rồi, tôi phải xử trí thế nào? Lẽ tất nhiên tôi sẽ nói thật cho cô ấy biết tôi không phải là Vũ... Theo ý tôi, lúc ấy nguy hiểm lắm. Cô Mỹ Dung có thể thất vọng chết được.

Bác sĩ Quân nói:

- Một khi cô ấy đã lành bệnh thì sẽ có đủ lý trí để kiềm chế sự xúc cảm. Lúc ấy chúng ta sẽ từ từ phân giải lần hồi, không để cô bị thất vọng một cách đột ngột. Thôi, chúng ta hãy đi vào, cô Mỹ Dung đợi lâu quá rồi.

Văn theo bác sĩ Quân trở vào phòng Mỹ Dung. Bác sĩ Quân dặn Mỹ Dung:

- Cô phải nghe lời ông Vũ. Tôi cho phép ông Vũ ở đây với cô đến chiều...

Cô Hồng ở bên phòng gác, nếu cô có điều gì cần thì nhấn cái chuông trên đầu giường.

Nói xong bác sĩ Quân đưa mắt ngó Hồng và cả hai cùng đi ra ngoài.

Văn ngồi xuống bên Mỹ Dung và nói:

- Em bị bệnh gì phải nằm đây?

Mỹ Dung nói:

- Anh bỏ em nên em buồn. Người ta cho em vào đây chớ em có bệnh gì đâu.

Bây giờ anh không bỏ em nữa thì anh xin phép cho em ra nghe anh?

Văn nói:

- Em bị bệnh nhiều lắm... Em bị suy nhược thần kinh nên hay quên tất cả những điều đã qua.

Mỹ Dung có vẻ suy nghĩ:

- Thế à?

Nàng nhìn Văn một lúc lâu rồi nói:

- Là quá anh Vũ à, sao độ rày trông anh sang trọng và hiền lành quá? Giọng anh cũng êm dịu hơn trước. Mà anh ăn mặc cũng đàng hoàng hơn. Tại sao vậy anh Vũ?

Văn biết là Mỹ Dung chưa hẳn đã quên tất cả những chuyện đã qua Mỹ Dung biết phân biệt Văn và Vũ khác nhau ở chỗ nào. Tuy hai người mới nhìn thoáng qua, giống nhau như hai giọt nước.

Vũ có tính cầu thả, giọng nói cộc cằn, và tính tình hung hăng, còn Văn lúc nào cũng đứng đắn, giọng nói êm ái và tánh tình thì hiền lành.

Văn nói:

- Anh không muốn làm em buồn nên cố gắng đổi tất xấu.

Mỹ Dung mừng lắm, đôi mắt sáng lên:

- Em cảm ơn anh. Anh yêu em đến thế sao anh Vũ? Thế mà người ta bảo em là anh bỏ em để đi cưới con gái ông hiệu trưởng. Cô ấy tên gì anh nhỉ?

Văn nói:

- Đố em biết cô ấy tên gì?

Mỹ Dung ngồi ôm đầu suy nghĩ, một lát nàng reo lên:

- Thôi, em nhớ ra rồi. Cô ta tên là Liên Hoa...

Văn khen:

- Em nhớ hay quá. Thế mà bác sĩ Quân nói với anh là em quên nhiều lắm.

Mỹ Dung cười mơn mớn:

- Bác sĩ Quân nói như thế à? Em quên là tại em không muốn nhớ đấy chứ?

Nhớ làm chi những chuyện không đáng nhớ, phải không anh Vũ?

- Em lý luận hay quá. Nhưng còn ông Hồng Tân thì em nhớ là ai không?

Ông Hồng Tân yêu em như con, ông ấy đưa em vào đây và chịu trả tiền cho bác sĩ Quân để bác sĩ săn sóc em.

- Ông Hồng Tân là ai kia?

- Em chưa nhớ ra thì thôi, đừng suy nghĩ mệt óc... Ngày khác em sẽ nhớ, không sao đâu...

Mỹ Dung hỏi:

- Mấy lúc nay anh có học hành gì không? Uê, mà tiền đâu anh đóng tiền cơm, tiền học?

Văn nói:

- Lúc này anh tìm được chỗ dạy rồi. Anh có nhiều tiền lắm.

Vừa nói Văn vừa rút trong túi ra một cái bóp đầy tiền:

- Em cứ yên tâm tịnh dưỡng cho mau lành, đừng lo chuyện tiền nong nữa. Em tốt quá, trời không để em khổ đâu.

Mỹ Dung nhìn Văn:

- Sao độ này anh nói câu nào cũng chí tình cả vậy anh Vũ? Trời không để em khổ phải không anh? Nay mai anh sẽ đậu luật sư và người ta gọi em là bà luật sư, ồ, lúc ấy sung sướng quá!

Văn cảm động trước vẻ đẹp thùy mị và mối tình quá cao thượng của Mỹ Dung. Chàng cứ ngồi nhìn Mỹ Dung không chớp mắt. Nàng cứ nằm nhìn Văn và trăm nghìn ý nghĩ đẹp đẽ tràn ngập tim nàng. Nàng cảm thấy chưa lúc nào sung sướng bằng lúc này...

Văn nói:

- Bộ em muốn làm bà luật sư lắm phải không?

- Anh hỏi thế chắc anh nghĩ em ham có chồng có chức phận. Không đâu anh, em chỉ cầu mong sao có một người chồng hiểu em và trung thành với em là được. Có tiền kẻ ra thì cũng sung sướng được phần nào, nhưng nhiều khi có tiền cũng có hại.

- Tại sao có tiền cũng có hại?

Mỹ Dung cau mày:

- Em nói thế vì em thấy phần đông những kẻ có tiền không biết dùng đồng tiền đúng chỗ.

- Hôm nay chúng ta nói chuyện như thế này cũng lâu quá rồi. Bác sĩ Quân không cho nói nhiều, vậy giờ em ráng ngủ đi. Anh ngồi đây canh chừng cho em ngủ.

- Anh định làm phận sự của cô Hồng đấy à? Cảm ơn anh, em sẽ ngủ bây giờ. Nói xong Mỹ Dung lim dim đôi mắt, nằm im đợi giấc ngủ. Văn lấy tờ báo ra đọc, lòng rối như tơ vò. Muốn cứu Mỹ Dung, Văn đã làm một chuyện nguy hiểm. Một ngày kia khi Mỹ Dung lành bệnh rồi Văn phải xử xử như thế nào? Chàng làm sao có đủ can đảm nói sự thật khi Mỹ Dung đang tin tưởng rằng nàng lặn ngụp trong hạnh phúc. Gây thất vọng cho Mỹ Dung là làm một chuyện thất đức. Tại sao bác sĩ Quân lại bắt chàng phải đóng vai trò bạc bẽo ấy?

Một lát sau, Mỹ Dung đã ngủ ngon. Văn ngồi nhìn kỹ Mỹ Dung và bỗng có ý nghĩ so sánh Mỹ Dung với Nguyệt, vợ chàng. Thật là một trời một vực, Mỹ Dung hiền lành bao nhiêu thì Nguyệt lại hung dữ bấy nhiêu.

Mỹ Dung yêu Vũ một cách thắm thiết đến kẻ sắt đá tới đâu cũng phải cảm động trước mối tình của nàng.

Còn Nguyệt? Nguyệt không bao giờ yêu chàng. Cái tình của Nguyệt giả dối quá, tính toán quá...

Sao Vũ lại có phước hơn chàng về phương diện tình ái như thế? Vũ không xứng đáng với mối tình của Mỹ Dung. Chàng thì đàn ông, giàu có, có học, lại gặp một người vợ không ra gì. Đời sao lắm chuyện bất công như thế?

Mỹ Dung ngủ, vẻ mặt ngây thơ như một nữ sinh trong trắng. Đôi bàn tay nàng đẹp quá và mái tóc nàng lòa xòa trên trán trông dịu dàng làm sao!

Cảnh ngộ của chàng không cho phép chàng yêu Mỹ Dung, nhưng ai cấm chàng xem Mỹ Dung như một người em gái? Chàng sẽ tìm cách giúp đỡ và gầy dựng cho Mỹ Dung. Vũ đã chết, và nếu Vũ chết oan chỉ vì người ta ngộ nhận Vũ là Văn thì Văn phải có bổn phận giúp đỡ Mỹ Dung.

Văn ngồi đợi Mỹ Dung thức dậy. Người ta đem thức ăn vào cho Mỹ Dung.

Hồng ở ngoài bước vào nói với Văn:

- Đã đến giờ ăn rồi, để tôi đánh thức cô Mỹ Dung dậy ăn.

Nhưng Mỹ Dung đã cựa mình, mở mắt ra và ngồi dậy hỏi:

- Anh Vũ về rồi à?

Nhìn thấy Văn ngồi nhìn nàng, Mỹ Dung e lệ sửa lại mái tóc:

- Anh chưa về dùng cơm sao?

Văn hỏi:

- Em không muốn anh ở đây với em à? Thế thì anh về vậy.

Mỹ Dung nói:

- Em sợ anh đói bụng. Anh về dùng cơm rồi chiều vô với em.

- Em của anh đáng quý quá. Thôi anh về rồi chiều anh sẽ vô Em cần thức gì nói anh mua cho, chiều anh sẽ mang thật nhiều trái cây vô đây cho em.

- Anh nhớ mua cho em thật nhiều nho Em thích ăn nho mà thôi. Nhưng anh có tiền không?

Văn cười:

- Lúc này anh nhiều tiền lắm.

Văn đi rồi, Mỹ Dung nói với Hồng:

- Lạ quá, cô Hồng à, tôi nghe trong người khỏe quá, tôi lại nhớ những chuyện mà trước kia tôi đã quên.

Hồng mừng lắm:

- Cô nhớ lại những gì?

Mỹ Dung nói:

- Nhớ nhiều lắm. Tôi nhớ tôi thích ăn nho, tôi ưa mặc áo màu xanh nhạt và trước kia tôi làm thư ký cho ông Đại, giám đốc hãng Hồng Tân...

Hồng reo lên:

- Hay quá! Để tôi chạy lên báo tin mừng này cho bác sĩ Quân biết.

Mỹ Dung nói:

- Và cô nhớ xin bác sĩ cho tôi ra để tôi đi làm lại lấy tiền giúp anh Vũ học nhé.

Hồng nói:

- Vâng, tôi sẽ thưa lại cho bác sĩ Quân biết.

Mỹ Dung ngồi ăn ngon lành. Chưa bao giờ nàng đói bụng như hôm nay.

Nàng tự nghĩ:

- Sao độ rày anh Vũ trông đẹp hơn ngày trước nhiều quá? Anh ấy lại tỏ ra săn sóc mình và yêu mình một cách thành thật. Anh nhìn ta với đôi mắt êm ái làm sao, chan chứa bao nhiêu tình yêu mến!

Từ hôm ấy ngày nào Văn cũng vào thăm Mỹ Dung và lần nào cũng mang thức ăn, trái cây, bánh kẹo vào cho nàng.

Văn còn đem báo cho Mỹ Dung đọc và mua tặng nàng nhiều chiếc áo thêu bằng hàng đẹp vô cùng.

Trước sự săn sóc của Văn mà Mỹ Dung làm là Vũ, bệnh của Mỹ Dung mỗi ngày mỗi thuyên giảm. Bác sĩ Quân cũng không ngờ bệnh của Mỹ Dung mau lành đến thế. Thế mới biết tình cảm là một phương thuốc trị bệnh thần diệu.

Bây giờ các nhân viên trong hãng Hồng Tân đến, Mỹ Dung đều nhận ra và nàng ân cần tiếp chuyện... Những kỉ niệm đã sống lại trong trí óc nàng.

Bác sĩ Quân đã nói với Văn:

- Ông đã cứu một mạng người. Ông đã đưa một người ra khỏi cảnh tăm tối.

Văn lắc đầu, đau khổ nói:

- Gần đến ngày phải nói sự thật phũ phàng rồi bác sĩ ạ. Tôi lo ngại quá.

Bác sĩ Quân nói:

- Ông phải nói từ từ... Ngay từ bây giờ ông có thể thuyết lần cho Mỹ Dung biết trước sự việc có thể xảy ra. Tôi giao phó cho ông công việc nặng nề ấy. Nếu có phản ứng nào, tôi xin lãnh phần sau. Tôi tin ông đủ tài, đủ trí làm việc ấy.

Văn mím chặt đôi môi mà không đáp lại.

Văn vừa về đến nhà thì Nguyệt đang lớn tiếng mắng nhiếc những người giúp việc:

- Nay, muốn hỏi tiền thì cứ đợi ông chủ về mà hỏi. Tao không có giữ tiền.

Nay mai tao cũng bỏ nhà đi để ai ở thì ở... Người ta khinh tao ra mặt mà.

Chán lắm!

Văn lặng lẽ đi vào nhà. Đã ba tuần nay cảnh ấy diễn ra như cơm bữa, chàng điếc tai rồi. Trước kia hễ Nguyệt gây sự như thế thì Văn xách nón đi ngay, đi lại sở ở cho yên. Nhưng từ ngày Vũ bị giết tại sở chàng làm việc thì chàng cũng hơi ròn rợn, không còn dễ người như trước nữa.

Văn cứ để Nguyệt nói cho mẹ, chàng vào phòng nằm xem báo. Nguyệt thấy thái độ vừa lạnh lùng vừa khiêu khích của Văn thì tức giận lắm. Nàng nhất định phải đi tìm Tổng để nhờ Tổng bày cho cách đối phó với Văn.

Nguyệt về với Văn không còn trinh trắng, vậy người đã đến trước trong đời Nguyệt?

Nguyệt lúc còn là một nữ sinh đã có tiếng là lẳng mạn, tự do. Nàng ý mẹ nàng giàu có, nên đi học là để chung diện, để se sua với chị em chớ không có tinh thần học hỏi gì cả. Lúc nàng mười sáu tuổi, nàng đã có cả chục bạn trai, với người nào nàng cũng viết thư và hứa hẹn đủ chuyện. Nhưng mẹ nàng thấy nàng tự do quá, sợ hư hỏng nên không cho nàng đi học nữa, bắt ở nhà phụ giúp bà trong việc buôn bán.

Nguyên bà Định có một người cháu họ, mồ côi cha mẹ, được bà nuôi cho ăn học. Sau khi thi đậu bằng trung học, Tổng, người cháu họ ấy, làm thư ký riêng cho bà. Bà rất tin cậy Tổng, sổ sách giao cả cho Tổng, nào ngờ Tổng đang rắp tâm chiếm gia tài của bà. Biết bà Định chỉ có một mình Nguyệt, gia tài của bà trước sau cũng về tay Nguyệt. Nhưng lúc ấy Nguyệt đâu thèm để ý đến Tổng, Nguyệt đang nuôi nhiều hy vọng cao xa, nàng muốn có chồng vừa giàu vừa sang.

Nàng kén chọn mãi cho đến năm hai mươi hai tuổi mà vẫn chưa có ai vừa ý. Lòng nàng đã nghe gia lạnh. Lúc ấy Tổng luôn luôn rất khéo léo nên đã chiếm được lòng Nguyệt.

Tuy được Nguyệt yêu, nhưng Tổng cũng thừa biết trước bà Định không bao giờ chịu gả Nguyệt cho chàng trừ khi Nguyệt trót trao thân cho hắn.

Nhân lúc bà Định đi Lục tỉnh mua dừa khô cho một công ty làm dầu ở ngoại quốc, Tổng rủ Nguyệt đi ăn uống no say và khi về đến nhà, Nguyệt không sao giữ mình được nữa, nghe theo lời Tổng trao thân cho hắn.

Khi họ yêu nhau rồi, bà Định mới hay, nhưng bà nhất định không chịu gả Nguyệt cho Tổng.

Bà nói:

- Dù con Nguyệt có thai đi nữa, tao cũng không gả cho mày đâu. Tao ráng nuôi nó cho đến lúc sanh để cứng cáp rồi tao gả cho người khác. Mày là thằng bất nghĩa, không nghĩ cái ơn của tao nuôi nấng mày từ lúc bé đến giờ. Mày làm chuyện xấu xa, gần như loạn luân, vì dù sao thì mày và con Nguyệt cũng có họ hàng với nhau. Tao hiểu này, mày không thương yêu gì con Nguyệt đâu, mày chỉ nhắm vào gia tài của tao.

Tổng trình bày cho bà biết là hắn yêu Nguyệt từ lâu vì hai anh em đã sống bên nhau từ thuở bé. Tổng khóc lóc, Tổng kêu van, nhưng bà Định nhất định đuổi hắn đi, chia rẽ hắn và Nguyệt.

Tổng thất vọng ra đi, mang theo cái mộng giàu sang đã tan vỡ. Nguyệt không dám cãi lời mẹ, vả lại thật sự thì nàng cũng chẳng thương yêu gì

Tổng.

Lần lần Nguyệt quên Tổng, và bà Định sau một chuyến buôn bán thất bại gần sạt nghiệp, đã phải năn nỉ với ông Khai để gả Nguyệt cho Văn.

Tại sao ông Khai, một người hết sức sáng suốt, lại có thể đi nghe theo một người đàn bà mưu lược như bà Định?

Nguyên bà Định trước khi về với ông Định, đã yêu ông Khai. Cha mẹ Ông Khai chê bà Định là người nham hiểm, sau này có con không tốt... Ông Khai không lấy được bà Định, cả hai đau khổ một lúc rồi thì mỗi người mỗi đường. Hai năm sau, khi cả hai đều có con, bà Định làm ăn giàu có, còn ông Khai thì túng thiếu. Bà Định lém chồng giúp ông Khai một số vốn để làm ăn. nhờ vào số vốn ấy, ông Khai làm giàu. Mỗi tình của họ thật cao thượng...

Mang cái tình và cái ơn của bà Định, ông Khai có bao giờ quên, vì thế khi bà Định ngỏ ý gả Nguyệt cho Văn, ông nhận lời ngay, không cần hỏi ý kiến Văn. Ông không cần biết đôi trẻ ấy có yêu nhau không và có thể hòa thuận với nhau không. Ông chỉ nghĩ đến chuyện đáp một cái ơn lớn.

Nếu không có người bạn lòng ấy, ông Khai sẽ không bao giờ giàu có được, và Văn làm sao thừa hưởng được gia tài kếch sù của ông để lại.

Nghe tin Nguyệt có chồng giàu, Tổng vội vàng trở về Sài Gòn để gặp Nguyệt. Nguyệt cố tránh hẩn nhưng không sao tránh được. Khi hai người gặp nhau, Tổng đã nói với nàng:

- Không phải anh về đây để phá em đâu, em đừng nghĩ xấu cho anh mà tìm cách tránh anh. Anh về đây là để mừng cho em đó. ngày nay em có chồng giàu, em sướng, còn anh, anh vẫn sống một mình, nghèo nàn, đau khổ. Em nên thương xót cho anh, đừng phụ anh,.

Nguyệt hỏi:

- Anh nói thế là nghĩa làm sao?

Tổng nói:

- Em hãy thưa với mẹ, cho anh trở về đây để xin lỗi mẹ, để giúp mẹ, khi em đã về nhà người tạ Anh muốn được sống gần em. Dù là gần một cách vô nghĩa như thế này.

- Không thể được đâu, anh ạ. Anh nên tránh tiếng cho em chứ.

- Anh hiểu phận thấp kém của anh mà, anh không dám làm phiền em đâu.

Nhưng em hãy nói thử cho anh biết, vậy chứ em có yêu Văn không?

- Mẹ gả thì em phải bằng lòng, chứ em có thích Văn đâu.

Đôi mắt Tổng sáng lên, hẩn nhìn Nguyệt và nói:

- Đều là cảnh bất đắc dĩ cả.

Thế rồi Nguyệt về nhà chồng và bà Định đã đem Tổng trở về giúp đỡ công việc cho bà.

Nguyệt bị Văn khinh bỉ sau đêm tân hôn và nàng vừa oán ghét vừa tức giận

Văn. Nàng không chịu biết lỗi của mình mà còn trách móc Văn. Hai người sống bên nhau nhưng xa nhau. Họ không ly thân mà hoá ra ly thân.

Nguyệt đang còn xuân trẻ, sống trong tình lạnh nhạt của Văn, làm sao chịu yên thân và dứt khoát với Tống? Thế là Nguyệt và Tống đã lên lút nói lại đoạn tình ô uế cũ để trả thù Văn.

Không có việc gì xảy ra giữa Văn và nàng mà nàng không kể lại cho Tống nghe. Tống nghe xong lại chế thêm dầu vào lửa đã gây cho Nguyệt một sự ác cảm đối với Văn. Tống còn bày Nguyệt cách rút tiền của Văn đem về cho hẳn. Họ còn âm mưu nhiều chuyện nhưng chưa thi hành được là vì bà Định còn sống sờ sờ đấy. Bà Định mưu gả Nguyệt cho Văn, chứ bà không bao giờ có ý nghĩ cướp của ông Khai, bà không chịu cho con bà ăn ở xấu với Văn.

Bà tính ý thấy Tống và Nguyệt vẫn còn nặng tình với nhau thì rầy la Nguyệt:

- Người ta ai cũng có lúc lỡ lầm. Trước kia con trót lỡ, không nói gì. Nhưng bây giờ là con gái có chồng, con phải giữ nhân cách của con. Chồng con giàu có, học giỏi, con phải kính nể nó mới phải, sao con còn đi lại với thằng Tống?

Nguyệt nói:

- Văn khinh khi con ra mặt. Chỉ vì con không còn trinh tiết. Mẹ nghĩ xem, đã mấy tháng nay, Văn không thèm ngó ngang gì đến con cả, chàng dọn một căn phòng rất đẹp ở ngoài phố rồi ở ngoài ấy cả tuần nay chưa về nhà.

Bà Định nghe con nói, biết Văn bỏ bê Nguyệt nên buồn rầu nói:

- Nếu vậy thì mẹ phải đến phân giải với nó.

Nguyệt cản mẹ:

- Mẹ đừng làm thế, Văn sẽ khinh mẹ. Mẹ cứ để con tự đối phó với Văn. Con không dại đâu, mẹ ạ. Vô quyết dày thì móng tay nhọn...

Bà Định rầy con:

- Văn xử tệ với con, không phải vô cớ mà làm như thế. Lỗi tại con, con không biết nhận, con còn phiền trách nó sao được?

Nguyệt không chịu nghe theo lời khuyên nhủ của mẹ, vì thế nàng và Tống cứ tự do qua lại với nhau và bà Định phải đuổi không cho Tống ở trong nhà, sợ mang tiếng với Văn.

Nguyệt liền bỏ tiền thuê nhà cho Tống ở, để làm chỗ lui tới tình tự với Tống và nghe Tống bày vẽ mưu kế.

Hôm nay, Nguyệt tìm đến Tống, vừa thấy mặt Tống, Nguyệt đã nghiêng răng trợn mắt nói:

- Anh Tống ơi! Thật lúc này nó lộng quá, ai đòi nó đi cả ngày đêm, bỏ cả công ăn việc làm. Có người nói cho em hay là nó đi nuôi con nhân tình của nó ở một bệnh viện nào đó, anh ạ.

Tống ngạc nhiên hỏi:

- Thế à? Thế sao bây giờ em mới cho anh hay? Được rồi, anh sẽ dò hỏi và

tin cho em biết sau. Bộ nó tưởng tụi mình thua trí nó hay sao chứ? Cũng tại em, em cứ ngăn cản không cho anh...

Nguyệt nhìn dáo dác:

- Anh sao hay ăn nói hớ hênh quá. Rủi có ai nghe thì sao? Phải cẩn thận mới được. Chính em, lúc sau này em còn phải làm mặt tử tế với nó kia mà.

Tổng nhìn Nguyệt rồi nói:

- Bộ em muốn đẩy cây anh sao? Em cứ bắt anh phải chờ đợi mãi thế này, chịu sao nổi?

Nguyệt có vẻ hồng hách:

- Ở không ăn tiền còn đòi gì nữa? Có ai bỏ đói anh ngày nào đâu. Đầu đuôi cũng tại anh vô tài, nhìn người này ra người khác cho nên hôm nay chúng ta vẫn còn đau khổ.

Tổng nói:

- Thôi đừng có nói lời thôi nữa. Anh đang cần vài nghìn đồng để trả nợ cho người tạ. Em có thì đưa anh để anh đi dò hỏi thử Văn đã nuôi con bé nào ở bệnh viện.

Nguyệt cau mày:

- Hở động nhờ đến anh việc gì là anh đòi tiền trước. Tình với nghĩa, chán thật!

Tổng nói:

- Lại cũng cái giọng ấy. Có chán thì em cứ tự do bỏ anh đi. Anh có nói gì đâu?

Nghe Tổng nói thế, Nguyệt liền làm lạnh rút ở ví ra hai nghìn trao cho Tổng nói:

- Anh ráng dò cho kỹ nghe anh. Em có cách trừ chúng nó...

Nguyệt nói xong toan ra về thì Tổng gọi ngay nàng lại hỏi:

- Nó có vẻ gì nghi ngờ em không?

Nguyệt lắc đầu, Tổng hỏi:

- Thế tại sao nó lại bỏ nhà đi mãi như thế?

- Đồ ai biết được lòng dạ nó ra sao! Nó bí mật lắm. Nhưng em chú ý thì thấy độ rầy nó thích chung diện hơn trước, mỗi lần ra đi thì mặt mày hớn hở và khi về đến nhà thì lại như kẻ mất hồn, ngồi đâu ừ rừ đó. Em có hỏi thì nó chỉ ừ hừ lấy có.

- Như thế chắc chắn nó có nhân tình rồi.

Nguyệt lông đôi mắt lên và nói:

- À, nó sẽ biết tay em.

Nguyệt cắn răng nghe kìn kịt và nói tiếp:

- Mình chưa nở ra tay đó thôi.

Và nàng giận dữ ra về.

Nguyệt đến nhà thì có người cho nàng biết bà Định đau nặng gọi nàng về

gấp.

Nguyệt phải đợi Văn về để cho chàng biết rồi mới đi được. Nhưng đợi Văn suốt ngày mà Văn vẫn chưa về, Nguyệt đành phải về nhà mẹ, không đợi sự đồng ý của Văn.

Tổng nhiều lần căn dặn nàng không được bỏ nhà ra đi hai ba ngày mà không có sự đồng ý của Văn. Vì Tổng muốn Văn không thể dựa vào một sơ sót nào của Nguyệt để có thể xin ly dị với nàng.

Bà Định đau nặng lắm, bà muôn gặp Văn để nói với chàng vài lời. Thấy Nguyệt về một mình, bà không bằng lòng:

- Con về mời nó đến đây để mẹ dặn dò vài lời trước khi chết.

Nguyệt phải trở về nhà. Lúc bấy giờ Văn đã về đến nhà, đang nằm đọc báo.

Nguyệt lại gần bên Văn:

- Mẹ đau nặng quá, có sai người cho anh và em hay từ lúc sáng. Em đợi anh về để cho anh biết và cùng anh về thăm mẹ, nhưng đợi mãi không thấy, em phải đi một mình.

Văn hỏi, mắt vẫn không rời tờ báo:

- Rồi sao nữa? Mẹ đã khỏe chưa?

Nguyệt nói, cố giữ bình tĩnh:

- Nhưng mẹ muốn gặp anh. Anh sửa soạn rồi đi ngay bây giờ với em...

Văn nói:

- Khuya lắm rồi, không đi được. Ngày mai mình sẽ đi. Mẹ đau sao em không ở bên ấy với mẹ?

Nguyệt nói:

- Chưa có sự đồng ý của anh.

Văn làm bộ ngạc nhiên:

- Sao độ rày em cẩn thận thế? Ngày nào em không đi Sự đi đứng của em hết sức tự do kia mà.

Nguyệt nói:

- Em đi chợ búa, may sắm, lẽ dĩ nhiên khỏi phải nói với anh. Cũng như anh, anh đi đâu, anh có nói với em không? Mấy lúc nay em thấy anh bỏ nhà đi rất thường.

Văn cau mày, ngồi ngay dậy:

- Em mà cũng quan tâm đến sự đi đứng của anh sao? Anh có chút việc riêng phải thu xếp cho xong, nghĩ rằng việc ấy không quan hệ mấy nên không nói với em làm gì.

Sáng hôm sau, khi Nguyệt đã sửa soạn xong và vào nhắc chàng đi thăm bà Định thì Văn giật mình:

- Đi thế nào được, anh có hẹn đưa một người bạn đi bác sĩ.

Nguyệt ghen ngào nói:

- Mẹ em muốn gặp anh trước khi chết. Người người sắp chết yêu cầu anh

chút việc như thế, anh nữ lòng nào chối từ, huống chi người ấy là mẹ em?

Văn nói:

- Em cứ về trước, nếu anh còn thì giờ thì anh về sau.

Nguyệt giận quá không dần lòng được nữa:

- Anh tẻ thật! Em đối đãi với anh không đến nỗi như thế. Ở đời như vậy còn gì là tình nghĩa?

Văn nói:

- Nếu em hiểu được thế nào là tình nghĩa thì anh không khổ tâm mấy lâu nay. Thôi, em cứ về lo săn sóc cho mẹ. Mẹ không có bề nào đâu, mẹ còn sống lâu lắm.

Văn nhớ ra hôm nay chàng hẹn đến đưa Mỹ Dung đi chơi mát. Lần này bác sĩ Quân cũng sẽ cùng đi với Mỹ Dung và thử xem Mỹ Dung thật khỏi bệnh chưa.

Văn sẽ đem xe lại rước Quân và Mỹ Dung rồi cả ba sẽ đi Thủ Đức hoặc Biên Hòa... Bác sĩ Quân sẽ bố trí những người quen cho Mỹ Dung gặp để xem thử nàng có hoàn toàn nhớ lại những việc đã qua không.

Sự thí nghiệm đối với Văn rất quan trọng. Nó sẽ chấm dứt vai trò của chàng, Văn vừa vui mừng, vừa lo ngại.

Chàng vui mừng được sống bên Mỹ Dung những ngày êm đềm nhất của đời chàng. Từ thuở bé chàng ít được sống bên một mối tình dịu dàng như thế.

Mẹ chàng chỉ yêu Vũ chứ không yêu chàng, Nguyệt thì không bao giờ có một nụ cười âu yếm, một lời nói hiền lành, một cái nhìn êm dịu.

Nhưng mỗi khi lòng chàng rộn lên trước sự âu yếm của Mỹ Dung thì chàng lại lo sợ cái ngày phải nói sự thật. Ngày ấy đến, chắc chàng buồn lắm. Mấy hôm nay, lẽ sống của chàng chỉ quanh quẩn trong đi nuôi, đi viếng Mỹ Dung. Bao nhiêu tư tưởng của chàng đều hướng về Mỹ Dung.

Đến ngày Mỹ Dung làng bệnh trở về với cuộc sống riêng sau khi đã biết rõ cái chết của Vũ, thì Văn cũng phải quay về sống bên người vợ mà chàng không chút yêu thương.

Nguyệt thấy Văn kiếm cách thoái thác không chịu cùng về với nàng thì tức đến ngẹn lời, đi một mạch lại nhà Tổng.

- Anh Tổng ơi! Mẹ em đau nặng lắm, một hai gọi Văn về cho được, thế mà nó không chịu về. Nó hẹn đưa ai đi bác sĩ.

Tổng cười có vẻ bí mật:

- Anh đã khám phá ra nhiều chuyện hay lắm, em có năn nỉ thì anh mới nói cho nghe...

Nguyệt tức quá khóc òa lên:

- Như thế này thì tôi chịu sao nổi nữa? Văn thì giày vò tôi về chuyện tôi đã trót lỡ lầm với anh, anh thì bóc lột tôi một cách vô nghĩa. Cái thói làm tiền của anh đã khiến tôi phải nghi ngờ nhiều, không biết anh yêu tôi, hay anh

yêu tiền của tôi.

Tổng cười lại:

- Đến hôm nay mới hỏi chuyện ấy sao? Em còn lạ gì anh? Nếu em bảo làm anh, thì cho em được tự do lựa chọn người khác.

Nguyệt cứ khóc một hồi cho đỡ khổ rồi kéo trong ví ra một xấp bạc ném trước mặt Tổng:

- Tiền thưởng đó! Nói mau lên, tôi còn đi về thăm mẹ bệnh.

Tổng xô xấp bạc qua phía Nguyệt và nói:

- Anh không phải là kẻ đi ăn mày, em đừng có ỷ tiền. Nếu anh có nói việc này cho em nghe thì không có anh, em sẽ không biết làm sao đối phó với Văn...

Nguyệt giúi xấp bạc vào túi áo của Tổng rồi nói giọng nũng nịu:

- Lại giận với hờn, khổ quá! Người ta đang chết cả ruột gan đây.

Tổng nói:

- Văn đi nuôi một thiếu nữ rất đẹp tại bệnh viện của bác sĩ Quân. Cô này bị bệnh lãng trí, trước kia là nhân tình của Vũ.

Nguyệt thở dài:

- Té ra chỉ có thế? Nhưng tại sao Văn lại đi nuôi con nhân tình của Vũ?

Tổng cau mày:

- Em thiệt thà quá. Câu chuyện này đáng cho chúng ta lo lắng đó, em ạ.

Nguyên Vũ là nhân tình của Mỹ Dung. Vũ chết một cách đột ngột khiến cho Mỹ Dung đau đớn rồi mất trí. nhưng có ai nói cho Văn biết rằng Vũ chết thế cho chàng, người ta không chủ trương giết Vũ là mà giết Văn. Vũ và Văn quá giống nhau nên Vũ mới bị giết oan.

Mặt của Nguyệt tái hẳn lại, nàng hỏi:

- Ai bảo với anh như thế?

- Anh đọc báo, xem tường thuật rồi đoán hiểu, chờ đợi ai nói? Nếu đợi ai nói thì còn gì là chúng mình nữa.

Nguyệt lo lắng lộ ra nét mặt:

- Vì thế mà Văn nuôi Mỹ Dung. Nhưng Văn giống Vũ thì Mỹ Dung có thể yêu Văn cũng như trước kia đã yêu Vũ. Người ta có thể làm lẫn trên ái tình cũng như có kẻ làm lẫn trên hình dung. Nếu vậy thì đáng nguy lắm. Anh đừng có dễ người.

- Tại sao lại dễ người? Chỉ còn cách là tính gấp lên, để trở mới là nguy. Anh khuyên em nên cẩn thận trong tiếp xúc hằng ngày với Văn. Ráng lấy lòng Văn và nhất là làm sao cho Văn tin cậy và giao tiền bạc cho em.

- Kể ra muốn gây tình cảm với Văn lúc này không phải dễ. Bên Văn đã có Mỹ Dung.

- Họ rất thích nhau, em ạ.

Nguyệt cau mày:

- Không thể để họ tự do như thế. Anh có cách gì bày vẽ cho em.

Tổng nói:

- Thì anh đã nói lúc nãy rồi. Gây cảm tình với Văn để nó tín nhiệm, giao phó tiền bạc cho em, và như thế có thể bắt nó làm ngay tờ chúc thư từ bây giờ.

Nguyệt kinh ngạc:

- Bộ anh điên sao? Bảo Văn làm chúc thư có khác nào gọi sự nghi ngờ cho nó. Mới từng ấy tuổi có ai làm chúc thư bao giờ, huống chi Văn lại chưa có con.

Tổng nói:

- Em không trở tài được sao? Mềm mỏng, khéo léo thì việc gì mà không được?

Nguyệt làm thỉnh suy nghĩ, bỗng đứng lên:

- Được, để em liệu thử có được không. Còn anh, đừng có sẵn tiền mà xài bậy bạ nhé. Em mà hay được sự phụ bạc của anh, không để cho anh yên thân đâu.

Tổng cười đắc chí:

- Sống chết có nhau mà. Chỉ sợ em giàu rồi quên bạn cũ mà thôi.

Ở nhà Tổng ra, Nguyệt đi thẳng đến nhà mẹ. Bà Định đã mệt nhiều lắm nên bà chỉ nằm thở dốc chớ không nói được nữa.

Nguyệt thấy vẻ mặt hốc hác của mẹ, thương hại quá, chạy lại quỳ bên mẹ, nắm lấy bàn tay mẹ đưa lên miệng. Nàng nghe bàn tay mẹ lạnh ngắt và nhìn thấy đôi mắt của mẹ đã long lên sòng sọc...

Nguyệt hét hoảng kêu lên:

- Mẹ Ơi! Mẹ làm sao thế?

Bà Định cố nhướn cặp mắt mệt mỏi lên nhìn Nguyệt rồi nói bằng một giọng yếu đuối. Nguyệt phải nghiêng tai sát bên miệng mẹ mới nghe rõ:

- Con, mẹ mệt lắm rồi... Mẹ muốn gặp Văn để gửi con cho Văn... Con tẻ lắm, không xứng đáng với lòng quản đại của Văn... Trước đây mẹ ép ông Khai phải cưới con cho Văn... Con đã hư, mẹ biết rõ mà vẫn bắt Văn chịu đựng mọi điều... Bây giờ mẹ chết rồi, ngoài Văn ra con không thể nhờ ai được. Con nên sửa chữa, tu tỉnh lại để mẹ khỏi có tội với Văn...

Nói đến đây bà Định mệt ngất, mồ hôi ướt đầm, bà ngất luôn.

Nguyệt òa lên khóc, chưa kịp hứa gì với mẹ.

Sự thật thì Nguyệt có bao giờ chịu nghe lời mẹ! Bà Định còn sống, nói

Nguyệt còn không nghe, nữa là bây giờ bà đã chết.

Nguyệt cho người đi gọi Tổng đến gấp và đồng thời báo tin cho Văn hay.

Một lát sau, Tổng đến để phụ với Nguyệt lo việc ma chay, Tổng táng bà Định. Văn hay tin cũng đến liền.

Thấy mặt Văn, Nguyệt giận lắm, nhưng nhớ lại những lời Tổng dặn, nàng nhẫn nhịn nói với Văn:

- Mẹ đau nặng, mấy hôm nay cho người đi gọi anh đến mẹ trời trăng đôi điều, vậy mà anh không chịu đến, làm mẹ chết mà linh hồn không yên.

Văn hỏi:

- Thế mẹ không dặn gì em cả sao? Mẹ nhắc lại với em cũng được chứ.

Nguyệt nói:

- Mẹ không chịu nói với em. Vả lại khi em về thì mẹ cũng mệt lắm rồi.

Nguyệt nói rất nhiều, nửa tỏ ra đau khổ, nửa tỏ ra trách móc Văn. Văn hỏi:

- Bây giờ em tính sao?

- Thì lo chôn cất chứ tính gì nữa? Chôn cất xong còn phải lo việc thờ phụng ông bà, cúng kiến cha mẹ, nhưng em là gái, lại có chồng, đâu lo được việc ấy. Anh cũng đâu có để em về đây ở... Mẹ có trời trần việc cúng kiến nên giao lại cho anh Tổng, vì anh ấy là con nuôi của mẹ. Vậy anh cho em biết ý kiến.

Văn vốn không ưa Tổng, nên nghe đến tên chàng, Văn liền nói:

- Việc ấy mẹ dạy sao thì em cứ làm vậy... Nhưng hãy lo chôn cất mẹ xong rồi hãy bàn sau.

Nguyệt thấy Văn không tỏ ý phản đối chuyện để Tổng về ở ngôi nhà ấy để lo việc thờ phụng ông bà thì mừng thầm, nên tỏ ra rất tử tế với Văn. Văn nói chuyện với Nguyệt một lúc thì ra về, hứa hôm sau sẽ lại đưa người đến giúp Nguyệt lo việc ma chay.

Đám tang của bà Định được cử hành một cách trọng thể, phần đông là bạn bè của Văn. Chôn cất xong, Nguyệt nói cho Văn biết là bà Định không còn tiền nong gì hết, chỉ còn ngôi nhà trệt xây cất theo lối xưa.

- Có bao nhiêu tiền thì mẹ cho em làm của hồi môn trước đây rồi.

Nguyệt nói như vậy chứ sự thật lúc nàng về với Văn, nàng cũng chẳng đem chút của hồi môn nào. Nguyệt nói:

- Về ngôi nhà này anh nghĩ sao? Chúng ta có thể giữ lấy và thuê người lo trông việc cúng kiến, hay là chúng ta cho đứt anh Tổng để làm nhà thờ ông bà luôn thể? Anh nên nghĩ kỹ để sau này khỏi phiền trách em sao chuyên quyền, y nhà của mẹ em rồi muốn làm gì thì làm không cần hỏi ý kiến anh... Anh Tổng tuy nghèo, nhưng rất tự ái và khó tánh... Anh ấy muốn anh nói với anh ấy một lời để anh dọn về đây...

Văn nói:

- À ra thế? Nhưng anh là rể, anh đâu có quyền gì trong chuyện này. Trước kia mẹ đem anh ấy về nuôi là mẹ đã giao việc thừa tự cho anh ấy rồi. Anh cần gì nói. Em có nói thì nói chứ anh không muốn can thiệp đến việc nhà của em. Nói thật cho em hiểu là ngôi nhà của mẹ trị giá cũng không là bao, anh giữ làm chi cho mang tiếng, em cứ đem cho anh Tổng đi. Dù sao thì anh Tổng cũng không thể sống mãi bên vợ đả làm cái phường giá áo túi cơm. Nguyệt chưa bao giờ nghe Văn nói nặng lời đến Tổng. Thế mà hôm nay,

Văn lại gọi Tống là phường giá áo túi cơm, nàng biết Văn đang có chuyện bức mình. Nàng liền nói:

- Anh cứ bảo anh ấy một tiếng để anh ấy nhận lời... Em là chỗ bà con, có ăn thua gì đâu... Anh Tống nể anh lắm.

Văn cười lạt:

- Anh ấy mà nể ai? Chỉ nể đồng tiền mà thôi.

- Hình như anh không ưa anh Tống? Không ưa thì thôi, đừng bảo anh ấy về giữ nhà mẹ nữa.

- Anh đã giao em trọn quyền thu xếp. Khi nào anh Tống không chịu về thì em cho anh hay để anh tìm người đến ở coi chừng nhà cửa cho khỏi hư nát. Em hiểu ý anh chưa?

- Hiểu.

Duyên Tình Lạc Bến

Chương 4

CƠN SỐNG GIÓ

Mỹ Dung đã khỏe nhiều, đầu óc trở nên sáng suốt hơn trước. Nàng đã nhớ lại những chuyện đã qua. Nàng kể cho bác sĩ Quân nghe về quãng đời thơ ấu của nàng, không sót một chi tiết nào. Nàng nói với bác sĩ Quân:

- Tôi còn nhớ lúc ấy tôi mới mười tuổi và học lớp nhứt. Thấy tôi thông minh, bà Chánh liền cho tôi đi thi tiểu học. Năm ấy tôi đậu, nhưng tôi lại không vui mừng chút nào cả. Bà Chánh dẫn tôi đi xem bảng, tôi đứng khép nép bên bà nhìn mọi người với đôi mắt vừa ngơ ngác vừa thương tủi... Các trẻ khác cùng tuổi tôi đi với cha mẹ chúng nó, đứa nào mặt mày cũng hăm hở. Khi người ta đọc đến tên những đứa đậu, cha mẹ chúng nó ôm lấy chúng nó mà hôn hít và nưng niu trước mặt mọi người. Cái cảnh êm đềm ấy, tôi có bao giờ hưởng được?

Và khi người ta đọc đến tên tôi, tôi lạnh lùng như họ đọc đến tên ai đâu. Bà Chánh hỏi tôi:

- Con nghĩ gì thế? Con đậu rồi, thôi về.

Tôi ra về, mà lòng vẫn nghĩ những chuyện đâu đâu.

Cái ngày hôm ấy, tôi cảm thấy buồn thấm thía và cảm thấy sự đau khổ của đứa con không cha mẹ, thiếu tình yêu...

Mỹ Dung nhớ nhiều chuyện rất vạt vãnh, vì thế bác sĩ Quân đã nói với Văn:

- Có lẽ Mỹ Dung sắp được ra khỏi bệnh viện rồi. Tôi có nhờ cô Huệ, bạn đồng sở với Mỹ Dung, tìm cách phân giải cho Mỹ Dung biết về cái chết của

ông Vũ.

Trong suốt một tuần nay, ngày nào Huệ, Lý và Cúc cũng vào thăm Mỹ Dung.

Một hôm thấy Huệ vào, Mỹ Dung cười:

- Mấy tuần trước chắc các chị giận tôi lắm nhỉ? Ai lại bạn bè mà không nhận ra...

Huệ nói:

- Tại chị bị bệnh, ai nỡ trách người bệnh kia chứ. Nhưng bây giờ đã khỏe hẳn chưa? Bao giờ thì ra khỏi bệnh viện? Và bao giờ thì đi làm lại được?

Mỹ Dung nói:

- Còn tùy bác sĩ. Mình đâu có quyền. Tôi không hiểu tại sao anh Vũ chưa xin cho tôi ra.

Huệ nói:

- Nhưng một khi mạnh rồi, chị có đi làm không?

Mỹ Dung nói:

- Còn tùy anh Vũ.

Huệ tỏ ý không bằng lòng:

- Sao lại tùy anh Vũ? Anh Vũ có thể nuôi chị mãi không? Anh ấy chưa có nghề nhất định, còn phải đi học mà. Chị quên là trước kia hằng tháng chị phải phụ cấp cho anh Vũ những ba nghìn đồng hay sao?

Mỹ Dung nói, đôi mắt mơ màng:

- Nhưng bây giờ anh Vũ đã có chỗ làm rồi. Chị không thấy anh ấy lúc này sang trọng như thế sao?

- Nhưng ai biết được chuyện ngày mai?

- Chị Huệ, chị có nhận thấy anh Vũ của tôi lúc này đàng hoàng hơn trước? Anh ấy nói năng nhỏ nhẹ chứ không hung hăng nóng nảy nữa. Mấy hôm nay tôi cứ nghĩ mãi về chuyện này, chị ạ. Ai đã làm cho anh Vũ sửa chữa được tánh tình một cách mau chóng như thế?

Thấy Huệ trước cứ làm thình ngớ mình, Mỹ Dung tiếp:

- Trước kia chị thường chê Vũ, chị bảo Vũ là tên lưu manh, là hạng sở Khanh, nhưng bây giờ thì chị không còn chê được nữa.

Huệ nói:

- Nhưng tôi muốn khi khỏi bệnh rồi chị cũng nên đi làm lại với chúng tôi cho vui. Các chị em trong hãng Hồng Tân đều nhắc chị mãi.

Mỹ Dung nói:

- Để tôi bàn với anh Vũ đã.

Huệ cười:

- Anh Vũ không cho chị đi làm à? Ạ nhỉ? Nhưng theo ý tôi và ý chị Cúc thì dù có chẳng giàu sang, người đàn bà cũng không nên bỏ nghề nghiệp của mình. Chị không giao thiệp nhiều nên không thấy đó thôi, chứ có biết bao

người đàn bà vì quá tin vào cái hiện tại mà ngày sau phải khổ sở, đau khổ. Bây giờ có chồng giàu sang, liền bỏ nghề nghiệp của mình để về nương dựa chồng, nhưng đừng một cái, chồng bị bắt, chồng chết, chồng thất nghiệp, trên tay con dại đùm đê không biết làm sao sống được, rồi thì chạy ngược chạy xuôi, gặp ai cũng than thở, bạ ai cũng nhờ cậy, vì cái sống quên cả nhân cách, vì đàn con quên cả nhục hèn.

Mỹ Dung nói:

- Chị bị quan quá. Anh Vũ mấy hôm nay cấm không cho tôi bị quan. Anh Vũ bảo lúc nhỏ tôi đau khổ đã nhiều rồi, bây giờ Thượng đế sẽ dành cho tôi một cuộc đời tươi sáng.

Huệ không dám nói trái ý Mỹ Dung vì sợ Mỹ Dung sẽ tức giận và bệnh nàng vì thế mà lâu mạnh.

Nhưng cũng có hôm vừa thấy mặt Huệ, Mỹ Dung đã nói:

- Chị Huệ à, chị thấy anh Vũ của tôi lúc này thay đổi nhiều ghê không? Nhiều hôm ngồi nhìn anh và nghe anh nói, tôi có ý nghĩ đó là một người nào khác đang nói chuyện với tôi chị ạ. Nhưng sao lại có người khác được, phải không chị? Người khác thì giữa họ với tôi có can gì mà họ phải lo cho tôi chu đáo như thế?

Huệ nói để dò dẫm Mỹ Dung:

- Nhưng người khác thì đã sao? Họ yêu quý chị như thế thì cũng đáng cho chị yêu quý lại chứ?

Mỹ Dung nhìn Huệ với đôi mắt kinh ngạc:

- Chị cho tôi là hạng người gì mà ai cũng yêu quý được? Chị khinh tôi đến thế sao? Nếu ai giàu sang đến đâu nhưng không phải là Vũ của tôi thì tôi cũng xô đuổi họ ngay.

Câu nói của Mỹ Dung đã làm Huệ lo ngại không ít. Mà chính bác sĩ Quân cũng đang lo ngại về chỗ này. Nếu một ngày gần đây mà Mỹ Dung biết được Vũ đã chết, người vào ra thăm viếng nàng là Văn, anh ruột Vũ, thì Mỹ Dung sẽ đau khổ, và bệnh nàng sẽ trở lại như cũ chứ không ích gì.

Hiện giờ Mỹ Dung đã nhớ lại nhiều, nhưng có lắm cái nàng quên hẳn. Như chuyện Vũ làm tiên nàng, chuyện Vũ bịa đặt về Liên Hoa, cô con gái của ông hiệu trưởng. Mỹ Dung không còn nhớ đến.

Huệ nhắc đến chuyện này thì Mỹ Dung nói:

- Vũ đâu có tệ như vậy? Ai nói chị như thế?

Và khi Huệ bảo:

- Chính chị than phiền với tôi lúc chị chưa bệnh.

Thì Mỹ Dung lại ngơ ngác không tin.

Huệ muốn hỏi Mỹ Dung:

- Giả như anh Vũ phụ chị, đi theo người khác thì chị nghĩ sao?

Nhưng Huệ không dám nói câu đó.

Mỗi khi Văn vào, Mỹ Dung chỉ ngồi nhìn chàng chứ ít nói lắm. Những lúc đó đầu óc Mỹ Dung đang làm việc để lấy lại sự sáng suốt. Mỹ Dung chỉ cần có Văn ngồi một bên là nàng nhớ lần lần tất cả những gì mà nàng đã quên sau cơn ngã và chết giấc.

Văn cũng không dám nói nhiều với Mỹ Dung, chàng sợ bại lộ và Mỹ Dung sẽ biết chàng không phải là Vũ.

Ngoài những câu yêu đương, những lời âu yếm, Văn không dám nói gì khác hơn là trả lời những câu hỏi của Mỹ Dung.

Văn đem cho Mỹ Dung rất nhiều quà bánh, nhưng ít khi Mỹ Dung hỏi Văn tiền đâu mà mau cho nàng nhiều thứ quý như thế. Nàng hình như không quan tâm về chuyện tiền bạc, về sự thực tế, cái điều mà một thiếu nữ quen sống trong cảnh thiếu thốn cần phải lưu ý đến...

Một hôm Văn đi phố thấy người ta bán một chiếc nhẫn nhận cảm thạch rất đẹp. Nhớ lại Mỹ Dung có bàn tay hết sức đẹp, Văn liền hỏi mua chiếc nhẫn để tặng cho Mỹ Dung.

Chiều hôm ấy, lúc Văn giao chiếc nhẫn cho Mỹ Dung, nàng ngấm nghĩa chiếc nhẫn rồi nói:

- Anh cứ cho em những món quà đắt tiền như thế này thì còn tiền đâu anh xài?

Văn nói:

- Anh có nhiều tiền lắm.

Mỹ Dung nói:

- Anh làm ra nhiều tiền như thế sao?

Nhưng nàng lại nói sang chuyện khác. Mỹ Dung chỉ thích nghe Văn nói những lời âu yếm mà thôi. Những lúc ấy vẻ mặt nàng sáng hẳn lên, nàng xinh đẹp một cách đáng cho Văn phải lo ngại. Ban đầu Văn nói các lời âu yếm một cách ngượng ngịu, nhưng lần lần chàng nói một cách tự nhiên như một chàng trai đang tán tỉnh người yêu của mình.

Chính nhiều hôm Văn không ngờ tại sao chàng lại có thể nói những câu:

- Mỹ Dung ơi! Em đẹp quá, em đẹp hơn tất cả những bông hoa trên vũ trụ này.

- Anh chưa bao giờ thấy một thiếu nữ hiền lành và dịu dàng như em. Mỗi tình chân thành của em làm cho người sắt đá cũng phải thương cảm... Nếu trên quả địa cầu này mà chỉ có những người như em thì chắc không còn ai nghĩ đến chuyện chém giết, xâu xé nhau nữa...

- Không lúc nào mà anh sung sướng bằng lúc ngồi bên em, được ngắm vẻ mặt hiền lành, khả ái của em. Ngày tháng như đọng lại trong đôi mắt của em, em ơi!

Khi nói những câu ấy, Văn đỏ mặt tự hỏi:

- Mình đóng kịch, đóng vai trò của Vũ hay là mình đã thốt ra chính những

lời mình đã nghĩ? Ai đã dạy cho mình những câu nói tình tứ quá như vậy? Từ hồi nào tới giờ chưa bao giờ ta nói với ai những câu tình tứ như vậy. Và bây giờ tại sao ta lại nói những câu như thế mà không thấy ngượng? Không khéo ta lại đùa với lửa thì khổ cho ta mà lại còn mang tiếng là lừa gạt Mỹ Dung nữa.

Chưa bao giờ Văn thấy lòng đau khổ như lúc này. Chàng hiểu chàng đang đi sâu vào một thế giới khác, một thế giới đầy sự nguy hiểm là thế giới của con tim. Nhưng làm sao bây giờ? Đã lỡ nhận lời với bác sĩ Quân thì Văn phải lo cho tới cùng.

Nhiều hôm thấy Mỹ Dung nhìn chàng với đôi mắt êm dịu, Văn không đủ can đảm nhìn lại Mỹ Dung nữa. Con người ta vốn giàu tưởng tượng, hướng chi Văn lại là người có học, dù sao thì văn chương cũng có ảnh hưởng nhiều trên tâm tính của chàng. Vì thế, ngồi nhìn Mỹ Dung, Văn bỗng có ý nghĩ so sánh Mỹ Dung với Nguyệt. Rồi chàng tưởng tượng ra một khung cảnh gia đình mà trong ấy có chàng và Mỹ Dung. Ai cấm được lòng chàng ao ước? Ai ngăn được chàng xây mộng đẹp? Mộng là mộng mà thực là thực. Có kẻ lấy mộng làm thực mà có kẻ lại nhầm sự thật mà cho là mộng.

Có thể mới là cuộc đời mà cũng có thể mới ra cái xã hội loài người. Thiên hình vạn trạng là cuộc đời mà thiên hình vạn trạng cũng là lòng người.

Ngày hôm nay chàng sống những phút êm đềm thì chàng cứ việc hưởng, đại gì nghĩ đến ngày mai.

Bên Mỹ Dung, chàng sống những phút êm đềm bao nhiêu thì lúc trở về nhà sống với Nguyệt, Văn lại đau khổ bấy nhiêu. Chàng cũng không biết đâu là mộng, đâu là thực.

Mỗi khi ở nhà thương ra, chàng vừa trong cảnh mộng bước vào trong cảnh thực.

Mỗi khi gặp Quân, chàng thường hỏi:

- Bác sĩ giao cho tôi nhiệm vụ này, tôi thiết tưởng đến hôm nay cũng gần chấm dứt rồi...

Bác sĩ Quân nói:

- Cũng gần xong rồi vá cái giờ phút long trọng cũng đã gần đến rồi... Mỹ Dung chưa nhớ tất cả những việc đã qua, chứng tỏ bệnh chưa dứt hẳn. Mấy hôm nay ông đã đưa Mỹ Dung dạo xem phong cảnh chưa?

Văn nói:

- Tôi chỉ đưa Mỹ Dung đi loanh quanh gần đây thôi, chưa đi về những vùng quê như lời ông dặn.

Bác sĩ Quân hỏi:

- Ông ngại và muốn tránh tiếng?

- Kể ra cũng không có gì đáng ngại, nhưng ông nên hiểu cho là tôi đã có gia đình.

- Nếu ông Vũ còn sống thì Mỹ Dung đã làm em dâu của ông, dù sao thì cũng là chỗ bà con thân thích, ông không nên ngại như thế. Thôi ngay chiều nay, ông đưa Mỹ Dung đi chơi vài giờ nhé, ông liệu tìm cách nói lẩn cho Mỹ Dung về hoàn cảnh hiện tại của nàng.

Văn cau mày có vẻ suy nghĩ thì bác sĩ Quân liền nói:

- Dù mình nói thật mà Mỹ Dung bệnh trở lại mình cũng phải nói. Lẽ nào chúng ta cứ để Mỹ Dung sống mãi trong cảnh mộng hay sao?

Văn thấy lòng đau khổ vô cùng. Nếu Mỹ Dung mà mất trí trở lại một khi hay biết mình bị lừa dối mấy lúc nay, thì công của Văn không còn nữa. Vậy thì cái công việc mà chàng làm mấy lúc nay không có ích gì cả, mà còn gây thêm cho chàng bao nhiêu rắc rối.

Bác sĩ Quân vỗ nhẹ vai Văn:

- Can đảm lên! Cố gắng thêm một chút nữa. Lòng nhân đạo không cho chúng ta bỏ dở một công việc đáng lưu tâm như thế này.

Văn nói:

- Nếu Mỹ Dung hay biết sự thật thì nàng sẽ oán ghét khinh khi tôi đã lừa dối nàng.

Bác sĩ Quân cười:

- Nếu Mỹ Dung còn đủ lý trí và bình tĩnh để oán ghét, khinh khi ông, là một điều đáng mừng, và lúc ấy tôi sẽ phân giải cho Mỹ Dung hiểu rõ tại sao ông phải đóng vai trò ấy.

Văn không còn nghe bác sĩ Quân nói nữa. Chàng đang nghĩ đến cái ngày mà Mỹ Dung khinh ghét chàng, lánh mặt chàng. Ôi, cái ngày ấy chàng sẽ đau khổ đến đâu. Đời chàng đâu còn gì tươi vui nữa?

Mỹ Dung mặc áo xong, chiếc áo dài màu tím nhạt, chiếc áo mà nàng thích nhất, lúc còn đi làm ở hãng Hồng Tân.

Mỗi khi nàng mặc chiếc áo ấy, Lý, Huệ và Cúc thường khen nàng đẹp. Còn Vũ thì lại không thích chiếc áo màu tím ấy. Vũ bảo với Mỹ Dung:

- Em mặc chiếc áo ấy trông em già hẳn đi.

Cô Hồng ở ngoài bước vào thấy Mỹ Dung liền reo lên:

- Hôm nay cô đẹp quá. Màu áo của cô càng làm tăng vẻ đẹp trong trắng của làn da. Giá cô đeo thêm xâu chuỗi ngọc trai thì cô đẹp hơn nữa...

Mỹ Dung sung sướng nói:

- Anh Vũ mới mua tặng tôi một xâu chuỗi ngọc trai nhưng tôi không dám đeo vì sợ người ta bảo tôi chung diện.

Hồng nói:

- Đâu, cô đeo thử cho tôi ngắm một chút.

Mỹ Dung lấy xâu chuỗi ở cái hộp bọc nhung xanh ra và đeo vào cổ. Nàng đứng ngắm trước gương và nở một nụ cười xinh đẹp.

Hồng nói:

- Đẹp lắm! Cô cứ để y như vậy, ông Vũ đến sẽ mừng và khen tặng cô.

Hồng lấy lược chải lại mớ tóc cho Mỹ Dung:

- Cô đợi ông Vũ à?

Mỹ Dung nói:

- Hôm nay bác sĩ Quân cho tôi đi về miền quê với anh Vũ... Anh cũng sắp đến rồi.

Hồng sửa soạn trong phòng Mỹ Dung xong, đi ra ngoài để Mỹ Dung ngồi lại với những ý nghĩ yêu đời.

Văn ở ngoài bước vào, tay xách một cái gói lớn, vừa trông thấy Mỹ Dung chàng đứng sững sờ nhìn nàng không chớp mắt. Mỹ Dung đẹp quá, đẹp như một bức tranh.

Mỹ Dung đi lại đứng bên Văn:

- Anh làm gì mà đứng ngây người ra như thế? Em mặc chiếc áo này anh không bằng lòng phải không?

Văn cúi mặt xuống không dám nhìn Mỹ Dung nữa:

- Em đẹp quá. Anh chưa bao giờ thấy ai đẹp như em. Em may chiếc áo này bao giờ mà vừa vặn như thế? Hôm nay anh mang đến cho em mấy hộp bánh, em cất vào tủ rồi chúng ta sẽ đi.

Nhưng Mỹ Dung đã ngạc nhiên nhìn chàng:

- Anh Vũ à, nghe anh hỏi, em không khỏi lấy làm lạ. Chiếc áo này em đã may hai năm nay. Chính em đã mặc nó và dập phố với anh không biết mấy lần rồi, sao bây giờ anh lại hỏi ngớ ngẩn như thế? Lúc này anh thay đổi nhiều quá, anh Vũ ạ. Trước kia, mỗi lần em mặc chiếc áo này, anh cứ chế nhạo em là bà già... Anh bảo anh không thích màu tím và anh cấm em không được may màu tím nữa.

Văn giật mình. Lúc này chàng khen Mỹ Dung là ý riêng của chàng. Sự khen tặng ấy ở tự đáy lòng chàng phát ra chứ chàng đâu có ý nghĩ là chàng đang đóng một vở kịch.

Nghe Mỹ Dung hỏi, Văn vội vã nói:

- Mỗi ngày mỗi khác. Sự ham thích của con người mỗi ngày mỗi khác.

Trước kia anh thích màu xanh và ghét màu tím, nhưng bây giờ anh lại thích màu tím và ghét màu xanh.

Mỹ Dung cười vang lên:

- Trước kia anh đâu có thích màu xanh! Anh chỉ thích có màu hồng.

Văn hiểu là vai trò của chàng đang đóng hiện đang ở trong một giai đoạn cực kỳ khó khăn. Vì Mỹ Dung đã nhớ lại gần như tất cả những chuyện đã qua.

Văn nói:

- Anh nói ví dụ như thế mà thôi. Em đã sẵn sàng chưa?

Mỹ Dung nói:

- Em đã xong cả rồi. Chúng ta đi nhé.

Mỹ Dung lại khoác tay Văn và hai người đi ra khỏi phòng.

Mỹ Dung hỏi:

- Chúng ta đi bộ hả anh? Em thích đi bộ lắm.

Văn nói:

- Em còn yếu, đi bộ thế nào được? Anh đã nghĩ đến chuyện này nên đã mượn của người bạn một chiếc xe hơi.

Mỹ Dung reo lên:

- Anh định đi xa lắm sao? Đi về miền quê, anh nhỉ?

Văn nói:

- Anh sẽ đưa em đi Thủ Đức, đi Biên Hòa...

Hai người đến chỗ chiếc xe đậu. Mỹ Dung hỏi:

- Anh mượn chiếc xe này của bạn anh à? Ô, chiếc xe này đẹp quá. Đã bao lần em ao ước một chiếc xe như thế này...

- Anh sẽ mua cho em một chiếc xe như thế này, màu xám em có thích không?

- Em thích màu xám lắm. Nhưng anh làm gì có tiền mà mua. Em ao ước quá nhiều kẻ cũng tham lam. Anh đừng phiền em anh nhé.

Mỹ Dung lên ngồi một bên Văn. Văn thấy lòng hồi hộp lạ. Chàng có một cảm giác mê mẩn như những cậu nhân tình trong lần đầu đi chơi với người yêu. Vì thế Văn không dám nói gì cả. Mỹ Dung cũng ngồi im, lén nhìn sự cảm động in rõ lên mặt Văn.

Văn cho xe chạy chậm chậm. Gió lùa vào các cửa xe và mơn trớn hai người trong bầu không khí êm đềm.

Mỹ Dung thấy Văn ngồi im liền hỏi:

- Anh lo nghĩ gì thế? Lại chuyện xe hơi chớ gì? Anh đừng lo nghĩ làm gì, em nói đùa đây. Không phải em chỉ biết có xe hơi nhà lầu mà thôi đâu. Cũng không phải em yêu anh vì anh sắp làm luật sư... Em chỉ yêu anh vì anh mà thôi. Các bạn cười ngạo em vì em đã yêu anh một cách không tính toán như thế.

Văn cảm động quay lại nhìn Mỹ Dung:

- Em tốt lắm. Nhưng một người đẹp như em đáng được hưởng hạnh phúc. Không còn gì đau khổ cho người chồng bằng thấy vợ mình, một người đẹp tuyệt sắc, lại phải vất vả nhọc nhằn vì túng bần. Anh mà cưới được em thì anh sẽ tạo cho em một cuộc đời đầy tươi sáng. Anh tin rằng anh có đủ phương tiện đem lại no ấm cho em.

Mỹ Dung ngạc nhiên:

- Sao anh nói anh mà cưới được em? Tại sao anh lại không cưới được em? Anh nói thế làm em lo nghĩ lắm. Có điều gì trở ngại hay sao, anh Vũ?

Văn nói:

- Hôm nay anh như người mất trí, nói cái gì cũng bị em bắt bẻ cả. Có lẽ tại anh sung sướng quá...

Mỹ Dung ngả đầu lên nệm xe:

- Có lẽ như thế. Anh quên cả những chuyện đã qua Anh Vũ của em ngày nay khác xa với Vũ ngày trước...

Văn liền hỏi:

- Như thế em bằng lòng hay là không thích?

Mỹ Dung nói:

- Em thích sự thay đổi này. Anh Vũ của em bây giờ trông đứng đắn, lúc nào cũng lo nghĩ cho em, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện tạo hạnh phúc cho em. Văn thở dài, đôi mắt đăm đăm nhìn về phía trước. Con đường thiên lý đầy ánh sáng của buổi ban mai trải ra trước mắt chàng. Chiếc xe như nuốt lần con đường đầy ánh sáng. Chàng bỗng nghĩ rằng chàng cũng đang nuốt lần những vui vẻ bên Mỹ Dung để ngày mai trở về sống với chuỗi ngày đen tối bên cạnh Nguyệt, người vợ mà chàng không yêu thương một tí gì.

Văn nói:

- Chúng ta ghé Thủ Đức dùng cơm em nhé. Em có muốn đi Lái Thiêu mua trái cây không?

Mỹ Dung nói:

- Anh muốn đi đâu em cũng bằng lòng cả. Tùy ý anh mà. Ngồi trên xe này, anh muốn đưa em đi vòng quanh thế giới cũng được.

- Nếu vậy thì thích lắm. Em tin cậy anh đến thế sao?

- Ở trên đời này, em không tin cậy anh thì còn tin cậy ai?

- Ở đời đâu phải ai muốn gì cũng được đâu em? Mình muốn nhưng mà trời sắp đặt. Như anh chẳng hạn. Anh muốn cho em mãi sống trong hạnh phúc, anh muốn em có xe hơi, ở nhà lầu, chuỗi ngày trôi qua trong nhung lụa... Anh muốn thế đó, nhưng biết trời có chiều lòng anh không? Anh chỉ sợ anh bắt tài để cho đời em không được như ý nguyện của anh.

- Thôi, anh đừng nói đến chuyện tương lai ấy nữa. Anh hãy cùng em hưởng những phút hiện tại êm đềm này. Anh thấy đó, cảnh miền quê đẹp mắt quá...

Gió mát như thế này, ở Sài Gòn làm gì mà hưởng được.

Nói xong, Mỹ Dung ngả đầu lên vai Văn, đôi mắt nhắm nghiền lại... Văn nghe hơi ấm của Mỹ Dung chuyển sang người chàng, tim chàng đập mạnh và chàng không dám nhìn Mỹ Dung nữa.

Văn cho xe chạy đều đều, đôi mắt chàng chớp lia lịa vì quá cảm động...

Họ đã đến Thủ Đức, Văn gọi Mỹ Dung:

- Anh cho em ăn bún nhé Em thích món ấy lắm. Lúc em còn đi làm, sáng nào em cũng ăn bì bún.

Văn nói:

- Aên bì bún lạnh bụng, em chưa khỏi hẳn bệnh, tốt hơn chúng ta đi ăn thịt

bò bảy món...

Mỹ Dung đi bên Văn. Họ đi ngang qua cái quán cát bên đường. Hai bà cụ già đang ngồi trố chuyện, miệng nhai trầu bồm bồm nhìn ra và khi thấy Mỹ Dung và Văn liền nói:

- Cặp vợ chồng nhà ai mà đẹp quá. Thật là xứng đôi vừa lứa...

Mỹ Dung nghe thế đôi mắt ửng hồng, còn Văn thì bẽn lẽn khó chịu.

- Giá Mỹ Dung là vợ chàng!

Mỹ Dung đi sát bên Văn, lòng sung sướng trước những lời khen vợ của hai bà lão.

Nhưng cùng lúc ấy, một thiếu phụ tay bồng con, ở một căn nhà gần đó bước ra thưa bà cụ:

- Vợ chồng nhà ai đâu?

Bà cụ chỉ tay ra phía trước và nói:

- Họ đang đi kia kìa...

Thiếu phụ nhìn ra và bỗng rú lên một tiếng, bé con chạy theo...

Nàng vừa chạy vài bước thì phía trước Văn và Mỹ Dung đã lên xe. Chiếc xe xinh đẹp ấy nhanh chóng mất hút sau khúc quanh ở một ngã ba đường.

Thiếu phụ đứng nhìn theo bàng hoàng. Một người đàn ông đi ngang qua, thấy thiếu phụ có vẻ ngơ ngác liền hỏi:

- Cô Liên Hoa, cô nhìn gì mà sững sờ như thế?

Thì ra thiếu phụ ấy là cô đào Liên Hoa, người tình đã có con của Vũ. Đứa bé Liên Hoa đang ẵm là bé Oanh.

Hôm Vũ đem tiền về cho Liên Hoa thì bé Oanh đang bị bệnh, Vũ đưa tiền xong bỏ về, đi ngay lại nhà Văn bàn về chuyện bán nhà rồi bị ám sát.

Cái tin ấy Liên Hoa không hay biết gì cả. Nàng không bao giờ đọc báo, cũng chẳng giao thiệp với ai, cả ngày ru rú trong nhà, chỉ đợi Vũ về.

Đợi mãi không thấy Vũ về, Liên Hoa cho rằng Vũ đã bỏ nàng để cưới Mỹ Dung. Liên Hoa tức lắm, muốn đi tìm cho ra Vũ để gây gỗ với chàng.

Nhưng nghiệt là nàng không dám chường mặt đi đâu cả. Nàng sợ gặp bạn bè và chồng cũ thì lại càng thêm rắc rối.

Liên Hoa đợi gần ba tuần vẫn không thấy Vũ về, lần này nàng tin chắc là Vũ đã phụ nàng. Bé Oanh thì đau yếu, tiền bạc lại không còn, Liên Hoa đau khổ quá đành mang con đi tìm Vũ.

Gặp Hoàng, một người bạn của Vũ, Liên Hoa liền hỏi:

- Anh có gặp anh Vũ của tôi không?

Hoàng liền hỏi lại:

- Chị không hay biết gì sao? Anh Vũ đâu còn nữa. Anh ấy bị giết rồi.

Liên Hoa sững người:

- Anh nói anh Vũ của tôi bị giết? Ai đã giết anh Vũ của tôi?

Thấy Liên Hoa đau đớn trước tin ấy, Hoàng có vẻ ăn năn, liền nói:

- Chị yêu anh Vũ đến thế sao? Nhưng anh Vũ đâu xứng với tình yêu của chị. Anh ấy phụ chị nhiều quá. Chị sẽ dĩ phải khổ như ngày nay là tại anh Vũ, anh ấy đâu đáng cho chị thương tiếc và tìm kiếm. Con người ấy trước sau rồi cũng phụ chị.

Liên Hoa nhìn Hoàng ngơ ngác như không hiểu gì cả.

Hoàng thấy đứng nói chuyện dọc đường không tiện, liền mời Liên Hoa vào một nhà hàng gần đấy, gọi nước cam tươi cho Liên Hoa uống rồi nói:

- Tôi mà ở địa vị chị thì tôi không cần đi tìm anh Vũ làm chi cho vô ích.

Liên Hoa cau mày:

- Anh nói chi cho dông dài. Tôi chỉ nhờ anh cho tôi biết về tin tức anh Vũ.

Hoàng trước kia vốn đem lòng yêu Liên Hoa. Nhưng rồi Liên Hoa lại không yêu Hoàng mà kết hôn với nhà thầu khoán Cảnh. Tuy Liên Hoa đã sống chung với Cảnh rồi mà Hoàng vẫn đeo đuổi nàng.

Liên Hoa nhiều lần cho Hoàng biết là đừng theo đuổi theo nàng làm chi, nhưng Hoàng nhất định không nghe.

Hoàng không phải như Vũ. Anh là một nhạc sĩ có học thức, và sống rất đàng hoàng.

Hoàng theo đuổi Liên Hoa mãi không được nên có một lúc thất chí xin gia nhập vào một ban nhạc đi ngoại quốc trình diễn cổ nhạc Việt Nam.

Trong lúc Hoàng vắng mặt, Liên Hoa lại gặp Vũ. Nàng bị sa ngã vì Vũ và cuộc đời nàng bước vào một giai đoạn khác.

Khi Hoàng về nước, tìm lại thăm Liên Hoa thì mới hay Liên Hoa đã bỏ Cảnh và về sống với Vũ.

Nghe đến tên Vũ, Hoàng không khỏi đau lòng. Chàng đâu ngờ Liên Hoa đại đột như thế. Bỏ mọi để bắt bóng, Hoàng hiểu Liên Hoa thế nào cũng có ngày ăn năn hối hận. Hoàng không lạ gì Vũ. Họ đã từng gặp nhau ở nhiều gánh hát, họ không thân nhau nhưng cũng thường đi với nhau.

Hoàng thường nói đùa với Vũ:

- Mày dụ dỗ Liên Hoa, tiêu xài hết tiền của Liên Hoa, rồi mày sẽ bỏ nàng chớ mày đâu yêu gì nàng. Tao nói cho mày biết tao là người yêu của Liên Hoa từ lâu, nhưng con đường tình duyên của tao xấu quá nên Liên Hoa không yêu tao. Tao hiểu Liên Hoa sẽ dĩ không yêu tao là vì tao nghèo, Liên Hoa chịu sống với Cảnh vì Cảnh là một thầu khoán. Tao cũng tưởng qua một vài năm Liên Hoa sẽ chán Cảnh, lúc ấy nàng sẽ nghĩ đến tao là người yêu nàng thành thật. Nhưng nàng quả quyết cho tao biết đừng đeo đuổi theo nàng mà vô ích. Buồn lòng tao mới bỏ đi ngoại quốc, bây giờ về đây thì nàng lại là nhân tình của mày... Tao sẽ nói cho Liên Hoa biết về dĩ vãng của mày để nếu mày mà phụ Liên Hoa thì nàng có thể đi tố cáo với nhà chức trách. Đừng bỏ Liên Hoa nghe Vũ.

Vũ nghe Hoàng nói, cười lạt:

- Mày đừng có giở giọng hăm dọa. đó. Tại sao mày dám bảo Liên Hoa là nhân tình của tao? Liên Hoa là vợ của tao, vợ chính thức, nói cho mày rõ nghe chưa... Hiện Liên Hoa đã có thai với tao rồi. Mày đừng tìm cách gặp Liên Hoa mà mang họa. Tao nói thì tao làm.

Vì nghe Vũ nói thế nên Hoàng không dám gặp Vũ thường. Đôi lần chàng gặp Liên Hoa ở các rạp hát, nhưng những lúc ấy Liên Hoa đi với Vũ, chàng đâu nói năng được lời nào.

Cái tin Vũ chết đã gieo vào lòng Hoàng một tia hy vọng. Chàng tìm cách gặp Liên Hoa nhưng không biết nàng ở đâu.

Lần này gặp Liên Hoa, Hoàng mừng lắm vì thế chàng đã vụng về nói xấu Vũ trong khi lòng Liên Hoa đang đau khổ.

Hoàng nói:

- Tôi đã bảo chị đừng có đợi anh Vũ nữa, anh ấy chết rồi.

Liên Hoa nói:

- Thật không anh Hoàng?

- Bộ tôi nói dối chị sao? Vụ bị ám sát. Theo tôi thấy thì cái chết của Vũ là một sự may mắn cho chị.

- Anh Hoàng à, anh không nên nói như thế. Dù sao tôi và Vũ cũng đã sống chung cả năm nay... Một ngày cũng có nghĩa vợ chồng, huống chi tôi đã có con với Vũ. Có người vợ nào lấy cái chết của chồng mình làm sự vui mừng? Anh nói thế là anh khinh tôi thái quá. Anh cho tôi là hạng người nào?

Hoàng nghe Liên Hoa nói thế vội vàng xin lỗi:

- Chị đừng vội trách tôi. Tôi sở dĩ nói năng càn rỡ như thế là vì tôi quá yêu chị... à, tôi quá yêu cô Tình yêu của tôi theo cô hiểu, đã có từ hồi nào và bền chặt cho tới ngày nay mặc dù cô không còn là một thiếu nữ thanh tân. Cô không chịu thú nhận trước mặt tôi sự lầm lẫn của cô trong khi bỏ Cảnh về chung sống với Vũ. Nhưng trong thâm tâm, chắc cô đã thấy rõ Vũ không phải là một người chồng chung thủy. Trong khi cô ngồi nhà mong ngóng Vũ thì Vũ la cà ở các tiệm nước, các quán cơm, theo hết cô này đến cô khác... Cô không nghe các báo nói về chuyện Vũ và Mỹ Dung sao? Vũ lừa dối một thiếu nữ trong trắng để lấy tiền tiêu xài một cách sang trọng... Vũ chết, cái tin này theo tôi là điều đáng mừng cho cô... Ra khỏi tay Vũ, cô sẽ sung sướng.

Liên Hoa nhìn bé Oanh, lắc đầu:

- Con tôi không có cha... Mới từng này tuổi đầu đã chịu côی cút...

Hoàng vẫn lạnh lùng:

- Chắc gì Vũ còn sống mà lo cho bé Oanh sao? Một người cha như thế có cũng bằng không.

Liên Hoa nhìn Hoàng, không tin những lời Hoàng nói. Liên Hoa cho rằng Hoàng bịa đặt ra như thế để có thể gây cảm tình với nàng. Nàng có lạ gì

chiến thuật tầm thường ấy. Nàng còn nhớ cách đây hai năm, một người bạn thân của nàng, cô đào Minh Lan, đã mắc mưu một thanh niên cũng trong một trường hợp như nàng. Minh Lan tuy là một cô đào hát nhưng lại được một sinh viên đại học yêu thương. Nam đã nhiều lần về xin cha mẹ cho cưới Minh Lan sau khi chàng thi đậu cử nhân luật. Nhưng Minh Lan có một người bà con rất xa, người này đang dạy học ở một trường tư thục, cũng đem lòng yêu Minh Lan. Minh Lan không phai không hiểu mối tình thâm lén của Quyền, người anh bà con ấy, nhưng nàng cứ giả vờ không biết và tìm cách tránh mặt Quyền luôn. Vì tình yêu làm mù quáng nên Quyền chỉ nghĩ cách chiếm cho được nàng. Một hôm Quyền đến tìm Minh Lan và báo cho nàng biết là Nam đã phụ bạc nàng để yêu một cô sinh viên bạn học đồng khóa với chàng. Quyền đưa cho Minh Lan xem hai ba bức thư của cô ấy gửi cho Nam. Lẽ dĩ nhiên là Quyền bịa ra những bức thư ấy để có thể lừa dối Minh Lan...

Minh Lan tin ngay lời Quyền, Quyền đã nói với Minh Lan:

- Em đại dốt lắm mới tin Nam. Em thử nghĩ ở một gia đình như gia đình ông huyện Sung, cha Nam, thì đời nào người ta đón rước một cô dâu là đào hát như em? Chẳng qua là Nam tìm cách lừa dối em, cố bẻ cho được cành hoa đầy xuân sắc, để rồi một khi hoa tàn, nhụy rữa, sẽ bỏ em mà cưới vợ giàu, có họ, con nhà tử tế.

Quyền nói thế mà Minh Lan xiêu lòng nghe chàng, nghi ngờ Nam, trốn tránh Nam. Hai tháng sau, Minh Lan đã là nhân tình của Quyền... Nam hay tin Minh Lan bỏ chàng để lấy Quyền thì như ngây dại, tìm đến làm dữ với Minh Lan để tìm cho ra manh mối. Minh Lan tức giận tung những bức thư giả mạo của Quyền ra thì Nam sững sốt kêu trời. Minh Lan lúc bấy giờ mới hiểu ra là nàng bị Quyền lừa dối, nhưng nàng đã trót lỡ trao thân cho Quyền rồi. Đau khổ và tức giận con người điêu ngoa, quỷ quyệt, Minh Lan uống độc dược tử tỵ và đã trút linh hồn trong một bệnh viện. Bác sĩ không cứu chữa được vì nàng uống nhiều chất độc mà lúc người nhà hay ra thì đã quá trễ. Nam đành ôm lấy mối hận lòng trước cái chết của người yêu.

Liên Hoa có quyền nghi ngờ Hoàng... Nhưng khi nghĩ đến Vũ bỏ nhà không về đã ba tuần nay thì nàng thấy nàng không đủ can đảm xô đuổi Hoàng nữa.

Liên Hoa nói:

- Lạ quá, tại sao anh Vũ bị ám sát mà tôi không nghe hồi hộp, nóng ruột gì cả?

Hoàng cười đầy mỉa mai:

- Khi hai người có yêu nhau tha thiết thì một người bị nạn, người kia sẽ rất ruột ngay. Chứ cả hai không ai yêu ai, thì có gì đâu mà nóng lòng? Em thử hỏi lòng em, em có yêu Vũ không?

Vì lo buồn, Liên Hoa không để ý đến việc Hoàng thay đổi cách xưng hô với

nàng. Vào đầu Hoàng gọi Liên Hoa bằng chị, nhưng chàng lại gọi Liên Hoa bằng cô, và bây giờ gọi nàng bằng em.

Liên Hoa nói:

- Nếu tôi không yêu anh Vũ thì tôi đâu có bỏ Cảnh, một người giàu có và hết sức chiều chuộng tôi.

Hoàng cười:

- Em nói thế này phải hơn. Nếu tôi không làm anh Vũ thì tôi đâu có bỏ Cảnh, một người giàu có, hết sức chiều chuộng tôi.

Liên Hoa nói:

- Thôi, chuyện ấy nói làm gì nữa. Anh Vũ đã chết thì tôi về lo nuôi con. Tôi tưởng anh biết chỗ anh Vũ ở đâu thì chỉ giùm, chứ anh Vũ đã chết thì còn nói làm gì?

Nói xong, Liên Hoa đứng dậy bồng bé Oanh, sửa soạn đi về, nhưng Hoàng đã kéo nàng ngồi xuống và hỏi:

- Bây giờ em định làm gì? Sống bằng cách nào?

Nghe Hoàng hỏi, Liên Hoa bỗng giật mình trở về với thực tế. Nàng nghĩ ngay đến sự thiếu thốn, cơ cực thì ứa nước mắt.

Vói hai nghìn đồng bạc Vũ đưa cho nàng hôm nọ, nàng đã phải trang trải bao nợ nần, bao nhiêu sự tiêu xài lặt vặt. Nội tiền thuốc bé Oanh cũng đã hết năm, sáu trăm đồng rồi. Liên Hoa sờ dĩ tiêu xài mạnh tay một chút là tin rằng Vũ sẽ đem thêm tiền về cho nàng. Dù sao Vũ cũng không thể bỏ nàng. Ba tuần nay Liên Hoa sống trong sự chờ đợi, trong tay không có lấy một đồng. Nàng đem bán lần hồi tất cả những gì có thể bán được. Đến chiếc nhẫn cưới một chỉ vàng kỷ niệm cuối cùng của đời xuân trẻ vui tươi, nàng cũng đem bán nốt để có tiền mua sữa cho bé Oanh.

Nàng cũng nghi ngờ có sự gì không may xảy đến cho Vũ, mà nàng cũng phân vân là Vũ có thể bỏ nàng... Nàng không biết thở than với ai cũng không quen xin xỏ ai cái gì. Thành ra giữa đô thành hoa lệ, nàng sống như giữa sa mạc không người...

Giờ đây thấy Hoàng hỏi han đến, Liên Hoa không sao giấu được sự thương cảm.

Phải, nàng làm sao mà sống? Chẳng lẽ trở về với Cảnh? Cảnh hắt hủi nàng làm sao chịu được?

Liên Hoa đã trả lời Hoàng bằng một câu hỏi băng quơ:

- Em không thể nào trở về sống với Cảnh được...

Hoàng nói:

- Anh đâu có nói gì đến Cảnh. Bộ mấy hôm nay em có ý nghĩ trở về với Cảnh sao? Không thể được đâu em. Cảnh hiện đang sống với một thiếu nữ rất đẹp. Cô ta nghèo nên phải chịu sống cảnh bé mọn lén lút ấy. Nghe đâu độ rày Cảnh làm ăn phát tài lắm và cô vợ bé ấy được sung sướng và được chiều

chuộng không sao nói được.

Liên Hoa thở dài:

- Cảnh tin dị đoan lắm. Cô nhân tình nào về với Cảnh mà Cảnh làm ăn phát tài thì chàng cho rằng người ấy đã đem sự may mắn đến cho chàng và chàng nâng niu chịu chuộng lắm. Trái lại cô nào về gặp Cảnh làm ăn thất bại thì chàng đối đãi lạnh nhạt ngay. Chính em đã lâm vào cảnh ấy, và vì thế em mới bị Vũ dụ dỗ.

Hoàng liền nói:

- Thôi chuyện cũ hãy quên đi, bây giờ em có muốn để anh giúp đỡ em một phần nào không?

Liên Hoa khóc òa lên:

- Em đâu dám nhờ vả anh. Trước kia em đã phụ anh quá rồi. Vả lại anh còn phải lo cho vợ con anh nữa mà.

Hoàng bình tĩnh nói:

- Nếu anh có vợ con rồi thì anh không bao giờ tha thiết với em như thế này. Đời éo le thật phải không em? Trong lúc anh hết sức chân thành với em thì em lại không thêm đoái hoài tới anh. Trái lại Vũ không yêu em gì cả, em lại ngã vào tay Vũ. Hiện nay anh có không được bao nhiêu tiền, nhưng giúp em thì anh giúp được. Trước hết em đưa anh về nhà để anh trừ tính cách giúp đỡ em.

Liên Hoa băng khuâng như người trong mộng. Nàng không biết Hoàng có thành thật với nàng không, và cái tin Vũ chết quả có đúng không?

Nhưng trong lúc tứ cố vô thân này, nếu nàng không bám víu vào Hoàng thì còn biết bám víu vào ai nữa.

Nàng đứng lên ẵm con đưa Hoàng về nhà. Đứng trước cảnh sụp đổ của Liên Hoa, Hoàng ngậm ngùi nói:

- Ngày ngày ra vào thấy cảnh này làm sao em chịu nổi? Còn đâu nếp sống nhưng lụa hồng em?

Liên Hoa nghe Hoàng nói, thương cảm quá lại khóc.

Hoàng thu xếp giúp Liên Hoa trả căn nhà lại cho chủ, thanh toán những món nợ vặt và gọi bán những đồ đạc cũ kỹ. Chàng đưa Liên Hoa và bé Oanh về nhà.

Thấy Hoàng quá tử tế, Liên Hoa xót thương cho thân phận dờ dang của mình và không thể nào nhẫn nhục cùng Hoàng kết hôn được. Liên Hoa thừa lúc chàng đi mua sắm, bỗng con trốn đi.

Trong lưng chỉ còn vài chục đồng, nàng bỗng con đi về Thủ Đức, định tìm một bà dì có vườn có nhà ở đó để nương náu qua ngày.

Khi Hoàng trở về nhà thì Liên Hoa không còn nữa mà một bức thư để trên bàn đã làm Hoàng lỗ khóc, lỗ cười.

Anh Hoàng thân mến,

Anh chung thủy quá, khiến em, một thiếu phụ đã gặp bao cảnh dở dang, phải ái ngại.

Anh tử tế quá, em thì tội lỗi quá nhiều, không xứng đáng với tình yêu của anh chút nào cả?

Người ta dù ít dù nhiều cũng có lòng tự ái và cũng phải tự hiểu mình đôi chút, phải không anh?

Em không thể nào ngửa tay ra nhận sự giúp đỡ của anh sau hai ba lần phụ anh và làm anh đau khổ.

Không, anh Hoàng ạ, em đã gieo gió thì tất nhiên phải gặt bão. Anh không nên lo nghĩ thương hại em.

Dù sao thì em cũng mang cái tình của anh quá nặng, em xin thành thật cảm ơn anh và thành thật chúc cho anh gặp nhiều may mắn.

Liên Hoa mang con về Thủ Đức. Nàng xin được một chân chiêu đãi viên ở một quán bán nem nướng bánh hỏi. Nàng làm việc ban đêm và được nghỉ ban ngày. Với số lương không bao nhiêu, nàng sống rất chật vật. Cũng may là dì nàng đã giữ gìn bé Oanh trong những giờ nàng đi làm.

Ngày tháng lặng lẽ trôi và Liên Hoa cũng quen dần với cuộc sống vất vả ấy. Nàng cố quên Vũ, nhưng mỗi khi nhìn đến bé Oanh là nàng lại nhớ Vũ.

Ở đời có biết bao mối tình ngang trái, mối tình của Vũ và Liên Hoa cũng là một mối tình ngang trái và bề bàng. Vũ không yêu Liên Hoa mà chỉ yêu tiền của nàng. Nhưng một khi Liên Hoa hết tiền thì Vũ không thể bỏ Liên Hoa được. Liên Hoa bỏ Cảnh để theo Vũ là làm tướng Vũ chân thành với mình. Nhưng một khi Liên Hoa biết Vũ là một con người điêu ngoa, thì nàng lại không thể bỏ Vũ. Nàng thấy nàng không thể xa Vũ. Bảo rằng nàng yêu Vũ thì cũng hơi quá đáng, nhưng tại sao nàng bám víu vào Vũ? Sự bám víu ấy phải chăng là một biến chứng của tình ái? Hay là nó chỉ có nguyên nhân chính là sự yếu đuối, thiếu nghị lực của một người đàn bà đã làm tướng rằng cần phải bám víu vào một người đàn ông để có thể sống qua những ngày cực khổ?

Liên Hoa không tin là Vũ chết, nàng cho rằng Vũ đã phụ nàng để theo người khác. Nàng hy vọng Vũ sẽ ăn năn trở về với nàng.

Vì thế mà hôm nay, thoáng thấy Văn đi với Mỹ Dung, Liên Hoa đã bỗng con chạy theo... Nhưng Văn và Mỹ Dung đã lên xe và nàng đứng thẫn thờ bên đường.

Một người đàn ông đã từng gặp nàng ở quán rượu lên tiếng gọi nàng. Lúc bấy giờ nàng giật mình quay lại, cúi chào người ấy rồi bèn lên đi vào nhà. Liên Hoa gọi con cho đi, rồi khoác vội chiếc áo dài ra đi. Nàng nhất định hỏi thăm cho ra chiếc xe hơi lúc nãy... Ở một nơi nhỏ hẹp như Thủ Đức, một chiếc xe lộng lẫy như chiếc xe lúc nãy đâu phải là khó tìm. Nàng lội khắp các đường, khi đi trở lại chợ Thủ Đức thì đôi mắt nàng bỗng sáng lên.

Nàng đã thấy chiếc xe hơi lúc này đậu trước một tiệm cháo. Bên xe, cặp trai gái ăn mặc sang trọng đang đứng nhìn vào trong và xây lưng ra ngoài đường. Liên Hoa thấy hai chân muốn quỵ xuống, nàng run lên vì tức giận. Thanh niên đang đứng nói chuyện với cô thiếu nữ sang trọng nọ không ai khác hơn là Vũ, chồng nàng... Rõ ràng là Vũ, cha của bé Oanh. Mà lúc này Vũ ăn mặc sang trọng quá, trông có vẻ là một giáo sư đại học hay một luật sư, bác sĩ.

Vũ lại thay đổi cái lót ngoài rồi, thay đổi đề dụ dỗ cô thiếu nữ xinh đẹp kia. Thiếu nữ này chắc chắn là sang trọng và giàu có. Thôi chắc chắn là Vũ đã đào đúng mỏ vàng rồi.

Càng nghĩ, Liên Hoa càng tức, không kịp suy nghĩ gì nữa, chạy xộc lại bên Văn, lấy tay xía xói vào mặt Văn:

- Đồ phụ bạc! Mày tưởng trốn tao được sao? Tao đã tìm mày mấy tháng nay. Con tao bị bệnh, tao đau yêu mày không thêm đoái hoài tới, mày đi theo con nào có tiền, có bạc, nó khờ, nó dại nên nó mới tin mày.

Văn khổ tâm quá. Chàng không biết phải nói gì để thiếu phụ ấy hiểu rằng chàng không phải là Vũ. Nếu trước mặt Mỹ Dung mà chàng bảo với thiếu phụ kia chàng không phải là Vũ thì Mỹ Dung sẽ nghĩ thế nào? Mỹ Dung có thể vì uất ức mà ngã ra bất tỉnh như khi nhận được tin Vũ bị ám sát. Công trình của Văn và bác sĩ Quân trong mấy lâu nay còn gì nữa!

Văn còn đứng tần ngần thì Liên Hoa đã tiếp:

- Tao không đi xin tình yêu của mày bao giờ. Tao có chồng tử tế, mày dụ dỗ tao bỏ chồng theo mày. Đến khi mày xài hết tiền của tao, mày khinh khi, hắt hủi tao để đi tìm những cô thiếu nữ ngây thơ có của để tán tỉnh. Mày trốn chui, trốn nhủi, tao biết mày chưa chết mà. Mày tệ thật, mẹ con tao đau khổ trong mấy lúc nay, đồ đạc tao phải bán hết để có tiền mua sữa cho bé Oanh...

Văn thấy người ta bu lại mỗi lúc một đông, ngượng quá. Một kẻ có học thức, có giáo dục như chàng mà gặp phải cảnh này thì thật là đáng thương hại không sao nói được.

Chàng quay lại nhìn Mỹ Dung. Mặt Mỹ Dung tái mét, Văn lo sợ quá liền nói với Liên Hoa:

- Cô lầm rồi, tôi đâu biết cô là ai.

Liên Hoa nghe thế càng tức giận hơn, lấy hai tay đập vào ngực Văn.

- Mày làm mặt lạ với tao sao? Mày không biết con Liên Hoa này à? Thì mày cứ đi theo tao về xem tận mắt bé Oanh, con mày, coi lúc này nó như thế nào?

Văn xô nhẹ Liên Hoa ra và nói:

- Cô đừng hỗn với tôi, tôi không phải là Vũ đâu.

Văn không thể chịu đựng sự nhục nhã bất ngờ ấy nên chàng phải nói sự thật

cho Liên Hoa biết, nhưng Liên Hoa không chịu nghe, cứ la ầm ĩ:

- Mày không phải là Vũ vậy chứ mày là ai? Là con quỷ lừa dối và dâm dăng phải không?

Quay qua Mỹ Dung, Liên Hoa xía xói:

- Cô đi với nó mà cô không biết xấu hổ sao? Nó lừa gạt biết bao người rồi. Cô đừng tưởng đi với nó là vinh hạnh. Nó chỉ nhắm vào sắc đẹp và đồng tiền của cô thôi. Bao giờ cô hết tiền, nó sẽ bỏ rơi cô để đi với người khác. Nó sẽ bỏ rơi cô như đã bỏ rơi cả chục người rồi.

Mỹ Dung mở to đôi mắt nhìn Liên Hoa:

- Thế bà là ai?

Liên Hoa nói:

- Tôi là Liên Hoa, vợ của Vũ.

Tức thì Mỹ Dung rú lên một tiếng, lấy hai tay che mắt không muốn nhìn ai nữa.

Văn liên nói với Liên Hoa:

- Tôi không phải là Vũ, tôi là anh ruột của Vũ. Vũ đã bị ám sát rồi, cô không hay biết gì cả sao?

Văn không còn cách gì hơn là phải nói thật cho Liên Hoa biết về sự lầm lẫn của nàng, nhưng trong khi Liên Hoa còn đứng ngơ ngác thì Mỹ Dung đã hét lên:

- Anh không phải là Vũ, anh là anh ruột của Vũ. Vũ bị ám sát rồi? Trời ơi!

Mỹ Dung nhìn Văn với đôi mắt phiến trách và nàng ngã nhào xuống đất, bất tỉnh.

Văn lính quỳnh, chạy lại đỡ lấy Mỹ Dung, ôm xốc nàng lên và đem đặt vào xe.

Mọi người thấy vậy chạy lại giúp chàng. Liên Hoa đứng sững sờ như người mất trí, không hiểu gì nữa cả.

Người mà nàng mắc nghi ngờ này giờ không phải là Vũ? Người ấy là ai mà giống Vũ như thế? Nếu người đàn ông ấy không phải là Vũ thì này giờ nàng vô lễ với người ấy quá. Nàng đã làm cho thiếu nữ vô tội kia phải ngã ra vì xúc cảm và hổ thẹn. Nàng đã gieo vào lòng thiếu nữ một sự nghi ngờ, một mối thương tâm biết có còn kịp thời mà đính chính được hay không?

Ăn năn, Liên Hoa toan chạy lại xin lỗi nhưng Văn đã cho xe chạy để kịp đưa Mỹ Dung về bệnh viện.

Duyên Tình Lạc Bến

Chương 5

MỘT SỰ TÍNH TOÁN

Thấy Nguyệt đến, Tống cau có hỏi:

- Làm gì mà đến bây giờ mới vác xác lại? Đã mê ông kỹ sư của cô rồi à?

Nguyệt đang mệt, nghe Tống nói cay liền nổi giận:

- Aên rồi ngồi không, có tiền dâng đến tay mà còn nói gay nói chua nữa sao? Cả tuần lễ nay người ta muốn điên được. Độ rày Văn đề phòng kỹ lưỡng lắm. Bao nhiêu người giúp việc trong nhà, Văn đều cho nghỉ cả và đưa người của Văn vào thế.

Tống hỏi:

- Làm thế để làm gì?

- Để làm gì à? Để dò xét hành động, cử chỉ của em, để có thể tìm ra manh mối tại sao Vũ bị giết? Anh làm ngơ và đóng kịch tài đấy. Cả tuần nay em không dám đi đâu cả... Mà Văn thì đi luôn luôn.

- Aø, nói đến Văn anh mới nhớ, coi bộ Văn quần quýt Mỹ Dung lắm. Mỹ Dung là cô thư ký của hãng Hồng Tân, người yêu Vũ tha thiết, đến nỗi khi được tin Vũ chết, Mỹ Dung liền ngã ra bất tỉnh và bị mất trí. em còn nhớ bài báo tường thuật về chuyện Mỹ Dung chứ?

- Em có đọc bài báo ấy. Nhưng tại sao Văn lại đi nuôi Mỹ Dung?

- Văn cho rằng người ta giết lầm Vũ vì Vũ giống chàng, và Vũ đã chết thế cho Văn. Vì vậy Văn mới hết sức lo cho Mỹ Dung, vì trên tinh thần cao thượng, Mỹ Dung có khác nào em dâu của Văn. Vì thế Văn vào bệnh viện nuôi Mỹ Dung. Nhưng còn có một chuyện này buồn cười lắm mà cũng đáng cho em chú ý.

Nói đến đây, Tống ngừng lại, đợi Nguyệt hỏi và năn nỉ một lúc lâu, hăn mới nói tiếp:

- Văn và Vũ giống nhau, cho nên khi Văn vào thăm Mỹ Dung, cô ta lại lầm tưởng là Vũ, bèn ôm lấy Văn và la khóc um sùm. Văn không biết đối xử ra sao. Bác sĩ giám đốc bệnh viện đã nhờ Văn đóng vai Vũ để bác sĩ nhờ trên tình cảm mà chữa bệnh lãng trí cho Mỹ Dung. Văn đã nhận lời, và Mỹ Dung đã đỡ nhiều. Mỹ Dung cứ tưởng Văn là nhân tình của mình, mới thật buồn cười.

Nguyệt bậm môi nói:

- Nhưng biết đâu Văn không yêu Mỹ Dung? Hai người sống gần nhau và thân tình với nhau như thế làm sao không yêu nhau. Độ rày Văn thích chung diện lắm. Àuò quần mỗi ngày mỗi bộ, lại còn bôi nước hoa cẩn thận.

- Văn làm gì thì kệ Văn, can chi em ghen tức? Không yêu thì ghen làm gì? Nếu em ghen tức là em yêu Văn, như thế thì em còn xem anh ra gì kia chứ?

- Em không ghen, nhưng nếu em cứ để Văn tự do lui tới thăm viếng Mỹ Dung thì một ngày gần đây, Văn sẽ chia sớt một phần gia tài của Văn cho Mỹ Dung...

Nghe nói đến chuyện gia tài, Tổng liền giận dữ:

- Em nói có lý, chúng ta không thể để Văn tự do tiêu xài. Em phải có quyền kiểm soát tiền bạc của Văn. Hay là thế này: Em cứ nói ngay cho Văn biết là mấy lúc nay em nghe người ta đồn đãi về chuyện Mỹ Dung và Văn. Em cứ làm bộ ghen tương cho đủ để Văn lầm tưởng là em yêu Văn. Nếu Văn bảo chỉ xem Mỹ Dung như em, thì em buộc Văn phải làm ngay bây giờ một tờ chúc thư.

- Bộ anh điên rồi sao? Văn còn trẻ như thế mà bắt làm tờ chúc thư, Văn sẽ phản đối và nghi ngờ.

- Ngày thường em lạnh trí và sáng suốt lắm, thế sao lần này em có vẻ mê muội như vậy? Tất cả những người giàu có đều làm chúc thư trước, vì đối với cái sống cái chết, nào ai biết chắc thế nào là thế nào? Em cứ buộc Văn làm chúc thư để gia tài lại cho em, nếu rủi có chuyện gì xảy ra... Em phải ăn ở và cư xử cho thật khéo để Văn đừng nghi ngờ.

Nguyệt xì một tiếng:

- Đừng nghi ngờ! Cái đồ bất tài, mớ đến việc gì là hỏng việc nấy. Văn và Vũ là hai người khác xa từ cử chỉ đến cách phục sức, làm sao mà lầm được? Vì bất tài cho nên bây giờ em mới phải cực khổ thế này.

Tổng nghe Nguyệt nói thế, tức giận hỏi:

- Ai ngờ hôm ấy Vũ đến thăm Văn. Em bảo chiều hôm ấy đúng sáu giờ thì Văn ra khỏi sở, anh chỉ biết có Văn chứ nào biết Vũ là ai. Nhưng thôi, chuyện cũ, việc đã thất bại em còn nhắc làm gì?

- Nào em muốn nhắc làm gì, nhưng khổ quá, hễ gặp anh là anh cứ bươi chuyện cũ ấy ra, chán chết đi được. Anh còn đổ lỗi cho em.

Câu chuyện úp mở giữa hai người đã khiến họ sống lại những phút rùng rợn mà trong mấy tháng nay, ngoài cái bề ngoài bình tĩnh, lương tâm họ cũng bị cắn rứt không ít.

Nguyệt đứng lên đi qua đi lại trong phòng, trong khi Tổng nhớ lại vụ ám sát hụt do hấn thực hiện.

Hôm ấy, vào lúc mười giờ, Tổng gặp Nguyệt ở một quán nước, Nguyệt nói với Tổng:

- Việc em bàn với anh đó, chiều nay có thể thi hành được, vì em đã điều tra kỹ, chiều nay đúng sáu giờ, Văn ở sở ra, đi qua một cái vườn rộng...

Nguyệt đã cho Tổng biết rõ thời gian để hấn đón đường giết Văn.

Nguyệt đã bàn tính rất kỹ với Tổng, bàn tính cả năm sáu tháng rồi, bây giờ họ mới có dịp hành động.

Nhưng nào ai biết chữ ngờ! Cái hôm Nguyệt định hại Văn, Vũ lại tìm đến thăm Văn, anh em đã nói chuyện với nhau rất lâu vì Văn cố cảm hóa Vũ trở về con đường ngay thẳng. Hôm ấy Vũ cũng rất dễ chịu, cố nói năng cho vừa lòng Văn để Văn chịu ký giấy cho bán nhà. Hai anh em ăn uống với nhau, và

khi Vũ đứng lên ra về thì Văn cũng đứng lên định đưa Vũ ra đến ngoài đường.

May cho Văn và rủi cho Vũ, là ngay lúc bấy giờ có một cú điện thoại gọi đến, Văn phải để Vũ ra về một mình...

Trong lúc ấy, Tổng núp sau một bụi cây, thấy Vũ lầm tưởng là Văn nên xông ra giết Vũ.

Nguyệt ngồi yên trong nhà để chờ đợi tin tức bên ngoài, thì đến mười giờ tối, có tiếng xe hơi chạy vào sân. Nguyệt nghe ngóng và nhận ra đó là xe của Văn. Nàng nghĩ chắc có người đã đem xe của Văn về cho nàng.

Nàng không dám rời khỏi chiếc ghế vì chiều đến giờ, tâm trí nàng đang trải qua một cơn rối loạn khó tả. Lúc vui mừng hơn hở, lúc lại bối rối lo âu.

Muốn đoạt gia tài của Văn để tự do sống với Tổng, Nguyệt đã phạm một tội rất lớn, tội giết chồng. Nếu mọi việc được êm nhẹ, không ai tìm ra thủ phạm thì không nói gì, rủi Tổng vô ý, hớ hênh để người ta tìm thấy tông tích dấu vết kẻ giết người, thì làm sao nàng tránh khỏi sa lưới pháp luật. Tổng là người bạn trong cảnh giàu sang, chứ đâu phải là bạn trong cơn hoạn nạn.

Nếu người ta bắt Tổng, thì thế nào Tổng cũng khai cho Nguyệt.

Rủi như thế thì gia tài của Văn chưa lọt vào tay họ, họ đã ngồi tù rồi.

Trong khi Nguyệt lo nghĩ thì chiếc xe hơi đã vào nhà xe và một lát sau Văn đã lù lù hiện ra trước mắt nàng.

Nguyệt đang ngồi bỗng rú lên, ôm mặt chạy vào nhà... Văn thấy thế lấy làm lạ, chạy theo níu Nguyệt lại và hỏi:

- Cái thì thế? Cái gì mà vừa thấy mặt tôi, em đã bỏ chạy và la hét?

Nguyệt ngừng lại, trở mắt nhìn Văn và cố hết sức bình tĩnh nói với Văn:

- Có người về đây báo với em là tại sở anh có xảy ra một vụ ám sát.

Văn cười lại:

- Và em yên trí anh đã bị giết?

Nguyệt nói:

- Em đang lo sợ...

Văn hỏi:

- Lo sợ thì chạy lại chỗ xảy ra tai nạn chứ sao lại ngồi ỳ ở nhà?

- Nhưng em cứ tin rằng người như anh không bao giờ bị hại. Thế đầu đuôi câu chuyện ra sao hả anh?

Văn kể sơ cho Nguyệt nghe và nói:

- Không hiểu ai đã thù oán Vũ như thế. Nhưng muốn giết Vũ, giết đâu lại không được, đợi gì phải đón trước cửa sở anh. Người ta sẽ điều tra anh thôi...

Nguyệt hỏi:

- Sao lại điều tra anh?

Văn thành thật nói:

- Người ta sẽ nghi anh sai người giết Vũ để chiếm hết gia tài của cha mẹ để lại. sự thật họ đâu biết cha mẹ đã chia cho anh và Vũ từ lâu rồi. Vũ xài hết phần gia tài của Vũ rồi.

Nguyệt nghe Văn nói thế, mừng lắm. Nếu nhà chức trách nghi về phía ấy, thì Tổng sẽ không ai để ý và nàng cũng sẽ được yên ổn.

Hôm ấy Văn không hề nghi ngờ gì Nguyệt cả, nhưng từ ngày có bài báo dự đoán rằng có lẽ Vũ bị giết lầm thì Văn bỗng dưng ra dè dặt trong sự đi đứng. Sáng hôm sau, đợi Văn đi khỏi, Nguyệt liền đến ngay nhà Tổng.

Riêng về phần Tổng, sau khi đã giết Vũ mà hắn làm tưởng là Văn, liền đi thẳng vào một tiệm khiêu vũ, gọi và uống một hơi hai ba ly cô-nhắc để lấy lại bình tĩnh. Hắn bốn cợt với mấy cô vũ nữ để giết thì giờ. Hắn tin rằng hắn đã giết được Văn, nay mai hắn sẽ cùng Nguyệt hưởng sự giàu sang và tự do yêu nhau, không còn phải lén lút nữa.

Đúng mười hai giờ khuya, Tổng lão đảo từ tiệm khiêu vũ để về nhà. Hắn nhào trên giường và ngủ như chết cho đến sáng.

Lúc tỉnh dậy thì hắn nghe có tiếng những đứa trẻ rao bán báo. Một đứa la inh ỏi:

- Tín tức ngày nay quý thầy! Một vụ ám sát rùng rợn tại nhà ông Văn...

Nhớ lại những việc xảy ra trong đêm qua, Tổng bàng hoàng như vừa ra khỏi một cơn ác mộng.

Hắn ngồi vùng dậy, chạy ra ngoài, đón mua một tờ báo. Hắn đọc thật nhanh, và khi đọc xong, toát cả mồ hôi.

Người bị ám sát không phải là Văn mà là Vũ, em ruột của Văn. Thật là một chuyện bất ngờ, xáo trộn hết mọi xếp đặt của Tổng trong mấy tháng nay. Tổng còn đang ngỡ ngác và tiếc rẻ việc làm của mình thì Nguyệt đã đến.

Cả hai ngồi nhìn nhau mà không ai nói với ai một lời nào. Nguyệt lấy tờ báo đọc rồi sa sầm nét mặt hỏi Tổng:

- Liệu có thoát khỏi ở tù không?

Tổng nói:

- Ở tù thì không ở, nhưng thằng Văn vẫn chưa chết, nó vẫn còn làm chồng cô.

- Tôi không ngờ anh bắt tài như vậy, khi không mà giết oan một mạng! Bây giờ anh tính thế nào?

- Một khi đã muốn ăn thì phải lặn vô bếp. Đâm lao phải theo lao chứ làm sao bây giờ?

- Nghĩa là anh còn phải giết nữa? Em e không thể được. Người ta đang để ý tìm cho ra thủ phạm trong vụ này. Anh coi chừng đấy nhé. Đêm Văn có nói với em rằng, người ta đang nghi cho Văn, nghi về chuyện gia tài.

Tổng cười:

- Như thế mình đỡ lo, nhưng dù sao cũng phải làm gấp, em nên khéo léo một

chút. lần này thì không cần đến anh hạ tay, em cũng có thể cho Văn đi theo Vũ một cách êm ái, không ai hay biết gì.

- Không được, chớ có gấp mà hỏng việc...

Tổng cau có:

- Nghĩ là anh phải ngồi đợi, ngồi nhìn vợ chồng người ta vui vẻ sum họp với nhau.

Nguyệt nói:

- Chứ em còn biết làm gì bây giờ?

Câu chuyện cũ kỹ đã sống lại trong trí Nguyệt và Tổng, cả hai cùng ngồi suy nghĩ.

Nguyệt bỗng nói:

- Cũng may là nhà đương cuộc bỏ qua câu chuyện ấy.

- Đừng tưởng bỏ qua mà lằm! Người ta đang dò hỏi đó. nhưng không ai nghi rằng chính bọn mình đã giết Vũ. Mình với Vũ có ăn nhập gì đâu?

- Vũ chết rồi, không ai kiện tụng gì cả. Nó cũng là một người trụy lạc, hư hỏng, cho nên không ai lưu tâm đến cái chết của nó. Có sống thì nó cũng là một kẻ ăn hại mà thôi. Huống nữa, Văn cũng không chịu bỏ tiền ra mua thám tử riêng thì đời nào vụ án này lòi ra manh mối được. Một mặt khác người ta cứ nghi cho Văn. Nguyên ông bà Khai, trước khi chết, chia gia tài cho hai con một cách bất công bằng, cho nên Vũ bất mãn. Theo em biết, ông Khai yêu Văn lắm vì Văn học giỏi, đứng đắn và dễ dạy. Ông thấy Vũ hư hỏng ngay từ lúc nhỏ, lại được bà Khai che chở, bênh vực, ông sợ sau này nếu gia tài về tay Vũ thì Vũ sẽ phá trong chốc lát chớ không ích gì. Vì thế ông đã tìm cách sang cho Văn nhiều căn nhà và gửi riêng ở ngân hàng cho Văn một số tiền khá lớn. Đến khi ông bà Khai chết, cái gia tài còn lại phải trừ phần hương hỏa nên Vũ không lãnh được bao nhiêu cả.

- Nếu việc này mà nhà đương cuộc hay các báo biết, Văn khó lòng tránh khỏi tội.

- Nhà đương cuộc biết rõ chuyện này lắm chứ, nhưng mấy lúc nay Văn vẫn được tự do, có ai phá rầy gì đâu? Mà trái lại, người ta đang để ý tìm cho ra thủ phạm.

- Nếu tìm ra được thì mình đâu có ngồi yên để bàn tán như thế này. Có lẽ họ đã bỏ qua Vậy cho nên anh muốn bàn gấp với em. Nếu em do dự không xuống tay ngay, anh e Văn sẽ yêu Mỹ Dung và sẽ ly dị với em.

Nguyệt cau mày:

- Lấy cớ gì ly dị em? Trên pháp luật thì em không có lỗi gì cả. Nếu bảo em về với Văn không còn trình tiết thì chuyện ấy lấy gì làm bằng cớ sau khi em và Văn đã ở chung với nhau trong mấy lúc nay rồi. Văn cũng không bắt được những cuộc hẹn hò của chúng ta.

Tổng nói:

- Nhưng nếu Văn cứ lơ là, lơ lửng với em thì em ở suốt đời như thế và chịu đựng hay sao? Anh tin em không thể chịu đựng được.

Nguyệt hỏi:

- Vậy anh muốn em làm gì bây giờ?

Tổng nói, về bực dọc:

- Làm gì à? Sao em cứ hỏi lần thần như thế? Làm gì em biết chứ? Nếu em cứ kéo dài tình trạng này thì em đừng trách anh, em nhé. Làm thân đàn ông mà sống lén lút và ngửa tay ra lấy tiền của em tiêu xài qua ngày thì kẻ cũng xấu hổ lắm. Anh sợ dĩ phải mặt dạn mày dày thế này là vì anh quá yêu em. Trái lại, nếu em vẫn một mực muốn ở với Văn thì anh sẽ có cách khác. Anh phải lập gia đình để sống hạnh phúc như ai. Chứ cứ sống cái kiểu bất thường, lấy vợ của kẻ khác, đã khổ tâm mà không khéo còn ở tù là khác.

Nói xong, Tổng đứng lên khoác áo ra đi, bỏ Nguyệt ngồi một mình. Nguyệt tức quá cũng không thêm kêu Tổng trở lại. Nàng ngồi suy nghĩ một lúc thấy tức trí quá, ứa nước mắt khóc. Nếu nàng không nghe Tổng thì nàng đâu lâm vào cảnh này. Bây giờ ăn năn đã muộn. Nàng có quyền gì trách Văn? Mẹ nàng gả tổng gả tháo nàng cho Văn. Ông Khai lại ép Văn phải cưới nàng. Về làm vợ Văn, nàng mang về cho Văn cái gì? Một tấm thân ô uế và không có một đồng một chữ nào cả. Trái lại, Văn cho nàng một gia tài và một địa vị khả quan trong xã hội. Lẽ ra Nguyệt phải cảm cái ân tình ấy. Thế mà trái lại, Nguyệt chỉ biết oán Văn mà thôi.

Còn Tổng, Tổng đã làm dở dang đời nàng, đã vùi của nàng không biết bao nhiêu là tiền, đã giày vò, hành hạ nàng mà nàng lại không oán ghét Tổng.

Nguyệt sợ Tổng là khác.

Nguyệt ngồi một lúc lâu đứng dậy ra về. Bỗng một vật để trên bàn khiến nàng để ý. Đó là một cái đồng hồ reo kiểu mới. Chiếc đồng hồ ấy Tổng đã mua từ hồi nào? Mà Tổng mua làm gì khi đã có một chiếc đồng hồ reo rất đẹp của Nguyệt mua tặng cách nay hai tháng?

Nguyệt nghi ngờ:

- Chiếc đồng hồ này ai đã tặng Tổng?

Thế là Nguyệt lục lạo khắp nhà, tìm cho ra một dấu vết hay một bằng chứng phụ bạc của Tổng. Nguyệt lục các túi áo trên mắc. Cặp mắt nàng trở nên độc ác và sáng quắc. Nàng vừa lục vừa tức. Một lúc sau, nàng kéo ra một miếng giấy nhàu nát có mấy hàng chữ:

Anh!

Em đợi anh tại nhà hàng Văn Minh, chiều nay đúng sáu giờ. Anh nhớ đến đúng hẹn đừng trễ như mấy lần trước, vì chiều nay em bận nhiều việc khác. Nét chữ rất đẹp mà không có ký tên. Thế cô nào đã viết cho Tổng? Tổng có nhân tình? Một người có được nét chữ xinh đẹp như thế hẳn là người có học. Người ấy đã hơn Nguyệt về một phương diện rồi.

Tổng có nhân tình, thảo nào mà mấy lúc sau này Tổng chung diện và thường vắng nhà luôn. Nhân tình của Tổng hẹn sáu giờ tại nhà hàng Văn Minh, nhưng trong thư không nói rõ ngày nào. Nguyệt tự hỏi:

- Được rồi, mình đã biết nơi hẹn hò của Tổng với nhân tình thì mình có thể đi rình và bắt quả tang. Khổ thật cho ta, một mặt theo giữ Văn và Mỹ Dung, một mặt phải giữ Tổng với cô nào đây.

Uất quá, Nguyệt giậm chân giậm cẳng, rồi không biết nghĩ thế nào, Nguyệt xách cái đồng hồ reo liệng mạnh xuống đất rồi bỏ ra về.

Đồ ai biết tâm trạng của Nguyệt trong mấy hôm nay như thế nào. Lúc thì nàng oán ghét Tổng, nhưng có lúc lại nhớ thương Tổng. Có lúc nàng oán ghét Văn nhưng có lúc lại hối hận vì đã cư xử tệ với Văn. Nàng tự trách mình sao không biết yêu Văn, một người chồng rất xứng đáng để nàng yêu thương.

Đã hai lần, vào đúng sáu giờ, nàng đến nhà hàng Văn Minh để rình mò xem thử Tổng hẹn hò với ai, xem thử nhân tình của Tổng đẹp và sanh hơn nàng không... Nhưng không lần nào nàng gặp Tổng ở đó cả.

Nàng về nhà mẹ để gặp Tổng thì người giúp việc cho biết Tổng đi mấy hôm nay chưa về. Nguyệt thấy đời nàng khổ quá. Về nhà Văn thì Văn cũng đi khỏi, không có ở nhà. Cả Tổng lẫn Văn đều chán nàng rồi. Nàng như điên, như dại, đã lỡ thả mối bắt bóng thì còn biết kêu than với ai? Nhưng Nguyệt không chịu thua trí Tổng. Đối với Văn nàng chịu lép cũng không sao, vì phần lỗi, phần thua kém ở nàng. Chứ đối với Tổng, nàng thua trí là nàng chết được. Tổng lấy tiền của nàng để đi với các cô nhân tình, Tổng xúi xướn nàng giết chồng để đoạt gia tài cùng Tổng chung sống. May mà cuộc toa rập của hai người đã đi sai hướng và Văn còn sống, chứ không thì Nguyệt đã phạm tội giết chồng. Và nếu mưu hại của họ thành tựu thì với một người phụ bạc như Tổng, Nguyệt làm sao ăn đời ở kiếp và có hạnh phúc được?

Nghĩ đến đó nàng toát mồ hôi và ăn năn không sao nói được. Nàng phải trả thù Tổng và không để Tổng yên thân hưởng hạnh phúc ở đời. Nàng sẽ cho Tổng biết tay nàng. Con người của Nguyệt nham hiểm và mưu trí lắm... Sự thù ghét căm hờn đã làm nàng trở nên cần cỗi, già trước tuổi. Suốt ngày nàng đi ngoài phố, không muốn ở nhà. Ngồi nhà, lòng nàng như lửa đốt. Nàng đến trước khách sạn Văn Minh nhưng nàng quên rằng nếu nàng mưu trí thì Tổng cũng không phải tay vừa. Tổng có bao giờ thua trí nàng? Trong cơn giận dữ, nàng xách chiếc đồng hồ reo liệng phăng xuống đất cho bể thì khi Tổng về nhà, Tổng hiểu ngay là Nguyệt đã khám phá ra sự phụ bạc của hắn. đã khám phá ra, lẽ dĩ nhiên Tổng phải đề phòng. Hắn đại gì mà đưa nhân tình đến nhà hàng Văn Minh nữa.

Nhưng một hôm, Nguyệt đi lang thang ngoài phố, bỗng gặp Tổng. Tổng đi một mình chớ không có cô nhân tình nào cả. Nguyệt nghĩ Tổng đi đến chỗ

hẹn, nên nàng tránh vào một tiệm bán sách đợi Tổng đi qua mới trở ra theo dõi hẩn.

Nguyệt thấy Tổng đi lại nhà hàng Kinh Đô, vào ngồi ở một cái bàn bên trong và gọi bia. Nguyệt cũng vào ngồi ở một nhà hàng gần đó và rình. Nhưng hoài công, Tổng ngồi uống bia, ăn vài chiếc bánh mặn rồi ra về. Tức thì Nguyệt theo sát Tổng, chụp đại Tổng và cãi vã với hẩn, Tổng cười lật nói:

- Cô quên rằng cô không phải là vợ tôi sao? Cô là vợ của một ông kỹ sư kia mà. Cô không sợ sự giằng co này đến tai ông kỹ sư Văn sao?

Nghe Tổng nói, Nguyệt tức muốn xỉu. Nàng nín cứng tay Tổng và nói:

- Đưa em về nhà không em chết ngay bây giờ...

Tổng nói:

- Cô chết thì đã có ông Văn chôn. Tôi đâu có quyền chôn cất cô Khóc cô tôi cũng không có quyền nữa là chôn.

Nhưng Nguyệt đã gọi một chiếc tắc-xi và xô đại Tổng lên xe. Cả hai cùng về nhà. Vừa bước vào cửa, Tổng đã sùng sộ:

- Cô lấy quyền gì mà vào đây đập đồ đạc của tôi? Chiếc đồng hồ này cô biết tôi mua mất bao nhiêu tiền không? Cô tệ lắm! Tôi tưởng cô khôn, chứ không ngờ cô dại quá. Cô ghen với tôi à? Quyền gì mà cô ghen với tôi? Chồng cô đi với nhân tình sao cô không ghen? Mấy hôm nay chồng cô ở luôn trong bệnh viện cả ngày lẫn đêm sao cô không ghen? Cô lại đi ghen với tôi? Cô không sợ người ta chê cười sao?

Nguyệt đóng sầm cửa lại, chụp đại cái khay trên bàn định đánh vào đầu Tổng. Đối với Tổng, từ lâu, nàng hống hách quen rồi cho nên bây giờ, nàng cũng tưởng làm dữ và hăm dọa. Tổng là được. Nhưng nàng đã lầm. Tổng bây giờ đã nắm được ưu thế. Hẩn đứng im, nhìn Nguyệt và nói bằng một giọng cương quyết:

- Không được hỗn! Cô đang ra và ra khỏi nhà này, cô không có quyền chạm đến người tôi. Tôi không phải là kẻ ở nhờ nhà này. Nhà cô tuyệt tự, không người cúng giỗ thờ phụng, cô năn nỉ tôi về ở đây để hương khói tàn, nhang khói lạnh, bây giờ cô lại về chửi mắng tôi nghĩa làm sao?

Nguyệt đập cái khay vào bàn cho đỡ tức vì không thể đập nó vào đầu Tổng. Tổng thấy vậy cười rộ:

- Cô giận cái bàn đấy à, nó vô tội mà.

Nguyệt ngồi xuống và nói:

- Anh đừng giở giọng ngược đời ấy với tôi nhé! Anh bảo tôi năn nỉ anh về đây à? Chớ thằng nào không nhà không cửa, tôi phải nói hết lời để Văn cho nó về đây sống cho yên thân? Bây giờ trở lại nó phản, nó có nhân tình...

Tổng hỏi:

- Tôi có nhân tình thì đã sao? Chẳng lẽ cô bắt tôi phải như vậy một đời ư?

cho cô sai hay sao? Cô biết hưởng hạnh phúc, còn tôi thì cô bắt phải sống lẻ loi, cô độc. Hôm nay tôi nói rõ cho cô biết, từ rày về sau cô không có quyền can thiệp đến hành động riêng của tôi nữa. Cái nhà này tôi trả lại cho cô, tôi cũng không cần. Cô muốn tôi đi ngay bây giờ, tôi cũng có thể chiều ý cô được.

Nguyệt biết có làm dữ với Tổng cũng không được nào, cho nên Nguyệt ngồi lặng thinh mà lòng căm tức không sao nói được.

Tổng thấy Nguyệt chịu thua thì dịu giọng nói:

- Những điều tôi nói đó, cô nghĩ thế nào, cho tôi được biết.

Nguyệt nói như một tiếng thở dài:

- Anh tệ đến thế sao? Anh nỡ nào phụ tôi, tôi đau khổ quá nhiều rồi.

Tổng nói mỉa mai:

- Cô không giận nữa sao? Đó, cô thấy đó, giận dữ có ích gì, việc gì thì cứ để thùng thỉnh bàn tính với nhau. Dù sao thì tôi đâu nỡ bỏ cô. Cái đồng hồ có tội gì đâu mà cô ném nó, để bây giờ tôi không có cái khác mà dùng? Cô biết tôi mua nó mấy ngàn không? Bộ cô tưởng của cô nhân tình nào cho tôi sao? Ai mà thèm yêu tôi?

Nguyệt lấy miếng giấy nhàu nát mà nàng lượm được ra và liệng ngay trước mặt Tổng:

- Vậy chớ giấy gì đây? Cô nào đã gởi cho anh?

Tổng nhìn Nguyệt một lúc lâu và nói:

- Cơ khổ em tôi chưa! Thôi, tôi hiểu rồi! Em tưởng đâu cái giấy này là của nhân tình anh gởi cho anh chớ gì? Đó là cái giấy của Thu Hương gởi cho anh Tập, bạn anh. Hôm nọ anh ấy xem xong lại đem bỏ vào túi anh, vì anh ấy say quá không còn biết áo nào là áo anh ấy nữa. Chỉ vì tờ giấy bắt nơn ấy mà em làm khổ anh này giờ sao? Thế mà anh đâu hay nông nổi này. Thôi, em ơi! Em đừng làm khổ anh như thế, toi cái đồng hồ hai nghìn rưỡi của anh.

Nguyệt vẫn không tin:

- Anh làm gì có tiền mà mua cái đồng hồ đến hai nghìn rưỡi? Chớ cái đồng hồ của em không dùng được sao? Anh chê đồng hồ của em xấu à?

Tổng nói:

- Em khinh anh quá nhỉ? Anh không có được hai nghìn rưỡi sao?

Tổng nói xong làm bộ thở dài rồi nói tiếp:

- Cái thân ở nhờ, ăn chực nó khổ như thế đó.

Nguyệt lấy trong ví ra một xấp bạc và nói:

- Đây, em đền lại cho anh hai nghìn rưỡi, nhưng anh không được mua đồng hồ báo thức nữa. Anh làm trò trống gì mà phải báo thức?

- Anh sắp đi làm rồi. Phải đi làm mới có tiền. Không tiền, đến em cũng khi anh. Vả lại, câu chuyện sum họp chúng ta không còn hy vọng gì nữa thì anh

cũng phải lo chuyện có vợ có con với người ta, em ạ.

- Anh đừng nói thế. Chưa có cơ hội thì gấp cũng vô ích. Anh để em lo liệu xem sao. Em xin với anh là trong vòng vài tháng nữa công việc thế nào cũng yên xong. Nhưng anh đừng đi theo các con vũ nữ nhé, em mà biết được thì anh đừng hòng yên thân với em.

- Thế sao? Anh phải trung thành với em mãi mãi à? Người gì mà ích kỷ quá vậy.

Một lần nữa, Nguyệt mở ví lấy ra một xấp bạc, trao Tống:

- Anh cất xài đến cuối tháng. Từ nay đến đó chưa chắc em có dịp tạt về đây. Tống đưa tay nhận tiền:

- Nếu vậy đêm nay em phải ở lại đây với anh. Anh biết đêm nay Văn không về nhà đâu, em đừng ngại. Mỹ Dung đau nặng lắm, bác sĩ Quân phải mời đến vị bác sĩ ngoại quốc thầy của ông ta, tời cứu chữa cho nàng. Chà, phen này Văn tổn tiền không sao nói được.

Nguyệt nghe nhắc đến chuyện đó, giận lắm:

- Nếu vậy em sẽ ở đây với anh, khỏi về nhà. Chúng nó không tốt đối với em. Tống vui mừng sai người đi lấy thức ăn để hai người ăn uống no say một bữa.

Sáng hôm sau, Nguyệt trở về nhà, Văn vẫn chưa về, nàng cảm thấy khoan khoái như vừa thoát khỏi một tai nạn.

Trưa hôm ấy, Văn về nhà. Chàng vào mở tủ sắt lấy tiền rồi lại đi.

Nguyệt thấy vậy chạy lại bên chàng và hỏi:

- Mấy lúc nay anh đi đâu mà đi mãi như thế? Anh ngồi xuống đây cho em hỏi đôi lời.

Văn đang gấp đi, nghe Nguyệt hỏi liền nói:

- Anh có việc phải đi gấp, em cứ để anh đi vài hôm nữa anh trở về sẽ nói cho em biết một chuyện rất quan trọng.

Nguyệt liền hỏi:

- Nghĩa là tối nay anh không về?

Văn nói:

- Chẳng những tối nay mà cả tối mai nữa, anh cũng không về được.

Thấy Nguyệt cau mày:

- Nếu em muốn đi chơi đâu cho vui thì cứ đi, không sao đâu, nhà đã có người trông nom.

Nguyệt nói:

- Được, anh cứ lo công việc của anh đi.

Nguyệt cũng khôn khéo lắm. Sáng nay khi về đến nhà, nàng liền tuyên bố âm ỉ với mấy người giúp việc:

- Hôm qua về thăm nhà mới hay anh Tống của tôi bỏ nhà đi đâu mấy ngày nay rồi. Báo hại tôi phải ở lại để xếp đặt việc nhà.

Nàng rêu rao như thế để những người giúp việc khỏi lấy làm lạ về sự đi đêm của nàng. Dù họ có là người tín cẩn của Văn thì Nguyệt cũng khỏi sợ họ mách lại Văn.

Tối hôm ấy, sau khi cơm nước xong, Nguyệt bỗng có ý muốn đến với Tổng, một là dò thử đêm đêm Tổng làm gì, hai là để rủ Tổng đi xem hát, vì lâu quá Nguyệt không được đi xem hát với Văn.

Nguyệt sửa soạn thật đẹp, đeo những món nữ trang quý giá vào và hớn hờ đến nhà Tổng.

Nhà đã đóng cửa và các ngọn đèn bên ngoài đã tắt. Nguyệt biết Tổng đã ôi khỏi, nhưng nàng vẫn gọi cửa và vào nhà. Người giúp việc thấy Nguyệt về thình lình thì nói:

- Uê, cô về à? Sao hôm qua cô bảo với ông Tổng là từ nay đến đầu tháng cô không về được?

Nguyệt nói:

- Vậy chứ ông Tổng đi đâu?

Người giúp việc cho Tổng vội vã nói:

- Ông Tổng đi chơi, chắc đến khuya ông mới về.

Nguyệt nói:

- Tôi ngồi đây đợi ông Tổng về.

Người giúp việc thấy vậy có vẻ lo lắng:

- Cô nên về đi, ở đây đợi không ích gì đâu.

Nghe người ấy nói như thế, Nguyệt sinh nghị Vả lại, người giúp việc cũ của bà Định, Tổng đã đuổi đi rồi. Hắn mới mượn người khác, với người này hắn không sợ anh ta học lại cho Nguyệt nghe về những chuyện mà hắn đã làm lén Nguyệt.

Nguyệt liền nói:

- Chú quen với anh Tổng từ lúc nào mà đến đây giúp việc cho anh ấy? À, mà quên, chú thứ mấy, cho tôi biết để tôi gọi cho dễ.

- Dạ, tôi thứ năm. Tôi mới vào giúp việc cho ông Tổng, chớ trước kia, tôi không quen biết gì cả.

Nguyệt cố gợi chuyện:

- Vậy chớ mỗi tháng anh Tổng cho chú bao nhiêu tiền vậy chú Năm?

- Dạ, mỗi tháng năm trăm đồng.

- Chỉ có năm trăm sao? Ít quá. Để mỗi tháng tôi cho chú thêm hai hai trăm đồng, ráng lo cho anh Tổng chu đáo nhé.

Vừa nói, Nguyệt vừa mở ví lấy ra hai trăm đồng trao cho chú Năm. Chú Năm cất tiền, tỏ lời cảm ơn, đoạn nói:

- Cô ở lại đây nghỉ à? Tôi thấy không tiện cô ạ, vì ông Tổng đi về không chừng. Có đêm ông ta đi suốt đêm. Chi bằng cô về nhà nghỉ cho khỏe.

Nguyệt cười và nói để chú Năm tin lời nàng:

- Lúc này anh Tổng có sai người đưa thư cho tôi. Anh bảo tôi về đây đợi anh ấy. Độ chín giờ anh ấy sẽ về. Bây giờ cũng gần chín giờ rồi mà.

Nói xong, Nguyệt đứng lên đi dạo qua các phòng. Chú Năm bắn khoăn như định ngăn không cho Nguyệt đi. Thấy thế, Nguyệt càng nghi hơn. Nàng đi xuống bếp, thấy chú Năm đã bày sẵn ra đây một cái mâm, hai cái chén và hai đôi đũa. Trên bếp có một nồi gà hầm.

Nguyệt cười có vẻ thích chí:

- Chà, anh Tổng rủ tôi về ăn gà hầm mà lại không chịu nói rõ.

Chú Năm cũng phân vân không biết Nguyệt nói thật hay bịa đặt. Vì sau khi Nguyệt ra về lúc sáng nay, Tổng liền đưa tiền cho chú Năm và bảo chú đi chợ, mua gà về hầm để tối nay đúng chín giờ Tổng sẽ đưa một cô bạn về dùng cơm.

Tổng còn nói:

- Chú cứ lo hầm gà cho thật ngon. Tôi sẽ ghé chợ cũ mua thịt vịt và thịt heo quay con.

Cô bạn mà Tổng nói với chú đó phải chăng là Nguyệt?

Chú Năm còn đang phân vân chưa biết hư thiệt thế nào thì bên ngoài có tiếng xe phanh lại cái rột. Nguyệt tái hân mặt vì biết sắp chạm trán với tình địch. Nàng cố giữ bình tĩnh để đối phó nhưng tim nàng cứ đập như muốn phá lồng ngực mà ra ngoài.

Tổng không đề phòng chuyện Nguyệt trở về thành linh nên từ ngoài cửa đã cất tiếng gọi lớn:

- Chú Năm ơi, ra mang đồ vào.

Chú Năm vội vã chạy ra, định xem có cô nào đi với Tổng thì báo Tổng biết là cô Nguyệt trong nhà để kịp đề phòng.

Nhưng trễ quá rồi, người thiếu nữ đi với Tổng đã xô cửa bước vào nhà trước.

Nguyệt đã trông thấy. Nàng núp sau tủ và đợi cả hai người cùng đi vào. Chú Năm chưa kịp nói gì với Tổng thì Nguyệt đã tiến vào giữa phòng khách. Mặt nàng tím lại và hai tay nàng run lập cập. Tổng đưa mắt nhìn chú Năm rồi lại nhìn cô gái.

Nguyệt chạy lại túm lấy áo cô gái và hỏi:

- Mà là ai? Mà có biết tao là ai không?

Cô gái ấy cũng tái mặt vì sợ, run lẩy bẩy:

- Ông Tổng rủ tôi về đây.

Nguyệt đưa tay định tát vào mặt cô gái ấy thì Tổng đã chạy lại hất Nguyệt ra và mở vòng vây cho cô gái nọ chạy ra cửa. Nguyệt đâu chịu thua Nàng xông đại bàn ghế, chạy theo ra để đánh cho kỳ được cô gái. Nàng nhào đại vào mình Tổng chụp Tổng lại, nhưng Tổng lẹ lánh tránh qua một bên cho nên Nguyệt ngã chúi về phía trước. May mà nàng gượng lại được và khi nàng

hoàn hồn thì cả Tống và cô gái đều lên chiếc xe hơi đậu trước đường đông mắt.

Nguyệt giận muốn điên được, nàng vào nhà mắng nhiếc chú Năm một hồi như tát nước vào mặt chú, dọn dẹp những món đồ đáng giá vào một căn phòng rồi khóa chặt cửa phòng ấy lại. Nguyệt cho chú Năm nghỉ việc. Nàng nói:

- Chú toa rập với ông Tống, chú không đáng cho tôi tin cậy. Từ nay tôi lấy nhà cửa tôi lại, chú tìm chỗ khác ở.

Chú Năm không cự nự gì cả, thu xếp quần áo rồi ra đi một mạch. Ngồi lại giữa ngôi nhà rộng rãi ấy một mình, Nguyệt bỗng sợ hãi. Nàng vội vã đóng các cửa, khóa kín tất cả rồi ra về. Nàng uất ức quá cho nên vừa về đến nhà là ngã nhào xuống giường, ôm gối khóc như mưa như gió.

Tống đều giả như vậy, nàng không thể nào tin cậy ở Tống nữa. Lần này nàng quyết định đoạn tình với Tống. Nàng quyết hồi tâm sửa chữa, lấy lại sự tin cậy của Văn. Nếu Văn không yêu nàng mà ly dị với nàng thì nàng chịu chứ còn biết trách ai.

Ba hôm sau, khi Văn trở về nhà thì chàng thấy Nguyệt bị bệnh. Người nàng trông xanh xao vì đã mấy hôm nay nàng thức trắng mắt và đã đau khổ quá nhiều. Văn hết sức thương hại nên liền hỏi Nguyệt:

- Em bị bệnh à? Thế sao em không cho người đi gọi anh về?

Chưa bao giờ Văn nói với Nguyệt một câu êm ái như thế, cho nên Nguyệt không khỏi cảm động, ứa nước mắt và nói:

- Nào em biết anh ở đâu mà cho người đi mời về? Và lại anh có bao giờ về ngay khi nghe tin em đau đâu. Em không dám làm phiền anh đến thế.

Văn kéo ghế ngồi xuống một bên Nguyệt:

- Em nghe trong người thế nào?

Nguyệt đáp:

- Em chỉ mệt xoàng thôi.

Văn cho rằng Nguyệt đau khổ vì nàng biết mấy lúc nay Văn bỏ nàng để vào bệnh viện với Mỹ Dung. Có lẽ Nguyệt ghen tương với Văn, ghen tương âm thầm chứ không sao bày tỏ ra ngoài. Nguyệt tự hiểu là nàng không đủ quyền để ghen với Văn.

Một người như Văn, thành thật, đứng đắn nên hễ làm một việc gì hơi bất chánh một chút là đã ăn năn ngay. Mấy lúc nay hễ sống bên Mỹ Dung thì thôi, chàng quên tất cả để tận hưởng những phút êm đẹp nhất của đời chàng. Những hễ về đến nhà, thấy vẻ mặt đăm đăm của Nguyệt thì Văn lại ăn năn ngay.

Dù sao thì chàng cũng là chồng của Nguyệt, chàng không thể phụ Nguyệt và bắt nàng phải sống bên chàng mà không thêm hỏi han gì đến nàng cả.

Nếu chàng không yêu Nguyệt thì chàng cứ trả tự do lại cho Nguyệt để nàng

có thể làm lại cuộc đời. Như thế có phải là hơn không?

Thấy Văn ngồi suy nghĩ, Nguyệt liền nói:

- Anh Tổng độ rầy lêu lổng, chơi bời quá anh ạ. Máy hôm nay anh ấy đưa những cô vũ nữ về nhà ăn uống, đùa giỡn ầm ĩ. Chú Năm giúp việc cho anh ấy có đến đây mách với em. Chiều hôm qua em về nói chuyện phải quấy cho anh ấy nghe. Anh ấy đã không nghe mà còn cãi vã với em. Anh ấy nói:

Người ta năn nỉ tôi về đây để giữ việc thờ, vì nhà người ta vô phước tuyệt tự... Anh nghĩ đó, anh Tổng ăn nói vô lễ như thế em làm sao chịu được. Em nổi giận đuổi anh Tổng ra khỏi nhà, anh ta xách va li đi ngay. Báo hại đêm qua em phải ở đằng ấy giữ nhà. Hôm nay chú Năm lại xin nghỉ vì nghe lời anh Tổng xúi. Em phải khóa cửa lại, không ai ở đằng ấy để giữ nhà cả.

Nguyệt hồn hên kể một hơi khiến Văn phải nói với nàng:

- Việc đâu còn có đó, em đừng giận làm gì trong khi trong người không được khỏe. Em ráng tĩnh dưỡng để anh lo liệu cho. Ngày mai anh sẽ cho người đi gọi cậu Chín, em bà con của mẹ, về giữ nhà và thay thế em lo việc hương khói cho mẹ em.

Nguyệt nói:

- Nhưng anh bận nhiều việc như thế thì đi đâu sao được. Anh cứ để đến bao giờ em khỏe thì em tự đi lo lấy.

Nói xong, Nguyệt làm bộ nhõng nhẽo hỏi:

- Chớ mấy lúc nay anh đi nuôi ai trong bệnh viện mà anh lại giấu em?

Nguyệt hỏi, nhưng Nguyệt nghĩ rằng Văn không bao giờ nói thật với nàng.

Nhưng cái điều mà Nguyệt không ngờ thì Văn đã nói:

- Mấy lúc nay anh có một việc giấu em. Nguyên Vũ, em song sinh của anh, bị ám sát, có để lại một người vợ chưa cưới. Cô này làm thư ký ở một tư sở. Cô ta còn nhỏ, mồ côi cả cha mẹ. Vì thế, khi nghe tin Vũ chết cô ta đau đớn quá, ngã ra chết giấc. Khi bác sĩ cứu chữa cho cô ta tỉnh lại thì cô mất trí luôn. Ở viện mồ côi ra, cô ta không có bà con gì cả, cho nên các nhân viên cùng làm một sở với cô ta nghĩ tình đồng nghiệp, quyên tiền và đưa vào cô vào bệnh viện.

Nguyệt hỏi:

- Tại sao anh biết rõ chuyện này như thế?

Văn nói:

- Anh đọc báo thấy người ta tường thuật về cái chết của Vũ và đời tư của Vũ nên anh mới biết rõ Vũ có vị hôn thê tên là Mỹ Dung. Về đời tư của Vũ, anh không hề biết gì cả. Tờ báo ấy lại còn nói rằng người ta ám sát Vũ là vì làm, lẽ ra anh chết trong vụ ám sát này.

Nghĩ rằng Vũ đã chết thay anh, anh thương hại quá, vì thế mà anh đã tìm đến chỗ Mỹ Dung làm việc và dò hỏi biết nàng đang nằm ở bệnh viện một bác sĩ tự Anh đến thăm, nàng đã lầm anh là Vũ. Nàng chụp lấy anh và mừng

rõ đến tỉnh trí lại đôi phần. Bác sĩ thấy thế bắt anh phải đóng cái vai trò tạm bợ là làm vị hôn phu của Mỹ Dung. Nhờ vậy mà Mỹ Dung lần lần nhớ lại, không còn mất trí nữa.

Anh đang mừng là sắp chấm dứt nhiệm vụ của mình thì bỗng một việc không may lại xảy ra cho Mỹ Dung và tánh mạng của nàng đang bị hăm dọa...

Nguyệt vội vàng hỏi:

- Việc gì vậy anh?

- Mỹ Dung đã bình phục, nghe theo lời bác sĩ, anh đưa Mỹ Dung đi chơi.

Anh đưa nàng lên Thủ Đức. Nên nhớ Mỹ Dung vẫn tưởng anh là Vũ. Anh và nàng đang đi chơi thì bỗng có một thiếu phụ, tay bồng con, chạy lại chụp lấy anh và la lối om sòm.

Nói đến đây, Văn lắc đầu, cau mày không nói gì nữa. Nguyệt lấy làm lạ, liền hỏi:

- Người nào mà kỳ quái vậy?

Văn nói:

- Người thiếu phụ ấy là nhân tình của Vũ, cô ta lừa anh là Vũ. Thôi thì cô mắng nhiếc anh không còn gì. Cô ta bảo anh lừa dối cô ta để đi cưới vợ giàu...

Nguyệt nói có vẻ bức tức:

- Vậy mà anh vẫn chịu đựng được à? Anh không nói rõ anh không phải là Vũ được sao?

- Nếu anh nói ra thì Mỹ Dung sẽ thất vọng và hiểu rằng mấy lúc nay anh lừa dối nàng. Nhưng nếu anh không nói thì người đàn bà ấy lại cứ xâu xé anh. Nhưng việc xảy ra là xảy ra, mình dù không muốn cũng không được. Mỹ Dung nghe nói Vũ có nhân tình có con... thì tái mặt muốn ngã. Anh phải nói cho thiếu phụ biết nàng đã lầm, anh không phải là Vũ mà là Văn, anh ruột của Vũ. Nghe anh nói thế, Mỹ Dung ngã xuống đất, bất tỉnh. Anh vội vã đưa nàng về bệnh viện. Mấy ngày nay, nàng nằm mê man, có mời trăm trọng. Vì thế anh không thể về nhà được. Anh sợ em hiểu lầm anh.

- Hiểu lầm anh có nhân tình à? Việc này em nghe nói đã lâu, nhưng em tin ở anh. Trái lại người ta bảo với em rằng anh đang đùa với lửa, thế nào có ngày cũng bị phỏng nặng.

Văn hỏi:

- Em nói gì anh không hiểu?

Nguyệt nói:

- Có ngày anh sẽ yêu Mỹ Dung.

Nguyệt vừa nói vừa cười, nhưng Văn có vẻ suy nghĩ. Một lát sau, chàng nói:

- Em quên là Vũ chết thế cho anh sao?

- Em không tin như thế. Các báo đưa những giả thuyết như thế để được bán chạy, anh không biết sao? Anh có ai thù? Chứ còn Vũ, Vũ lêu lổng chơi bời từ thuở nhỏ, Vũ có thể có nhiều người thù lắm. Vũ cướp nhân tình của kẻ khác. Vũ lừa gạt người ta, gây đau khổ biết bao nhiêu người và gây thù oán cũng không ít, cho nên Vũ bị giết. Vũ không chết thế cho anh đâu. Thì anh thấy đó, người thiếu phụ kia không thù oán Vũ thì có đời nào thấy anh mà lại lầm là Vũ để xâu xé anh đến như vậy.

Văn nói:

- Nhưng anh không thể bỏ Mỹ Dung trong cảnh đau khổ này. Mỹ Dung không còn bà con, không thân thích. Anh lo sợ quá, nếu Mỹ Dung có bề nào thì anh đắc tội với nàng lắm. Anh đã lừa dối nàng.

Nói xong, Văn chống tay vào cằm, mặt buồn hiu. Nguyệt không khỏi đau khổ ngấm ngấm. Nàng hiểu là Văn đã yêu Mỹ Dung. Trước kia nàng không ghen với Văn vì không yêu Văn, mà nuôi mộng lập gia đình với Tổng.

Nhưng bây giờ, Tổng đã phụ nàng, nàng còn biết bám víu vào ai ngoài Văn? Nàng giờ đây cũng không khác nào Mỹ Dung. Nàng cũng không cha, không mẹ. Nhưng nàng còn thua Mỹ Dung là nàng không được Văn yêu. Văn đối với nàng chỉ có sự thương hại, chỉ có bồn phận.

Nguyệt định nói thêm vài lời với Văn thì chàng đã đứng lên:

- Anh phải tìm gặp bác sĩ Quân gấp.

Nguyệt cắn chặt đôi môi để khỏi lộ sự uất ức. Nàng cũng đứng, đi ra trước lan can và ngó mông ra đường.

Một lát sau, Nguyệt thấy Văn ra xe và xe từ từ chạy ra đường. Nguyệt thở dài đứng chống tay vào lan can, suy nghĩ vẩn vơ.

Nghĩ xa, nghĩ gần, Nguyệt càng thấy oán ghét Tổng. Giữa nàng và Tổng chưa phải là hết. Nếu nàng không khéo xếp đặt thì Tổng có thể phá tan hạnh phúc của nàng và biết chừng đâu không làm cho nàng bị tù tội. Nhưng việc đã lỡ rồi. Nguyệt đã làm Tổng giận. Tại sao bây giờ Nguyệt lại có vẻ ân hận?

Có lẽ từ trước đến giờ, mỗi khi có chuyện trái lòng khó xử thì Nguyệt thường tâm sự với Tổng. Bây giờ không có Tổng thì nàng biết tâm sự với ai? Văn lẽ phép và vui vẻ nói năng là vì xã giao, chưa chắc vì thương nàng. Văn lo cho Mỹ Dung nhiều quá, và nàng tò mò muốn biết Mỹ Dung là người như thế nào, có đẹp hơn mình không?

Mỹ Dung chắc là hiền lành và ngây thơ lắm nên mới bị Vũ lừa gạt.

Nguyệt bỗng có ý nghĩ là sẽ đi thăm Mỹ Dung.

Duyên Tình Lạc Bến

Chương 6

NGANG TRÁI

Khi thấy không còn nguy hiểm, Tống thở dài một cái và nói với thiếu nữ ngồi bên cạnh:

- Bà điên ấy kẻ cũng đáng sợ. Thật anh không ngờ một người đàn bà có chồng mà gan góc đầy mình như thế. Làm mà không sợ mang tai, mang tiếng, chỉ có người điên mới vậy phải không Thủy?

Thủy làm thinh không nói gì cả. Nãy giờ nàng nghe tim nàng như bị bóp chặt, thở không nổi.

Tống quàng tay qua vai Thủy, Thủy hắt ra:

- Anh để tôi yên, tôi chán quá rồi! Cho xe bỏ tôi xuống đường Lê Lợi.

- Tại sao lại xuống đường Lê Lợi? Anh đưa em về nhà chứ?

- Tôi muốn xuống đường Lê Lợi. Anh quên là tôi chưa ăn gì cả sao? Từ chiều tan sở ra tôi đi xem hát rồi tới nhà anh. Thật không ngờ!

Thủy đang nói bỗng im bật. Nàng nhớ là nàng đang ngồi trên taxi, nói ra thêm xấu hổ, không ích gì.

Xe chạy tới đường Lê Lợi, Thủy bảo ngừng xe lại. nàng mở cửa nhảy phóc ra ngoài và trong khi Tống lui cui trả tiền, Thủy đưa tay vẫy một chiếc xe khác. Khi Tống hay được thì xe Thủy đã chạy mất. Tống lại lên xe và bảo chạy về nhà nàng. Xe Tống vừa tới nơi thì vừa kịp lúc Thủy đã vào nhà, nhưng Thủy quay lại hỏi gay Tống:

- Sau việc vừa xảy ra, anh còn mang mặt đến đây làm gì? Anh là con người lừa dối, bịp bợm, anh không biết xấu hổ à? Vậy mà anh bảo là Nguyệt sợ anh lắm vì anh là anh cả của nàng. Nguyệt là em, tại sao lại ghen với anh? Có sao mới ghen với anh chứ? Có phải Nguyệt là nhân tình của anh không? Tôi cấm anh không được đặt chân vào nhà tôi. Nếu anh còn lười thôi, tôi sẽ nhờ cảnh sát can thiệp.

Thủy nói một hơi cho đã giận, vì nãy giờ nàng uất ức mà chưa có dịp nói ra. Tống đứng tần ngần trước cửa, nhìn Thủy với đôi mắt van lơn:

- Khổ cho anh quá. Dù anh nói thế nào chẳng nữa thì em cũng không thể tin anh. Em thử nghĩ một người đàn bà đã có chồng, chồng lại là một ông kỹ sư, mà đi ghen với một người anh bà con thì người đàn bà ấy thuộc về hạng nào? Em ngây thơ quá! Phải chi em hỏi vặn cô ả như thế để coi cô ả trả lời thế nào. Việc ghen tương của cô ta mà đến tai ông Văn thì cô ta mới làm sao xử trí với ông Văn?

Thủy hỏi vặn lại:

- Sao lúc nãy anh không hỏi như thế? Anh đã chạy như gà thua độ kia mà.

Thôi, tôi hiểu rồi, cô ta tuy có chồng nhưng vẫn là nhân tình của anh. Vì thế cô ta mới có quyền làm hung, làm dữ với anh.

Tổng nói:

- Không phải thế đâu. Em cho anh vào nhà, anh sẽ nói đầu đuôi cho em nghe. Anh không bao giờ lừa dối em cả.

Thủy thương hại Tổng, vả lại dù sao thì nàng cũng đã lỡ yêu Tổng rồi, nên nàng nói:

- Thì cứ vào, nhưng đừng quên là anh đã làm tôi không còn tin anh như trước nữa.

Tổng vào nhà và ngồi xuống chiếc ghế kê ở góc phòng. Thủy uể oải kéo ghế ngồi xuống.

Tổng nhìn vào mặt nàng và nói:

- Thủy ơi! Em đừng giận người đàn bà tệ hại ấy làm gì. Họ đã quên địa vị của họ để đi bắt ghen một cách bất hợp pháp. Nói ra thì hình như anh đi nói xấu cô em gái của anh, nhưng không nói thì làm sao em hiểu anh được.

Nguyên anh mồ côi từ thuở nhỏ, được bà Định, mẹ Nguyệt, đem về nuôi. Bà không có con trai nên định giao cho anh phần hương hỏa sau này. Nguyệt lúc nhỏ lẳng lơ lắm. Nàng bạ ai cũng yêu, miễn người ấy đẹp trai và biết tán gái. Sau hai ba lần bị tình phụ, Nguyệt thất vọng và quay lại yêu anh.

Anh khổ tâm lắm, xô đuổi nàng thì không nổi, mà yêu nàng thì sợ phạm vào tội loạn luân. Nhiều lần anh đã khuyên can Nguyệt nhưng nàng nhất định không chịu nghe. Nàng là người si mê bậc nhất, đồ ai nói mà nghe được.

Thấy Nguyệt không còn kể gì liên si cả, anh liền đem chuyện chọc ghẹo anh nói với bà Định. Bà không tin anh, cho rằng anh bịa đặt để nói xấu con bà.

Bà đuổi anh ra khỏi nhà. Bực dọc, anh đi thật xa, tìm kế sinh nhai. Ôu nhà bà lấy thế là bạn thân của ông Khai, năn nỉ ông Khai ép kỹ sư Văn cưới Nguyệt. Vì hai người thân nhau nên Văn và Nguyệt gặp nhau rất thường.

Văn hiểu rõ tánh tình của Nguyệt nên Văn không chịu cưới Nguyệt. Ông Khai vì nể lời bà Định nên ép Văn phải cưới Nguyệt. Văn không thể trái lời cha, nên buộc lòng cưới người mà chàng cho rằng lẳng lơ vào bậc nhất.

Khi cưới rồi, Văn thất vọng vì Nguyệt không phải là một thiếu nữ trinh trắng, và chàng bỏ bê Nguyệt từ ấy. Có chồng mà vẫn như không, Nguyệt làm sao không tức. Huống chi nàng còn xuân trẻ mà bị bỏ rơi thì khổ tâm lắm, có khác nào kẻ góa chồng.

Nguyệt về xúi xủ mẹ nàng cho gọi anh về để coi ngó nhà cửa, vì nàng đã đi lấy chồng. Thế là bà Định sai người tìm anh. Bà nghĩ Nguyệt đã có chồng thì giữa anh và Nguyệt, câu chuyện cũ ấy dù có gì đi nữa thì bây giờ cũng phải hết. Huống chi anh và Văn, nếu so sánh nhau thì Văn hơn anh nhiều. Nguyệt sẽ không vì anh mà bỏ Văn bao giờ.

Nhưng bà Định đã nghĩ lầm. Mỗi lần về nhà thăm mẹ, thấy anh là Nguyệt

quần quýt không chịu rời ra một bước. Anh tránh nàng thì nàng giận hờn. Vì thế hễ thấy bóng Nguyệt về ngoài cửa là anh bỏ đi ngay.

Nhưng rồi bà Định chết, anh phải ở đấy thờ phụng và hưởng gia tài ấy của bà. Từ đó, không ngày nào Nguyệt không về. Mỗi lần về là kẻ cả không chịu đi. Nàng làm nhiều chuyện đáng tởm lắm.

Mấy lúc nay, Văn thường vắng nhà vì phải đi nuôi Mỹ Dung ở bệnh viện.

Nguyệt lại càng rộng chân, đi tìm anh luôn.

Cách đây hơn một tuần, Nguyệt về nhà mẹ nàng mà không gặp anh, lại thấy chiếc đồng hồ báo thức em tặng anh. Nguyệt tra gạn chú Năm giúp việc cho anh để biết chiếc đồng hồ ấy là của ai. Và khi chú Năm kể là của em tặng anh thì Nguyệt tức giận liệng chiếc đồng hồ xuống đất và bỏ đi. Rồi từ hôm ấy, Nguyệt kiếm chuyện lôi thôi với anh luôn.

Thủy ngồi nghe Tống kể, quên cả giận, tò mò hỏi:

- Tại sao ông Văn đi nuôi cô Mỹ Dung? Cô Mỹ Dung là ai?

Tống cười vì thấy mình đã đánh trúng tâm lý của Thủy. Có thiếu nữ nào mà không tò mò trước những câu chuyện tình rườm rà? Hắn nói:

- Mỹ Dung là em dâu của Văn.

- Anh chồng mà đi nuôi em dâu sao? Chuyện gì mà ly kỳ quá vậy?

Thấy cặp mắt Tống sáng lên một cách kỳ lạ, Thủy liền hỏi tiếp:

- Anh thấy tôi nghe rồi bịa đặt kể dông dài chớ gì? Chuyện tiểu thuyết hay sao?

- Sao lại chuyện tiểu thuyết? Chuyện thật một trăm phần trăm đấy. Mà tiểu thuyết là gì? Tiểu thuyết là chuyện thật ở xã hội, do các nhà văn có tài viết ra rồi thêm bớt cho có đầu có đuôi và hợp lý, hợp tình. Như chuyện chúng ta chẳng hạn, nếu một nhà văn nào mà biết thì họ sẽ viết ra một chuyện, lấy tên là “Chuyện tâm tình”, mà nhân vật chính là em. Bạn đọc đọc đến mê ly đi chứ!

Thủy liền nói:

- Đại để họ sẽ viết có một cô thiếu nữ vì quá tin một anh chàng sở khanh...

Tống nói:

- Em chửi anh đó à? Nếu anh là sở khanh thì anh đại gì không lợi dụng Nguyệt, để rút rìa tiền của Văn? Văn giàu lắm mà Nguyệt cũng không phải nghèo. Đằng này anh khinh Nguyệt, không thèm lấy của nàng đồng nào cả.

Thủy đã gần tin những lời của Tống nên hỏi:

- Anh chưa kể chuyện Mỹ Dung cho tôi nghe.

Tống nói có vẻ hóm hỉnh:

- Anh sẽ kể nếu em chịu xưng với anh bằng “em” như trước. Tiếng “tôi” nghe lạnh lùng xa lạ quá.

Thủy cười, nhượng bộ:

- Ừ, thì xưng bằng em. Nhưng đói bụng quá rồi, để mẹ bảo chị bếp đi mua

mì về chúng ta ăn đã.

Tổng kéo ví toan lấy tiền thì Thủy nói:

- Để em đãi anh. Thế mới biết nào ai đoán trước được những việc có thể xảy ra. Số là hôm nay anh đãi em mà lại hóa ra em đãi anh. Đáng lẽ chúng ta ăn cơm tại nhà anh thì bây giờ, chúng ta ăn cơm ở đây.

Thủy nói xong đứng lên đi vào trong bếp đi mua mì và một lát sau nàng trở ra, mặc một bộ áo quần bằng hàng trắng trông rất xinh đẹp và điệu dàng, Tổng khen:

- Em mặc đồ mát trông tươi trẻ như một nữ sinh.

Thủy e thẹn cúi đầu:

- Anh chỉ có tài khen vợ vắn.

Thủy là một cô thư ký còn trẻ. Nàng là con bà Phúc, một nữ điền chủ goá chồng ở Cần Thơ Bà Phúc giàu lắm và lại rất đông con. Thủy là con út nên bà cưng lắm. Thủy sinh ra thì ông Phúc chết. Bà Phúc thường nói với các con lớn:

- Nó vô phúc sinh ra là mồ côi cha, vậy các con phải thương yêu nó. Mẹ có cưng nó cũng vì lẽ nó xấu số hơn các con.

Các anh chị của Thủy đều đã có gia đình và người nào cũng giàu có. Thủy đậu tiểu học thì xin mẹ lên Sài Gòn học. Bà Phúc chiều nàng nên gởi nàng ở ngụ tại nhà bà Quỳnh. Bà Quỳnh có hai người con gái, nên ở đây Thủy có được hai người bạn nữa là Liên và Hương. Cả ba cùng học một trường, nhưng Liên và Hương học giỏi hơn Thủy.

Con nhà giàu lại được mẹ nuông chiều, Thủy tiêu xài rất rộng, lại ở nhà một đại thương gia, Thủy nhiễm ngay cái lối tiêu xài trượng giả. Nàng chưng diện và bỏ cả học hành. Nàng là cái đích cho các cậu thanh niên nhắm, vì thế mới mười lăm, mười sáu tuổi mà Thủy có không biết bao nhiêu là bạn bè, trai lẫn gái.

Thủy đẹp hơn Liên và Hương, vì thế giữa ba người có sự ganh ghét lẫn nhau. Thủy không muốn ở nhà bà Quỳnh nữa. Nàng về khóc lóc với mẹ, và bà Phúc đã lên Sài Gòn thuê riêng cho nàng một căn phố. Bà đưa lên một chị bếp tín cẩn và một ông chú họ đã già để trông nom nhà cửa cho Thủy. Thủy thi đậu trung học thì nghỉ học, thi vào một công sở và làm thư ký. Nàng thường nói với bạn bè:

- Tôi đi làm cho vui vậy thôi, chứ nghĩa lý gì cái đồng lương ba, bốn nghìn. Ôu không mỗi tháng mẹ tôi cũng đã cho tôi mười nghìn rồi.

Từ ngày đi làm, nàng cho ông chú họ về quê để nàng được tự do tiếp rước bạn bè. Nàng học nhạc, học khiêu vũ, và không ngày chủ nhật nào là không cùng các bạn về quê hoặc đi biển.

Nàng sống một cách vô tư, sung sướng, cho đến một ngày kia lòng nàng bỗng mở rộng đón tình yêu. Nàng yêu một sinh viên đại học, con nhà giàu

có. Hai người yêu nhau tha thiết.

Thủy đã nhiều lần đưa Hùng về thăm mẹ và bà Phúc đã mừng thầm là Thủy tuy tự do nhưng cũng biết giữ gìn và biết lựa người xứng đáng chứ không đến nỗi như những cô thiếu nữ nông nổi, gặp ai cũng yêu và thấy ai cũng quyến luyến. Hùng cũng có rủ Thủy về thăm cha mẹ, nhưng cha mẹ Hùng lại không ưa Thủy. Ông bà cho rằng Thủy quá tự do, sau này không thể nào là người vợ chung thủy.

Vì thế khi Hùng thi đậu rồi lại không cưới Thủy được vì chưa có sự đồng ý của cha mẹ. Hùng cũng làm việc ở Sài Gòn và cha mẹ chàng là người miền Trung. Hùng và Thủy thân nhau quá và vì tuổi trẻ nông nổi, họ đã vượt vòng lễ giáo. Hùng nghĩ chàng sẽ không bao giờ phụ Thủy. Dù cha mẹ không cho cưới Thủy thì chàng cũng nhất định ở vậy chứ không chịu cưới ai. Thủy thì cứ đinh ninh thế nào nàng cũng là vợ Hùng, cho nên không cần giữ gìn. Cuộc duyên tình ấy kéo dài được sáu tháng thì dùng một cái, Hùng bị bệnh rồi chết. Thủy chưa bao giờ gặp chuyện trái lòng nên trước cái chết của Hùng, nàng như điên, như dại. Nàng đau liên miên mấy tuần lễ. Bà Phúc nghe nàng đau liên miên lên nuôi nàng và đưa nàng vào bệnh viện. Bác sĩ cho biết nàng đã có thai trên một tháng. Bà Phúc nghe tin ấy như nghe sét đánh bên tai. Bà thở vắn than dài, nhưng chỉ đành đau khổ âm thầm chứ không để lộ ra ngoài cho Thủy biết. Khi Thủy khỏe rồi thì nàng tỏ vẻ kể cho mẹ nghe về chuyện không may của mình. Bà Phúc thương con gặp chuyện ngang trái, nên tìm cách làm con khuây khỏa để nàng vui mà sống.

Thế là Thủy xin nghỉ một năm. Bà Phúc đưa nàng lên Đà Lạt, ở đó cho đến ngày sinh nở. Nàng sinh được một đứa con trai. Bà Phúc đặt tên cho nó là thằng Hổ. Khi bé Hổ được một tháng thì bà Phúc giao nó cho Yến, chị của Thủy, nuôi chung với mấy đứa con của Yến.

Thủy cứng cáp trở về Sài Gòn, sống theo nếp sống cũ, cũng đi làm, cũng bạn bè, nhưng lòng mang nặng một vết thương tình.

Bà Phúc thường băn khoăn về cô con gái út mà tình duyên đã bị dở dang ấy. Bà muốn Thủy có gia đình, để sống những ngày thanh thản, nhưng Thủy lại không muốn thế. Nàng nhất định ở vậy để nhớ đến Hùng.

Năm năm trôi qua mà Thủy vẫn chưa lập gia đình, mặc dù có nhiều nơi để ý đến nàng. Nàng cứ lo nghĩ vẫn vợ Nàng sợ nếu nhận lời những nơi tử tế thì khi chồng nàng khám phá ra nàng có con rồi, họ sẽ khinh nàng và nặng nề với nàng. Còn nếu nàng nói thật cho họ biết nàng đã hư hỏng, thì nào ai có khảo mà mình lại xưng? Làm như thế người ta đều biết rõ chuyện riêng tư không đẹp của nàng và người ta đồn đãi, thuê dật thêm ra mới sao?

Cúc, bạn Thủy, vì quá tin nên làm lơ như nàng. Sau khi sinh xong, Cúc nhờ một người dì nuôi con rồi cũng đi làm. Cúc rất đẹp nên vài tháng sau, một sĩ quan đã để ý và ngỏ ý muốn cưới nàng. Gia đình viên sĩ quan ấy cũng rất

mến Cúc. Cúc sống trong hạnh phúc, không nói thật cho người yêu biết cái dĩ vãng không đẹp của mình.

Một đám cưới linh đình đã cử hành và Cúc lợi trong hạnh phúc. Nhưng sau ngày cưới ấy, viên sĩ quan hiểu mình chỉ là người đến sau, cho nên bỏ Cúc mà đi luôn, không thèm về nhà nữa. Cúc năn nỉ chồng, khóc lóc tỏ vẻ ăn năn. Nhưng Tùng, chồng nàng, vẫn không thể yêu nàng nữa. Tùng cho rằng Cúc đã lừa dối chàng. Cúc đau khổ quá vì lần này nàng yêu Tùng tha thiết. Nàng đành ôm mối thất vọng, trở lại sống những ngày vô vị lẻ loi.

Thấy bạn gặp sự bẽ bàng như vậy, Thủy nguyên ở vậy chứ không làm lại cuộc đời nữa. Còn như có làm lại cuộc đời thì cũng thú thật cho người bạn đến sau ấy biết về dĩ vãng không đẹp của nàng.

Một hôm, trong một buổi đi xem hát với các bạn, Thủy đánh rơi cái khăn choàng mà không hay. Khi ra về, Liên, bạn Thủy, hỏi:

- Vậy chứ khăn choàng của Thủy đâu rồi?

Thủy vội vàng quay vào rạp hát để tìm cái khăn mà nàng nghi đã bỏ quên trên ghế. Lúc Thủy quay vào thì thấy một thanh niên đang cầm cái khăn của nàng ngắm nghía. Thủy đi lại bên chàng và lễ phép nói:

- Xin ông cho tôi lại cái khăn, tôi vô ý bỏ quên.

Thanh niên ấy thấy Thủy, mừng rỡ nói:

- À, té ra là của người đẹp. Hân hạnh cho tôi quá. Xin trao lại cô chiếc khăn. Thanh niên ấy là Tống, nhân chuyện lượm được chiếc khăn mà làm quen với Thủy. Tống vốn có tài đóng kịch. Thấy Thủy trẻ, đẹp, có vẻ phong lưu đài cát thì liền làm ra vẻ lịch sự, cử chỉ đàng hoàng, nói năng văn hoa y như một sinh viên con nhà giàu sang. Thủy đã lầm và để Tống đưa nàng về nhà.

Nhân việc này, Tống lui tới làm quen với Thủy. Thấy Tống lễ phép, tỏ ra người có học, Thủy không nỡ xô đuổi chàng. Tống rủ Thủy đi xem hát, đi ăn cơm... Tống thường mua hoa mang đến tặng Thủy.

Thủy làm ở bề ngoài lịch sự, nhã nhặn của Tống nên đã mua tặng lại Tống nhiều vật kỷ niệm.

Thế rồi hôm nay Tống mời Thủy đi xem hát và định đưa Thủy về nhà dùng cháo gà và bánh ngọt thì thành linh Nguyệt xuất hiện, mắng nhiếc Tống, ghen với Thủy, khiến Thủy lo sợ một trận đòn ghen vô nghĩa. Thủy tức giận bỏ về và Tống đã theo sát chân nàng, cố trần tình cho được.

Sau khi kể dài dòng về cuộc hôn nhân giữa Văn và Nguyệt, và sự hư thân mất nết của Nguyệt, Tống bịa đặt để tự bào chữa cho mình. Thủy bị lôi cuốn theo câu chuyện của Tống, quên giận Tống và còn nhượng bộ chịu gọi Tống bằng anh để Tống kể nốt về chuyện của Mỹ Dung.

Câu chuyện Mỹ Dung đã làm Thủy cảm động hết sức. Tuy vậy, sau khi nghe Tống kể, Thủy suy nghĩ rất nhiều, Thủy nghi ngờ chứ chưa tin Tống được.

Còn Tống thấy Thủy có vẻ tử tế trở lại, và đãi hán một bữa mì tại nhà thì vui

mừng nghĩ rằng Thủy đã tin hẳn như trước. Hẳn nói xấu Nguyệt như vậy, Thủy làm sao mà không ghét Nguyệt, và càng ghét Nguyệt, Thủy càng có cảm tình với hẳn. Nhưng Tổng đã lầm, sau khi đưa Tổng ra cửa, Thủy trở vào nhà, cố nhớ lại những lời mà Tổng đã nói với nàng. Thủy nhất định phải gặp Nguyệt để Nguyệt khỏi nghi ngờ nàng là hạng gái dễ dãi, và cũng để tìm hiểu Tổng là hạng người như thế nào.

Sáng hôm sau, Thủy thức dậy sớm, viết giấy xin phép nghỉ một ngày. Nàng trang điểm thật đẹp, đoạn đi lại nhà kỹ sư Văn. Nàng nghe lòng hồi hộp, không biết Nguyệt sẽ nghĩ như thế nào khi thấy nàng. Nhưng nàng cũng bạo đi vào cửa. Hạnh phúc của đời nàng quan hệ tùy theo sự gặp gỡ này.

Thủy ngồi đợi ở phòng khách vì người giúp việc còn phải đi mời Nguyệt. Người giúp việc ấy không cần hỏi Thủy là ai nên khi Nguyệt hỏi ai muốn gặp nàng thì người ta ấy nói:

- Một cô ăn mặc sang trọng, còn trẻ.

Nguyệt nghe vậy hết sức ngạc nhiên, không biết thiếu nữ ấy là ai. Nhưng nàng cũng lấy áo dài mặc cẩn thận để ra tiếp. Khi đi vào phòng khách, nhìn thấy Thủy, nàng hết sức ngạc nhiên, mặt tái lại khi nhận ra Thủy là người đem qua đã đi với Tổng, là nhân tình của Tổng.

Nhưng Thủy đã đứng dậy chào nàng và lễ phép nói:

- Em đến làm rầy bà, xin bà tha lỗi cho em. Nếu em không đến thì em không bao giờ biện bạch được với bà về sự vô ý của em.

Nghe Thủy nói năng lễ phép thì Nguyệt hơi nguôi giận. Nàng chỉ ghé mời Thủy ngồi, rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Cô là ai? Cô muốn gặp tôi có chuyện gì?

Vừa nói, Nguyệt vừa nhìn Thủy một cách chăm chăm. Thủy trước mắt nàng là một thiếu nữ hiền lành, xinh đẹp và lễ phép.

Thủy nói:

- Chắc bà chưa quên em. Em là người đi với Tổng mà bà đã gặp hôm qua.

Nguyệt làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Thế à? Thế mà tôi quên bằng đi chứ? Thế cô đến đây làm gì? Bộ anh Tổng đã bỏ cô rồi sao? Cô định phân bua với tôi sao? Tôi có quyền gì đâu?

Thủy nhìn Nguyệt, cố tìm hiểu nàng, nhưng không sao hiểu được. Nguyệt bình tĩnh quá, có giọng nói khác hẳn với thái độ ghen tương hôm qua.

Thủy nói:

- Thưa bà, em sợ bà hiểu lầm em là kẻ đã chinh phục Tổng. Sự thật, giữa em và Tổng chưa hề có chuyện gì ám muội cả, chúng em mới quen nhau. Em chưa tin Tổng đâu bà ạ. Hôm qua Tổng rủ em về nhà chơi, chẳng may gặp bà.

Nguyệt nói, miệng cười mỉa mai:

- Chuyện ấy dính dáng gì đến tôi? Cô có chinh phục Tổng cũng không can gì

đến tôi kia mà.

Thủy không thể chịu được cái giọng mỉa mai ấy nên nói ngay vào đề:

- Nhưng hôm qua bà sỉ vả Tổng và định đánh em...

Nguyệt mím chặt đôi môi:

- Cô tưởng tôi muốn gây sự với cô à? Trước khi cô đến đây, cô có dò hỏi tôi là ai không?

Thủy cũng không vừa:

- Anh Tổng đã nói rất nhiều với tôi về bà. Vì thế tôi mới dám đến đây phá rầy bà.

Mặt Nguyệt tái hắt đi, đôi mắt nàng trở nên độc ác và nàng nói, giọng run run:

- Tổng đã nói với cô thế nào?

Thủy nói:

- Tổng nói bà là vợ Ông Văn và Tổng là anh họ bà.

Nguyệt thở ra một cái mạnh:

- Còn gì nữa?

Thủy chậm chạp nói:

- Tổng bảo là bà theo dõi kỹ những hành động của anh ta.

Nguyệt hỏi, vẻ nóng nảy:

- Chỉ có thế thôi?

Thủy nói:

- Vâng, chỉ có thế.

Tức thì Nguyệt cười sắc súa và nói:

- Cô đến đây đùa với tôi à?

- Thưa bà, em đâu dám vô lễ như thế. Em đến vì em không tin Tổng. Tổng đã nói xấu bà nhiều quá. Tổng cố chiếm cho được tình yêu của em, nhưng hôm qua gặp bà, em cảm ơn bà đã mở mắt cho em, cho em thấy con người thật của Tổng... Em không phải là một thiếu nữ lãng mạn. Đời em đã trải qua một sự đau khổ rồi. Nhà em giàu lắm nên về chuyện yêu đương em rất dè dặt. Lúc đầu gặp em, Tổng bảo với em là Tổng đậu tú tài, con nhà nho giáo, hiện làm việc lương tháng tám ngàn, chưa có vợ...

Nghe đến đây, Nguyệt cười nắc nẻ:

- Đều giả thật! Thế mà cô tin sao?

- Em nghe sao hay vậy. thưa bà, em đâu có ham danh, ham tiền. Nếu em muốn bước thêm bước nữa thì em đã có chồng kỹ sư, bác sĩ rồi. Em sợ dĩ chưa nhận lời ai vì em tự hiểu hoàn cảnh của em. Trước kia em có một vị hôn phu Chúng em yêu nhau, em đã lỡ trao thân cho chàng thì chẳng may, chàng bị bệnh rồi mất. Em có thai và sau khi sanh, em ở vậy cho đến bây giờ. sự lầm lỡ của em kể ra thì không phải là lầm lỡ nếu vị hôn phu của em còn sống và cưới em kịp. Em sợ dĩ làm bận tai bà về câu chuyện không đẹp

để của em là cốt để bà hiểu rằng em không phải là một đứa hư hỏng, nghèo nàn và thiếu học.

Nguyệt thấy Thủy thành thật thì thương hại:

- Tổng đã lừa cô Anh ấy là anh tôi nhưng tôi không phục anh ấy chút nào cả. Anh đã lừa không biết bao nhiêu thiếu nữ vô tội. Nguyên trước kia anh ấy là con nuôi của mẹ tôi. Mẹ tôi giàu có, anh nhăm vào gia tài của mẹ tôi và phá của mẹ tôi rất nhiều tiền. Anh lại còn muốn cưới cho được tôi, nhưng mẹ tôi đâu chịu gả, vả lại tôi đâu thèm ưng anh ấy.

Thủy không còn biết phải tin ai. Tổng đã nói sai? Nguyệt đã nói thật? Hay cả hai đều bịa đặt?

Nguyệt nghĩ một chút đoạn nói tiếp:

- Kịp đến lúc mẹ tôi gả tôi cho kỹ sư Văn thì Tổng giận mẹ tôi bỏ nhà ra đi. Tổng ra đi ít lâu mang bệnh tật, đói rách lại mang thân về nương nhờ mẹ tôi. Rồi mẹ tôi chết. Tổng thừa hưởng của hương hỏa và ở đó thờ phụng mẹ tôi. Bao nhiêu tiền mẹ tôi để lại, Tổng xài hết và gần đây cứ theo xin tiền tôi. Tổng biết tôi không thể về giữ ngôi nhà ấy nên cứ làm eo, làm sách đòi bỏ nhà ra đi. Tôi sợ không ai thờ phụng mẹ tôi nên phải cho anh tiền. Anh Văn tôi giàu có, nên cũng rộng rãi. Anh ấy cũng thường giúp tiền cho Tổng. Tổng xin nhiều lần quá, tôi không chịu được nên có phiền trách anh ấy và khuyên anh ấy nên cưới vợ, đừng có nay cô này, mai cô khác nữa. Anh ấy lấy của anh Văn ba chục nghìn cưới vợ, nhưng vợ đâu vẫn không thấy. Tôi giận quá định về đòi tiền lại, nhưng anh Văn không cho. Hôm nọ nhân về thăm nhà, tôi nghe chú Năm bảo Tổng lại mới có nhân tình khác, tôi giận quá, nên mới cố làm cho Tổng một mẻ...

Thủy ngồi nghe, cô so sánh những lời của Nguyệt với những lời mà Tổng đã nói với nàng, xem thử có liên quan với nhau không.

Nguyệt cười có vẻ đắc chí:

- Nhưng không ngờ anh ấy vừa trông thấy tôi đã bỏ trốn, tôi cũng không muốn làm dữ làm gì.

Thủy nói một câu để dò dẫm:

- Anh Tổng bảo là bà ngăn cấm không cho anh ấy cưới vợ.

Nguyệt long đôi mắt, sòng sọc nhìn vào mặt Thủy:

- Tổng đã nói thế à? Tôi sẽ bẻ cổ anh ấy. Cái nhà của tôi, tôi cho anh ở là để thờ phụng mẹ tôi, chứ có phải để anh ấy dặt gái về bốn cột đâu. Anh ấy đưa gái về, tôi có quyền cản.

Thủy nói:

- Bà đã cho em biết rõ về con người Tổng. Em thành thật cảm ơn bà. Cũng may là em chưa nghe lời năn nỉ của Tổng. Theo lời bà thì Tổng nói sai cả sự thật.

Thủy nhìn đồng hồ, toan đứng lên thì Nguyệt giữ nàng lại:

- Cô ngồi chơi, nãy giờ tôi quên bảo chúng rót nước cho cô.

Nguyệt gọi người rót nước và nói với Thủy:

- Cô còn trẻ và đẹp quá. Ai đã giới thiệu cô với anh Tổng vậy?

Thủy thành thật kể Nguyệt nghe về chuyện tình cờ mà nàng gặp Tổng.

Nguyệt nói:

- Chắc Tổng đã dò cét nhiều về cô rồi. Tổng biết cô giàu, có thể làm tiền được. Tổng ghê gớm lắm, biết bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ trong trắng đã khổ vì Tổng. Họ đến đây than khóc với tôi, nhưng tôi biết làm sao mà giúp đỡ họ? Có người lỡ có thai với Tổng, sợ mang tai mang tiếng, đến nhờ tôi giúp chút ít tiền để sanh đẻ, tôi không thể bỏ họ trong cảnh khổ đau nên cũng phải giấu nhà tôi cho họ chút ít tiền.

Thủy nghe vậy phục Nguyệt hết sức. Nàng nói:

- Bà tốt quá!

Nguyệt cười nụ:

- Lúc nãy thấy cô đến, tôi nghĩ ngay cô cũng là nạn nhân của Tổng và cô tìm đến tôi để than thở.

- Đêm qua, sau khi gặp bà, em buồn quá, bỏ về nhà thì Tổng đi theo em, la cà hết chuyện này đến chuyện nọ, cố làm cho em tin chàng và đừng giận chàng nữa, nhưng em vẫn không tin chàng được.

- Cô khôn lắm, tôi thành thật khen cô Nhưng Tổng đã kể gì với cô?

Thủy đang muốn dò xét về con người Nguyệt nên nói:

- Anh Tổng nói về cái chết của ông Vũ, em ông kỹ sư, và về căn bệnh của Mỹ Dung... Anh kể không sót một chuyện gì, khiến em như là nghe chuyện tiểu thuyết.

Nguyệt cau mày:

- Đàn ông mà cũng bép xép đến thế, ai chịu nổi. Những câu chuyện ấy can gì đến cô mà bắt cô mà bắt cô nghe?

- Nhưng thưa bà, những chuyện ấy ly kỳ quá, em nghe cũng thấy thích, nhưng không biết có đúng sự thật không?

- Tổng đã kể như thế nào?

Thủy kể lại cho Nguyệt nghe những chuyện Tổng đã nói. Nguyệt nghe xong, lắc đầu:

- Cũng là bịa đặt thôi, nhưng cô tin Tổng làm chi?

- Không tin em mới đến đây. Nãy giờ em làm phiền bà nhiều rồi, xin bà tha lỗi cho em. Xin phép bà em về, và em nhờ bà nếu có thể tìm cách ngăn cấm anh Tổng đừng cho anh ấy đến phá rầy em nữa.

Nguyệt nói:

- Được, tôi sẽ giúp cô.

Nguyệt đưa Thủy ra cửa có vẻ thân mật lắm.

Thủy ra về, nghĩ rất nhiều về con người của Nguyệt. Nguyệt có vẻ hiểm ác,

không thành thật. Theo nhận xét của Thủy thì giữa Nguyệt và Tổng có điều gì ám muội chứ không phải vô cớ mà Nguyệt theo giữ Tổng. Chắc hẳn rằng những lời của Tổng không đáng tin, nhưng những lời của Nguyệt chưa chắc đã thành thật.

Nhưng sự gặp gỡ với Nguyệt ngày hôm nay đã giúp Thủy nhiều hiểu biết và làm cho nàng sáng suốt hơn. Dù sao Nguyệt cũng đã giúp nàng đề phòng về con người điên đảo, điêu ngoa như Tổng.

Riêng về phần Nguyệt, Thủy về rồi, Nguyệt ngồi suy nghĩ. Nàng không khỏi khen Thủy có đủ can đảm và khôn khéo để đến gặp nàng và trình bày rõ rệt về chuyện quan hệ với Tổng. Một thiếu nữ như thế thật đáng kính phục. Lần này thì Tổng hết mong phụ Nguyệt nữa. Thủy sẽ không bao giờ để Tổng đeo đuổi nữa. Tổng sẽ không còn lên mặt với Nguyệt. Mấy lúc này Tổng tỏ ra không cần Nguyệt vì Tổng nghĩ rằng chàng sắp đào trúng một mỏ vàng. Lần này thất bại, Tổng sẽ oán ghét Nguyệt và cho là Nguyệt đã phá Tổng.

Tổng oán ghét Nguyệt nhưng rồi Tổng không thể rời nàng được. Tổng sẽ trở lại năn nỉ nàng. Lúc bấy giờ Nguyệt sẽ làm cho Tổng biết tay nàng. Nghĩ đến thắng lợi ấy, Nguyệt nở một nụ cười đắc ý.

Nguyệt đứng lên đi đi lại lại trong phòng, sắp đặt những việc cần phải làm gấp. Nàng không thể để Văn đưa người bà con về ở ngôi nhà của mẹ nàng. Người ấy sẽ là người tay trong của Văn, Nguyệt làm sao lui tới ở đó để gặp Tổng được? Nàng phải tìm ngay một người tin cậy của nàng và cho họ về ở đó mới được.

Nàng cố bươi trí nhớ tìm một người có họ với nàng mà giờ đang nghèo khó. Nàng tìm mãi không nhớ ai là bà con, vì lúc mẹ nàng còn sống, bà rất keo kiệt, bao nhiêu bà con bên chồng, bà đều không nhìn nếu họ hơi sa sút, có địa vị thua kém. Còn bà con bên ngoại thì không có ai cả.

Nguyệt cau mày suy nghĩ, bỗng reo lên:

- Thôi được rồi! Trước kia ta có một chị bếp rất trung thành. Chị Sáu ấy giúp việc cho mẹ ta những chín, mười năm. Sau mẹ chị ấy bệnh nặng, chị phải về nuôi mẹ. Nhưng bây giờ chắc mẹ chị Sáu không còn sống. Chị Sáu có thể lên giúp ta ta còn nhớ chỗ ở của chị.

Nghĩ đến đây, Nguyệt vội vã đi tìm chị Sáu. Chị vui mừng chạy ra đón Nguyệt và hỏi lãnh xăng:

- Cô dạo này trông đẹp quá! Cô đến thăm tôi, chắc là tôi sắp trúng số rồi.

Nguyệt cười:

- Tôi đến nhờ chị một việc đây.

Chị Sáu vội nói:

- Cô kêu tôi nấu bếp cho cô chứ gì? Xin lỗi cô, tôi cứ quen miệng, cô bây giờ là bà kỹ sư rồi mà. Độ rày tôi cũng rảnh cô ạ. Mẹ tôi mất sáu tháng nay. Cô thấy đó, nhà cửa dột nát, chồng thì thất nghiệp, hai đứa con đi ở mướn cả

rồi.

Nguyệt nghe thế mừng lắm, liền cho chị biết là nàng đang cần đến chị.

Chị Sáu cũng tỏ vẻ mừng rỡ:

- Nếu cô muốn tôi về giữ ngôi nhà thờ thì tôi phải bán căn nhà này và bàn lại với anh Sáu. Nếu anh Sáu chịu thì ngày mai tôi ra cho cô hay.

Nguyệt nói:

- Anh chị Ở đó, nhà cửa rộng rãi, tiền điện tiền nước tôi chịu, mà mỗi tháng tôi còn cho anh chị một ngàn đồng. Có điều này anh chị nên để ý là nếu anh chị bằng lòng thì tôi sẽ nhận anh chị làm con phía ngoại của tôi, có thể ông kỹ sư của tôi mới cho anh chị Ở.

Chị Sáu nói:

- Chúng tôi sẽ làm y theo lời cô dặn.

Nguyệt nói:

- Tôi sẽ để cho anh chị Ở cái nhà sau. Còn cái nhà ngang và nhà trên thì anh Tổng ở. Anh ấy không ở luôn tại nhà mà thỉnh thoảng mới về. Cũng như thôi, tôi cũng thỉnh thoảng về để thăm qua nhà cửa và cúng kiến mẹ tôi. Chỉ có anh Văn là ít về mà thôi.

Nguyệt rút ở trong ví ra một tờ giấy bạc một trăm, trao chị Sáu và nói:

- Đây, tôi đưa chị tiền xe để mai chị ra trả lời cho tôi. Chị biết nhà tôi chứ?

Chị Sáu nói:

- Cô cho nhiều quá. Nhà ông kỹ sư, tôi có đến vài lần. Tôi sẽ bàn với anh Sáu và ra trả lời gấp cho cô. Nếu chưa bán lịp nhà thì chúng tôi cho anh Chín thợ mộc thuê làm trại cửa cũng được.

Nguyệt đứng dậy ra về, lòng vui vẻ...

Nhưng khi ngồi vào xe, nghĩ đến Tổng, không biết bây giờ Tổng ở đâu thì Nguyệt lại buồn rười rượi.

Muốn tìm ra Tổng đâu phải chuyện dễ. Đợi Tổng hết tiền trở về tìm nàng thì cũng còn lâu, Nguyệt tự an ủi:

- Thế nào rồi Tổng cũng trở về nhà lấy áo quần. Mình cất chìa khóa, Tổng đâu dám đến nhà mình.

Nguyệt ở nhà chị Sáu đi thẳng về nhà, sai chị bếp đi lại nhà của mẹ nàng để xem thử có ai lai vãng ở đó kẻo ai lai vãng ở đó không. Chị bếp về cho hay là lúc sáng Tổng có về, nhưng thấy cửa đóng lại ra đi.

Ngày hôm sau, Nguyệt về nhà mẹ thật sớm, nàng mở tất cả cửa ra và ngồi đợi Tổng. Mãi đến trưa vẫn không thấy Tổng về. Nguyệt nhớ là có hẹn với chị Sáu nên vội vã về nhà.

Chị Sáu đã đến nhận lời và hẹn trong ba ngày nữa chị sẽ dọn về ở tại nhà của bà Định. Nguyệt cho chị một số tiền để chị thu xếp việc nhà.

Tối hôm ấy, Nguyệt bỗng nhớ đến Thủy. Hôm nọ, Thủy có chỉ chỗ ở cho nàng. Mấy hôm nay, thế nào Tổng cũng đến thăm Thủy, và nếu như Thủy

thành thật, thì Thủy sẽ không tiếp Tống. Nguyệt có thể nhờ Thủy mà biết chỗ ở của Tống.

Nghĩ đến đó, Nguyệt vui mừng và định đến sáng sẽ đến nhà Thủy.

Mấy hôm nay, Văn đi suốt ngày và ban đêm cũng không về nhà. Nguyệt lấy làm khó chịu về cách đối xử ấy của Văn, thì sáng nay, Văn sai người mang giấy về cho Nguyệt, báo cho Nguyệt biết là chàng phải đi vắng một vài tuần vì công việc làm ăn.

Trong thư Văn viết:

Mấy tuần nay vì săn sóc Mỹ Dung nên anh bỏ cả công việc làm ăn. Bây giờ các chị nhánh viết thư về mời anh đi một vòng xuống viếng họ để luôn tiện thăm tiền.

Anh đi độ mười hôm sẽ về đến Sài Gòn, em đừng trông đợi anh nhiều.

Nguyệt cũng hiểu là Văn viện lẽ như thế chứ thật sự Văn ở luôn trong bệnh viện với Mỹ Dung không hề đi đâu cả.

Nguyệt tự bảo:

- Được, muốn gì thì gì. Ta cũng đang cần thì giờ để sắp đặt công việc đây.

Sáng hôm sau, Nguyệt dậy thật sớm. Nàng sửa soạn thật cẩn thận và lên xe đi thẳng lại nhà Thủy. Lúc bấy giờ chưa bảy giờ sáng.

Thủy đang ngồi dùng điểm tâm, thấy Nguyệt ở ngoài đi vào thì không khỏi ngạc nhiên tự hỏi:

- Bà ấy đến đây làm gì kia?

Nhưng Thủy vẫn ngồi yên, sửa lại chiếc áo kimono mà nàng vẫn khoác.

Nguyệt ung dung đi vào, vừa đi vừa nói lớn:

- Cô ở biệt thự đẹp quá!

Thủy đứng lên chào:

- Bà đến sớm quá.

Nguyệt nói:

- Tôi sợ đến trễ thì cô lại đi làm rồi.

Thủy cười:

- Em cũng sắp đi làm đây. Em đã sửa soạn xong cả rồi.

Nguyệt lặp lại lời khen lúc nãy:

- Cô ở biệt thự đẹp quá.

Thủy nói có vẻ khiêm nhường:

- So với ngôi nhà của bà, có thấm thía vào đâu?

- Nhưng nhà của cô bày biện mỹ thuật quá. Ai đã giúp cô trang hoàng khéo như thế này?

- Chị của em. Chị ấy rất có khiếu về thẩm mỹ. Chính chị ấy đã mua cho em ngôi nhà này. Chứ em đi làm, đồng lương có là bao, không đủ cho em xài có đâu đến chuyện mua nhà, mua cửa. Các anh chị của em, người nào cũng có gia đình và người nào cũng giàu cả. Mẹ em sợ em ở nhà buồn nên muốn em

đi làm cho khuây.

Thấy Nguyệt còn đứng nhìn khắp phòng, Thủy mời Nguyệt ngồi và nói:

- Bà đến tìm em có chuyện chi không?

- Nếu không có chuyện tôi đã không đến. Mấy hôm nay Tổng có đến đây thăm cô không?

- Có đến hai ba lần, nhưng em không tiếp. Chị bếp bảo là em về quê. Mà em sắp về quê thật, bà ạ. Hôm nay em vào sở giao công việc cho các bạn làm thế, rồi chiều nay em nghỉ. Em muốn tránh Tổng.

- Thế à? Thế cô về quê bao lâu mới lên?

Thủy ngẫm nghĩ một lúc:

- Em cũng chưa biết bà ạ. Em định xin nghỉ một năm, nếu không được thì nghỉ luôn. Mẹ em già rồi mà các anh chị em thì ai cũng có gia đình riêng, nhà cửa ruộng nương không ai trông nom cả. Mẹ em muốn em ở nhà giúp bà. Nhân câu chuyện anh Tổng, em chán nản, không thích ở Sài Gòn nữa. Nhưng về quê em lại buồn.

- Tôi mà giàu như cô, tôi không bao giờ làm việc cực nhọc như thế.

- Cực nhọc nhưng cũng vui.

- Cô biết Tổng thường ở đâu không? Tổng thích ăn ở nhà hàng nào? Tổng thường lui tới tiệm khiêu vũ nào?

- Mấy lúc trước, Tổng thường rủ em đi ăn ở Chợ Cũ và hình như tối nào Tổng cũng đến tiệm khiêu vũ ở đường Hàm Nghi.

- Tổng có rủ cô đi không?

- Đi ăn thì có, nhưng đi khiêu vũ thì em không thích. Tổng chê em là hủ, là xưa.

Nói đến đây, Thủy nhìn lên chiếc đồng hồ lớn. Đã gần bảy giờ rồi. Nguyệt thấy sắp đến giờ Thủy đi làm thì nói:

- Cô cứ sửa soạn đi kéo trễ giờ.

Thủy cởi chiếc áo kimono ra và Nguyệt nhìn thấy bộ áo quần bằng hàng của Thủy đang mặc. Bộ áo quần ấy may bằng hàng màu hồng có kết ren trắng, trông có vẻ quý phái lắm. Thủy, trong bộ áo quần ấy, trông thật ngây thơ và xinh xắn. Nguyệt thấy Thủy có phước, nếu nàng không can thiệp kịp thì Tổng đã làm chủ con người đẹp ấy rồi, và còn gì là đời Thủy!

Nguyệt buộc miệng:

- Chà, cô đẹp quá! Thôi chào cô, cô còn phải đi làm, chứ không tôi ở đây nói chuyện với cô cho vui.

Thủy nói:

- Chào bà, không tiếp bà lâu được, em tiếc quá. Xin bà cảm phiền.

Nguyệt đứng dậy ra về. Thủy đứng nhìn cho đến lúc Nguyệt ra tận ngoài đường mới quay vào, Thủy nói:

- Những hạng người ấy mới đáng đề phòng. Ngày mai ta không còn ở đây

nữa. Giữa Tống và ta không còn liên hệ gì. Cũng may ta không hề viết cho Tống lấy một chữ và cũng không cho Tống một bằng cứ gì để có thể lợi dụng sự quen biết với ta mà làm khổ ta sau này.

Nguyệt ở nhà Thủy đi thẳng lại Chợ Cũ. Nàng đi qua các tiệm ăn, nhìn vào xem thử có Tống ngồi la cà ở đó không. Nhưng, nàng không thấy Tống đâu cả. Thất vọng, Nguyệt trở về nhà. Nguyệt cười lạt nói:

- Rồi Tống sẽ hết tiền và sà chạy lại tìm ta, việc gì ta phải đi tìm cho một? Cái bộ của Tống mà làm gì ra tiền, lại quen tiêu xài phóng túng thì có nước là đi lừa gạt người ta mà thôi.

Duyên Tình Lạc Bến

Chương 7

SAU CÒN MÊ MUỘI

Văn xóc Mỹ Dung lên xe, cho xe chạy một hơi về bệnh viện. Bác sĩ Quân đi vắng, chỉ có Hồng mà thôi. Cũng may hôm ấy gặp phiên gác của Hồng.

Văn gọi Hồng, cuống quýt:

- Cô giúp tôi đỡ cô Mỹ Dung vào phòng. Bác sĩ Quân có nhà không cô? Hồng thấy vẻ mặt hốt hải của Văn thì biết có chuyện không may, vội vã chạy ra, vừa chạy vừa hỏi:

- Chuyện gì thế? Mỹ Dung bị trúng gió à? Bác sĩ Quân đi vắng rồi.

Văn nói:

- Làm sao bây giờ? Cô biết bác sĩ Quân đi đâu không?

Hồng thấy Mỹ Dung nằm bất tỉnh, mặt xanh như tàu lá thì chạy vào, hỏi hai người nhân công mang băng ca-ra để đem Mỹ Dung vào.

Hồng giúp họ đặt Mỹ Dung nằm tử tế vào giường rồi đi lấy thuốc tiêm cho Mỹ Dung, đoạn lên văn phòng gọi điện thoại cho bác sĩ Quân. Cũng may là bác sĩ Quân có ở nhà và một lát sau bác sĩ Quân đã lái xe đến bệnh viện.

Bác sĩ Quân chưa kịp hỏi han gì cả đã làm ngay phận sự là xem mạch cho Mỹ Dung. Xem xong, bác sĩ Quân lắc đầu nói:

- Chà, nguy quá! Việc gì đã xảy ra và làm Mỹ Dung chết giấc thế này? Lúc này cô chích thuốc khỏe phải không cô Hồng?

Hồng gật đầu. Bác sĩ Quân ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt đầy thất vọng.

Nhưng vài phút sau, bác sĩ Quân đi qua phòng bảo chế và gọi Hồng theo.

Văn đau đớn quá, cứ đứng nhìn Mỹ Dung không chớp. Mỹ Dung nhắm nghiền đôi mắt, làn da xanh như không có một giọt máu. Mồ hôi chảy dài trên trán nàng và Văn cảm thấy làn da của nàng lạnh ngắt. Văn toát mồ hôi

khi nghĩ đến người nằm đó đã chết.

- Trời ơi! Nếu Mỹ Dung chết?

Văn chưa bao giờ thấy đau khổ như lúc này. Chàng thấy đời chàng không còn hy vọng và tươi vui gì nữa. Mấy lúc nay chàng sống vui vẻ là nhờ có Mỹ Dung. Mỹ Dung gần như là lẽ sống mới của chàng. Thế mà bây giờ, Mỹ Dung đã như xác chết như thế kia thì Văn không đau đớn sao được.

Chàng lay Mỹ Dung, lấy bàn tay mình nắm chặt bàn tay Mỹ Dung như muốn truyền sức lực của mình qua cho nàng và gọi nhỏ nhỏ:

- Em Mỹ Dung! Em Mỹ Dung!

Mỹ Dung vẫn nhắm nghiền đôi mắt, hơi thở thoi thóp. Bác sĩ Quân đã vô thuốc vào ống chích và mang lại bên Mỹ Dung. Bác sĩ chích cho Mỹ Dung và nói với Văn:

- Mũi thuốc này công phạt ghê lắm. Nếu đúng bệnh thì Mỹ Dung sẽ tỉnh sau khi thuốc thấm vào người. Còn không thì chắc phải bó tay...

Bác sĩ chích thuốc xong, ngồi xuống bên Mỹ Dung và đợi Hồng lấy dụng cụ đo huyết áp ra đo và Văn thì nhìn Mỹ Dung mà vẻ mặt buồn rầu không sao tả được.

Một lát, Mỹ Dung quay qua phía khác, thở dài một cái rồi lại ngủ lịm như trước.

Bác sĩ Quân lắc đầu:

- Vẫn còn mê, chưa tỉnh. Nhưng cũng còn hy vọng cứu chữa. Thôi, cứ để yên cho cô ấy nghỉ và đã có cô Hồng coi chừng, chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Bác sĩ Quân kéo Văn ra ngoài. Văn đi theo bác sĩ như một cái máy. Cả hai ngồi xuống một cái băng dài và bác sĩ Quân hỏi:

- Đầu đuôi như thế nào mà Mỹ Dung bất tỉnh?

Văn do dự thì bác sĩ Quân đã nói tiếp:

- Tại ông đã nói sự thật cho Mỹ Dung nghe?

Văn lắc đầu:

- Tôi đã nói gì đâu. Tôi đưa cô ấy đi chơi và dọc đường đã gặp một chuyện rủi ro.

Văn kể bác sĩ Quân nghe về chuyện đã xảy ra bằng một giọng buồn rầu, rồi nói:

- Tôi không ngờ Vũ, em tôi, có một cô nhân tình nữa và đã có con với người này... Mà lạ quá, cái chết của Vũ đâu có âm thầm, các báo làm rùm beng lên như vậy, tại sao cô nọ lại không biết?

Bác sĩ Quân nói:

- Cô ấy là ai? Ở đâu mà không biết Vũ chết?

- Tôi gặp cô ấy ở Thủ Đức. Còn cô ấy ở đâu thì tôi không biết, vì tôi có kịp nói gì với cô ấy đâu? Cô ấy làm tôi là Vũ nên mắng tôi là kẻ tệ bạc, trốn

tránh cô ta trong khi con cô ta bị bệnh. Cô ấy chụp lấy tôi, làm dữ với tôi trước mặt Mỹ Dung. Khổ cho tôi là nếu tôi nói thật cho cô ấy biết tôi không phải là Vũ thì coi như tôi đã gián tiếp nói cho Mỹ Dung biết tôi là ai. Còn không nói thì cô nọ cứ tưởng tôi là Vũ nên lôi kéo tôi. Cô ta còn quay lại phía Mỹ Dung, mắng nhiếc nàng, làm nàng xấu hổ với những người chung quanh. Sau cùng, tôi luống cuống quá, và nghĩ rằng nếu không nói thật thì cũng nguy. Vì nếu Mỹ Dung cứ tin tôi là Vũ và được biết Vũ có nhân tình và có con thì Mỹ Dung sẽ mất trí lại. Bất đắc dĩ tôi phải nói với thiếu phụ ấy rằng: “Cô làm rồi, tôi không phải là Vũ. Tôi là anh ruột Vũ”. Lúc bấy giờ, không biết Mỹ Dung có nghe rõ những lời tôi nói không, mà nàng ngã ra bất tỉnh.

Bác sĩ Quân nghe Văn nói, mặt lại lộ vẻ vui mừng:

- Căn bệnh đau tim có nhiều cái khó hiểu lắm. Mỹ Dung vì quá cảm xúc mà mất trí. Nhưng sau lần mất trí ấy, nếu nàng lại bị một sự cảm xúc đột ngột và mạnh mẽ hơn trước, thì nàng sẽ có lại trí nhớ và bệnh mất trí sẽ biến mất. Nhưng sau khi koh3i hẳn, người bệnh sẽ bị quan và thay đổi tánh tình một cách bất ngờ. Những gì trước kia người bệnh thích thì sau khi lành bệnh lại ghét...

Không biết Mỹ Dung có ở trong trường hợp này không? Nàng có thể ngủ cả hai ba ngày mới thức dậy. Chúng ta phải làm sao giữ cho nhiệt độ trong người Mỹ Dung được điều hòa và đem thuốc bổ vào thân thể nàng luôn.

- Xin bác sĩ tận tâm lo cho Mỹ Dung. Tôi sẽ đền ơn bác sĩ một cách xứng đáng.

Bác sĩ Quân cười có vẻ bí mật:

- Đó là bốn phận của tôi, hà tất ông phải nói đến.

Bác sĩ Quân nói xong, đứng dậy vào xem mạch cho Mỹ Dung, dặn Hồng phải ở bên Mỹ Dung luôn cho đến sáng, rồi ra về.

Văn lo lắng đón bác sĩ lại:

- Nếu có việc gì, tôi có thể nhờ cô Hồng gọi điện thoại mời bác sĩ?

Bác sĩ Quân nói:

- Tôi đã dặn kỹ cô Hồng rồi, ông đừng ngại. Nếu ông có công việc gì thì cứ về. Nếu nếu Mỹ Dung tỉnh lại hay cần điều gì thì đã có cô Hồng. Và lại tôi muốn ông tránh mặt đi là hơn. Vì để xem thử Mỹ Dung, khi tỉnh lại, có còn mất trí mà tin ông là Vũ nữa không? Hay Mỹ Dung đã nhớ lại tất cả? Ông đã hiểu ý tôi chưa?

Văn gật đầu:

- Tôi hiểu ý ông lắm, nhưng tôi về nhà thì lại không yên lòng. Ông cho phép tôi ở lại đây, nhưng là ở phòng bên cạnh.

Bác sĩ Quân cười nói:

- Được. Tôi nhờ cô Hồng xem chừng cả ông Văn nữa nhá.

Nói xong, bác sĩ Quân ra về. Bác sĩ nói lắm bầm một mình:

- Không khéo khi cứu một người khỏi bệnh thì mình lại làm cho một người khác mắc bệnh.

Bác sĩ Quân nghĩ đến đó thích chí cười một mình. Nhưng bác sĩ về đến nhà, ngồi đứng vẫn không yên. Bác sĩ sợ nếu ở bệnh viện xảy ra việc gì mà bác sĩ đến không kịp, tánh mệnh của Mỹ Dung có thể nguy được. Vì thế cứ một giờ là bác sĩ gọi điện thoại hỏi thăm chừng Hồng về sức khỏe của Mỹ Dung một lần.

Suốt đêm ấy, Mỹ Dung ngủ li bì cho đến sáng, và bác sĩ Quân đến thăm bệnh cho nàng thì nàng cũng không hay biết gì cả. Nhưng làn da nàng đã bớt xanh và hai môi đã hồng thắm lại.

Vẫn theo bên bác sĩ Quân và hỏi:

- Sao cô Mỹ Dung ngủ li bì như vậy?

Bác sĩ Quân nói:

- Có thể ngủ cả tuần . tôi có trị cho một người bệnh, cách đây ba năm, cũng ở một trường hợp như cô Mỹ Dung và cũng đã ngủ năm ngày đúng. Người này là một người đàn ông đứng tuổi có một người con trai đi ra mặt trận. Một hôm có tin về báo con ông ta đã chết. Nghe cái tin đau đớn ấy, ông chết giấc vì ông chỉ có một người con trai vì khi vợ Ông sanh ra cậu con trai ấy đã bỏ mình. Người ta đã tìm đủ cách mới làm cho ông tỉnh lại. nhưng khi tỉnh rồi thì ông ngồi đâu cũng nói lắm nhảm và cười khóc không chừng như một đứa bé.

Ba năm trôi qua, ông sống trong tình trạng đau thương ấy cho đến một hôm người con ở đâu trở về, ông trông thấy mừng quá, ôm lấy con rồi ngã ra chết giấc. Người lối xóm gọi mấy ông cũng không tỉnh dậy . lúc bấy giờ người ta mới chở ông vào bệnh viện. Tôi cũng đã lo đủ các cách cứu chữa. Ông không chết hẳn nhưng ngủ năm, sáu ngày rồi tỉnh lại như thường, và khi tỉnh thì nhớ lại tất cả. Cho đến những việc rất nhỏ ông cũng nhớ.

Vẫn nghe bác sĩ Quân nói, tỏ ý mừng thầm:

- Nếu vậy cứ để yên cho cô Mỹ Dung ngủ.

Bác sĩ Quân nói:

- Cô Hồng là y tá của bệnh viện tôi, nếu để cô ấy ở đây trông nom Mỹ Dung thì bệnh viện thiếu người. Ông thì không thể nào săn sóc cho Mỹ Dung, phải có một người đàn bà hay một cô gái. Tôi muốn ông tránh mặt ở đây một thời gian. Sau khi Mỹ Dung tỉnh lại, tôi xem thử tình thế ra sao, lúc bấy giờ sẽ cho ông biết để tùy cơ ứng biến. Ông có người nào bà con mà là phụ nữ không? Ông nhờ họ đến chăm nom cho Mỹ Dung, nhưng phải là người biết nuôi bệnh.

Vẫn lắc đầu:

- Tôi không biết nhờ ai cả.

Quay lại Hồng, Văn hỏi:

- Cô Hồng có quen ai, giới thiệu cho tôi một người, cô nhé. Tôi sẽ đền ơn người ấy một cách xứng đáng.

Hồng đưa mắt nhìn bác sĩ Quân rồi nói với Văn:

- Thưa bác sĩ, tôi có một người bạn có học qua một năm ở Hội Hồng thập tự, cô ấy hiện nay chưa có việc làm, có thể giúp ông Văn được.

Bác sĩ Quân hỏi:

- Có phải cô Vi không?

Hồng nói:

- Chính cô ấy.

Bác sĩ Quân có vẻ lưỡng lự:

- Cô Vi thì tôi không thích vì cô ấy thích ăn diện hơn nuôi bệnh, nhưng nếu không có ai thì đành dùng tạm cô ấy vậy.

Hồng nói:

- Ông nghĩ sao, ông kỹ sư?

Văn nói:

- Cô mời giùm cô Vi lại đây, tôi sẽ bàn kỹ với cô ấy.

Hồng nói:

- Chiều nay tôi được nghỉ, tôi sẽ đi tìm cô Vi đưa lại đây.

Bác sĩ Quân nói với Văn:

- Trong khi chưa tìm được ai, mình tạm nhờ cô Vi cũng được. Trước kia cô ấy cũng có giúp việc ở đây. Nhưng tại cô ấy có tính thích làm đẹp nên tôi đã cho nghỉ.

Hồng mỉm cười rồi đi ra để bác sĩ Quân và Văn nói chuyện với nhau.

Thấy Hồng đi rồi, bác sĩ Quân nói:

- Cô ấy làm dáng và muốn tôi để ý mới buồn cười, vì thế mà tôi cho cô ấy nghỉ.

Văn thành thật hỏi:

- Nếu vậy, bây giờ tôi nhờ cô Vi thì có phiền cho bác sĩ không?

- Cũng không có gì đáng phiền. Vài tuần lễ nữa Mỹ Dung sẽ khỏi, lúc ấy chúng ta không cần đến cô Vi nữa.

Chiều hôm ấy Hồng đưa Vi đến. Bác sĩ Quân lánh mặt để Văn thương lượng với Vị Hồng giới thiệu bạn với Văn:

- Thưa ông kỹ sư, đây là Vi, người bạn mà tôi đã giới thiệu với ông lúc sáng.

Văn chưa kịp nói gì thì Vi đã ỡm ẹo lườm Hồng một cái:

- Sao lại Vi trông lỏng như thế? Tường Vi chứ.

Hồng cười:

- Thì Tường Vi...

Văn nhìn Tường Vi từ đầu đến chân rồi quay đi chỗ khác. Chàng chưa bao giờ thấy một thiếu nữ diêm dúa như thế. Vi không đẹp, làn da thì đen ngăm

ngắm mà lại mặc một cái áo dài màu đỏ chói. Nàng trang sức rất nhiều nữ trang kỳ dị, như một cô gái sơn cước. Con người như thế làm người nuôi bệnh thì không xứng chút nào cả. Con người như thế chỉ có nước làm chiêu đãi viên mà thôi.

Văn liền nói:

- Cô vui vẻ quá, bắt cô ngồi một chỗ với người bệnh, liệu cô có chịu được không?

Tường Vi nãy giờ cứ nhìn Văn trân trối, nghe Văn khen mình vui vẻ thì cười toe toét:

- Ông đã nhờ tôi, tôi xin vui lòng giúp ông. Tôi làm nghề này đã quen rồi. Ông cứ yên lòng. Huống chi, theo chị Hồng cho biết, ông cũng ở luôn với tôi nữa.

Văn cãi lại:

- Bác sĩ Quân không cho tôi ở đây. Thỉnh thoảng tôi đến ở phòng bên và cô cho tôi biết tin tức của người bệnh...

Văn thương lượng về giá cả xong thì bảo Tường Vi bắt tay vào việc ngay đêm ấy. Hồng dặn Vi những điều nàng phải làm và nói:

- Ông Văn nghỉ ở phòng bên cạnh, nếu có việc gì cần, chị cứ sang hỏi ông ấy. Ông ấy ở đây vài đêm cho chị quen việc. Chị nhớ hễ cô Mỹ Dung thức dậy thì bắt cứ vào giờ nào, chị cũng phải gọi cho bác sĩ Quân biết, chị nhé. Hồng đưa Vi vào phòng Mỹ Dung, Mỹ Dung nằm nghiêng mặt ra ngoài và ngủ say, đôi má hơi ửng hồng. Mái tóc của Mỹ Dung bỏ rơi trên chiếc gối và lòa xòa quanh cổ nàng. Vi ngắm mãi không chán:

- Cô nào đây mà đẹp quá. Yù trung nhân của ông kỹ sư Văn à?

Hồng thấy Văn có vẻ ngượng ngịu thì nói ngay:

- Không, Mỹ Dung là em gái ông Văn đó.

Văn không hiểu tại sao Hồng lại bảo Mỹ Dung là em ruột mình. Chàng vẫn đứng lạng thình không cãi lại, trong khi Vi thờ ra một cách khoan khoái:

- Thế à... Thế thì ông Văn có em gái đẹp quá. Tôi sẽ săn sóc cho cô Mỹ Dung chóng lành. Từ ngày tôi làm nghề này đến giờ, tôi nuôi ai là người ấy mạnh, chưa ai chết bao giờ.

Tường Vi nói xong cởi áo dài ra và khoác áo “bờ lu” trắng vào.

Hồng nói nhỏ vào tai Vi:

- Chị đừng đùa bỡn đấy nhé. Ông Văn là người đứng đắn.

Vi cau mày, không trả lời.

Hồng ra về. Vi lại ngồi vào một chiếc ghế bên giường của Mỹ Dung. Văn đi ra và dặn Vi:

- Cô ráng làm đúng theo những điều đã ghi trên tờ giấy kia, cô nhé. Hôm nay tôi có việc phải về nhà. Tối, tôi sẽ trở vào.

Vi nói:

- Vậy ông cứ đi công việc của ông đi. Tôi sẽ làm đúng lời bác sĩ dặn. Nhưng ông có thể địa chỉ lại đây không? Nếu tôi cần liên lạc với ông và nếu cô Mỹ Dung muốn gặp ông thì tôi phải hỏi ở đâu?

Văn nói:

- Tôi đã để địa chỉ và số điện thoại trong tờ giấy kia. Cô cứ đọc ở đó. Thôi, chào cô.

Vi nhìn theo Văn, đôi mắt lơ đãng. Nàng quay lại nhìn Mỹ Dung rồi lẩm bẩm:

- Hai anh em ruột? Sao họ lại không giống nhau? Anh em ruột? Ta không tin như thế.

Vi đi khắp phòng, thấy vậy gì cũng nhìn có vẻ tò mò. Nàng lại đứng ngắm Mỹ Dung. Người đâu mà đẹp thế! Nếu Mỹ Dung là em kỹ sư Văn, thì thế nào bác sĩ Quân cũng tận tâm chăm sóc cho Mỹ Dung. Tại sao Văn lại đưa Mỹ Dung đến đây? Bệnh viện của bác sĩ Quân là một bệnh viện tư có tiếng lẫy lừng rất đắt. Chỉ có những người thật giàu và thật sang mới vào nằm đây. Kỹ sư Văn chắc giàu lắm, mà có lẽ là bạn thân của bác sĩ Quân cũng không biết chừng.

Nghĩ đến đây, Vi cau mày:

- Cách săn sóc chu đáo thế này chứng tỏ bác sĩ Quân để ý đến người bệnh rất nhiều.

Vi mỉm cười:

- Một người đẹp như thế mà không để ý sao được? Bác sĩ Quân lại là người có óc thẩm mỹ. Lần này thì đồ bác sĩ thoát khỏi lưới tình. Chắc lúc này bác sĩ tự phụ là không có người đẹp nào có thể làm rung động quả tim của bác sĩ.

Vi ngồi lại chỗ cũ và lấy báo ra đọc để giết thì giờ.

Mỹ Dung ngủ đến khuya, bỗng chợt mình thức dậy. Nàng bàng hoàng mở to đôi mắt nhìn khắp phòng. Ành đèn xanh mờ ảo tỏa ánh sáng một cách huyền diệu.

Mỹ Dung đưa tay lên trán, cố xua đuổi những ý nghĩ đen tối. Rồi nàng ngồi dậy. nghe đầu nặng như có một viên đá lớn đè lên, nàng lại nằm xuống...

Bỗng nàng nhớ ra là nàng đang nằm ở bệnh viện, liếc nhìn về phía cửa sổ.

Không thấy ai cả. Cô y tá ngủ ngon lành trên ghế bố.

Mỹ Dung quên bằng không biết cô y tá tên gì. Nàng quên tên thì làm sao gọi cô ta được. Nàng đưa tay bấm ngọn đèn giữa. Căn phòng sáng lên rực rỡ và

Vi đang ngủ, bỗng giật mình thức dậy vì ánh đèn chói lòa. Khi thấy Mỹ Dung đã tỉnh lại, Vi mừng rỡ hỏi:

- Cô đã tỉnh rồi à?

Vi quên rằng Mỹ Dung đâu biết nàng là ai. Mỹ Dung nhìn Vi, ngạc nhiên:

- Cô Hồng đâu rồi? Bây giờ rồi cô?

Vi nói:

- Cô Hồng hôm nay không có phiên gác, cô ấy về rồi. Ông Văn nhờ tôi ở

luôn đây với cô để săn sóc cho cô. Cô ngủ cả mấy ngày rồi...

Vi đã làm sai lời dặn của bác sĩ Quân. Bác sĩ đã ghi rõ hễ Mỹ Dung tỉnh dậy thì phải lập tức cho gọi bác sĩ và đừng hỏi gì hoặc nói gì với Mỹ Dung cả.

Bác sĩ Quân bước vào, Mỹ Dung trông thấy bèn hỏi:

- Tôi ngủ đến mấy ngày rồi sao?

Bác sĩ Quân hỏi:

- Ai bảo với cô như thế? Cô mới ngủ lúc đầu hôm...

Mỹ Dung chỉ Vi rồi nói:

- Cô này bảo chứ còn ai... Cô ấy là ai thế? Ai sai cô ta đến đây? Cô ấy nói cái gì em không hiểu, cô bảo ông Văn nhờ cô đến đây.

Bác sĩ Quân nãy giờ không để ý đến Vi, nghe Mỹ Dung nói thế, quay lại nhìn Vi với đôi mắt giận dữ:

- Cô không theo đúng lời dặn ghi trên giấy... Cô đã nói gì với cô Mỹ Dung? Tai hại thật! Thảo nào mà cô ấy kêu nhưc đầu.

Vi cúi mặt nhận lỗi không dám nhìn bác sĩ Quân. Bác sĩ Quân liền nói:

- Cô mở hộp của tôi và lấy chai thuốc Digitane ra đây.

Vi vội vã làm theo lời bác sĩ Quân. Mỹ Dung ngồi nhìn hai người làm việc, đôi mắt chớp lia như cố nhớ lại những việc đã xảy ra.

Bác sĩ Quân nhỏ thuốc vào nước rồi đưa Mỹ Dung uống. Mỹ Dung uống một hơi, trả ly lại và hỏi:

- Nãy giờ bác sĩ không trả lời câu hỏi của tôi...

Bác sĩ Quân đặt Mỹ Dung nằm xuống và nói:

- Cô nằm yên tĩnh dưỡng, bệnh cô đã trở lại, có lẽ nặng hơn trước.

Mỹ Dung cau mày nói:

- Thế à?

Rồi bỗng dưng nàng ngồi ngay dậy và nói lớn:

- Bác sĩ giấu tôi... Tôi nhớ lại tất cả rồi... Tôi đi chơi với anh Vũ. Dọc đường chúng tôi gặp một thiếu phụ ẵm con, thiếu phụ ấy là nhân tình của anh Vũ và tên là Liên Hoa. Cô ta xâu xé anh Vũ làm anh ấy xấu hổ đến nỗi phải đứng sững sờ, thiên hạ bu lại xem rất đông. Lúc bấy giờ anh mới nói dối thiếu phụ ấy anh không phải là Vũ...

Trời ơi! Anh Vũ tệ bạc quá, anh ấy đã lừa dối tôi. Tôi còn nhớ lúc mới gặp tôi, anh ấy đi dạy âm nhạc, anh ấy bảo cô Liên Hoa con ông hiệu trưởng yêu anh và ông hiệu trưởng đã ép anh phải cưới Liên Hoa. Vì không yêu Liên Hoa, nên anh không chịu cưới và vì thế mà đành mất chỗ dạy.

Anh Vũ đã bảo với tôi như thế nhưng sự thật là khác. Anh ấy đã cưới Liên Hoa và đã có con với nàng.

Thế mà anh ấy còn lui tới thăm viếng tôi... Rõ là người tệ bạc không xứng đáng với tình yêu của tôi, tôi nhất định sẽ quên cái con người tệ bạc ấy.

Thưa bác sĩ, xin bác sĩ làm ơn chữa cho tôi chóng lành để tôi đi làm, tôi

không muốn nhờ vả Vũ nữa.

Mỹ Dung nói một hơi, và nói thật lớn, ở bên ngoài Văn nghe rõ lồng lộng.

Bác sĩ Quân nói:

- Cô cứ yên lòng, vài hôm nữa cô sẽ khỏe nếu cô đừng lo nghĩ gì cả. Cô còn trẻ và đẹp, rồi đây có thiếu gì người sẽ yêu cô Vũ đã phụ bạc cô thì cô còn nghĩ đến Vũ làm gì?

Mỹ Dung nói:

- Từ nay tôi không muốn Vũ đến đây nữa, nhờ bác sĩ ra lệnh cấm Vũ giùm tôi.

Quay lại Vi, Mỹ Dung hỏi:

- Còn cô này là ai? Lúc nãy cô bảo ông Văn nào nhờ cô đến đây săn sóc cho tôi?

Vi toan nói thì bác sĩ Quân đã ra dấu cho nàng im. Bác sĩ giành lấy mà nói:

- Cô này ở trên phòng khám bệnh, vì cô Hồng bận việc nhà nên tôi nhờ qua đây săn sóc cho cô. Cô nghe lộn, cô ấy bảo ông Quân, chứ có ông Văn nào đâu...

Mỹ Dung nói, có vẻ không tin:

- Tôi đã nghe lầm? Lạ nhỉ? Nhưng cô này còn bảo là tôi ngủ hai, ba ngày.

Bác sĩ Quân lại nói:

- Ngủ mấy ngày thì đã sao? Nhờ giấc ngủ ấy mà bây giờ cô nghe khỏe, cô không thấy sao? Tôi sẽ chích cho cô một mũi thuốc và cô ráng nghỉ đến sáng nhé.

Bác sĩ Quân bảo Vi lấy thuốc chích cho Mỹ Dung. Năm phút sau, Mỹ Dung lim dim ngủ lại. Bác sĩ Quân kéo mền đắp cho nàng rồi ra dấu cho Vi đi ra ngoài.

Văn đợi ở trước cửa. Bác sĩ Quân nói với Văn:

- Ông nên tạm lánh mặt một lúc để xem thử sự phản uất của Mỹ Dung đến đâu. Ngày mai cô Hồng đến, ông cũng nên cho cô Vi nghỉ luôn... Để cô Vi ở đây không có lợi, vì Mỹ Dung đã tỉnh lại rồi. Lúc nãy hẳn ông đã nghe cô Mỹ Dung nói gì?

Văn nói:

- Vâng, tôi xin nghe lời của bác sĩ. Vả lại, phận sự của tôi đến đây cũng đã chấm dứt rồi.

- Chưa hẳn là đã chấm dứt. Ông tránh mặt một lúc mà thôi. Mỹ Dung chưa nhớ tất cả đâu. Cô còn nhớ nhiều chuyện khác. Nhưng tôi tin là từ nay cô ấy sẽ khỏe. Thôi, chúng ta về, chứ ở đây làm gì.

- Tôi cũng về và sáng mai trở vô để gặp cô Hồng, nhờ cô ấy vài việc.

Bác sĩ Quân ra về, Văn quay lại nói với Vi:

- Tôi cũng tưởng nhờ cô ít lắm vài tuần lễ. Tôi không ngờ công việc lại xoay chiều như thế này, thôi cô đừng phiền tôi, cô nhé. Đây tôi xin gởi cô tiền thù

lao, mong cô vui lòng nhận cho.

Vi này giờ muốn bẻ óc, nàng có tánh tò mò, mà những chuyện xảy ra, chuyện nào cũng có vẻ bí mật cả. Nàng không biết hỏi ai để thỏa mãn sự tò mò của mình. Bây giờ nghe Văn nói về chuyện cho nàng nghỉ, nàng không khỏi tiếc rẻ. Nhưng số tiền của Văn đưa cho nàng quá lớn, khiến nàng không khỏi mừng thầm. Tuy vậy, nàng cũng nói lấy lòng Văn:

- Tôi chưa giúp gì cho ông cả, ông cho tôi nhiều tiền quá, tôi không dám nhận.

Văn phải nấn nỉ một lúc lâu, Vi mới chịu nhận:

- Nếu sau này có việc cần đến em thì ông cứ nhắn với chị Hồng.

Văn nói:

- Cảm ơn cô Thôi cô ráng săn sóc Mỹ Dung đến lúc cô Hồng đến. Cô ráng làm theo lời bác sĩ dặn. Tôi về bây giờ, về để nghỉ chút ít. Một quá.

Vi nói:

- Lúc này tôi sơ ý nói đến tên ông. Cô Mỹ Dung cứ theo chất vấn tôi về chuyện ấy mãi, chán quá.

Vi nói để dò ý Văn và để tìm hiểu đôi chút những điều mà lòng nàng đang khao khát, nhưng Văn nói:

- Cô ấy bị bệnh mất trí. Cô không nên lấy làm lạ.

Nói xong Văn lấy áo khoác rồi ra về.

Chàng đi trong đêm khuya, đi rất chậm, vừa đi vừa suy nghĩ. Không khí dịu mát ban đêm làm dịu bớt lòng chàng. Chàng thấy bình tĩnh và sáng suốt hơn. Mỹ Dung vẫn chưa biết chàng là ai. Mấy lúc nay Mỹ Dung vẫn tin chính là chàng là Vũ.

Nhưng bây giờ thì Mỹ Dung không còn yêu Vũ nữa, nàng đang đau khổ vì sự phụ tình của Vũ, và rồi nàng sẽ quên Vũ. Mỹ Dung tin ở những lời của Liên Hoa nhưng Mỹ Dung lại tưởng Liên Hoa là ái nữ của một ông hiệu trưởng theo lời Vũ đã lừa gạt Mỹ Dung để lấy tiền mỗi tháng.

Trong lúc Liên Hoa mắng nhiếc Văn, Mỹ Dung chết điếng trong lòng nên không nghe gì nữa cả. Vì thế khi Văn bảo chàng không phải là Vũ mà là anh ruột của Vũ thì Mỹ Dung không nghe và không hiểu gì nữa.

Lẽ ra thì Văn nên mừng là đã chấm dứt cái vai trò khó khăn mà chàng đã lãnh đóng với bác sĩ Quân.

Nếu Mỹ Dung đã oán ghét Vũ, không muốn thấy mặt Vũ nữa thì chàng cứ tự nhiên ẩn mặt đi là yên ổn mọi đường.

Nhưng tại sao lúc này khi đứng ngoài hành lang và nghe Mỹ Dung nói với bác sĩ Quân là từ rày nàng không thèm tiếp Vũ nữa thì lòng Văn thấy đau xót lạ lùng.

Từ nay, chàng không được gặp Mỹ Dung nữa? Chàng sẽ không còn nghe những lời nũng nịu và giọng nói du dương của nàng nữa. Chàng sẽ không

còn được ngắm vẻ mặt hiền từ và đôi mắt dịu dàng của nàng nữa.
Một khi Mỹ Dung ra khỏi bệnh viện, nàng đâu còn biết chàng là ai nữa...
Lúc đó, gặp lại chàng, biết Mỹ Dung có đủ lý trí mà nhận ra rằng người vào bệnh viện nuôi nàng cả tháng đó không phải là Vũ không?
Yù nghĩ không còn được gặp Mỹ Dung đã làm cho Văn đau khổ quá. Chàng không ngờ Mỹ Dung đã len lỏi vào cuộc đời chàng một cách đột ngột như thế.

Chàng tự hỏi:

- Hay ta đã yêu Mỹ Dung rồi?

Trong cảnh tịch mịch của ban đêm, câu hỏi trên vang lên như một tiếng kêu lớn.

Đích thực là chàng đã yêu Mỹ Dung rồi. Từ trước đến giờ chàng chưa yêu ai. Đã chưa yêu ai còn gặp một sự bẽ bàng về duyên kiếp, vì thế bây giờ một khi chàng yêu thì tình yêu của chàng sâu xa và thiết tha đến đâu. Với tuổi gần ba mươi, chàng mới vướng phải mối tình đầu, bảo sao lòng chàng không đau khổ một khi nghĩ rằng mối tình ấy chỉ là một mối tình tuyệt vọng...

Trong đêm tối, chàng thấy lơ mơ hình ảnh của Vũ, Văn rùng mình. Và chàng nhớ lại cuộc gặp gỡ cuối cùng giữa Vũ và chàng.

Sau cuộc gặp gỡ ấy, Vũ đã chết. Vũ chết thế cho Văn? Vậy mà bây giờ Văn lại lợi dụng sự giàu có và học thức của chàng để chiếm người yêu của Vũ.

Văn có cảm giác Vũ đang trừng mắt nhìn chàng, và thấy lạnh buốt tủy xương.

Nhìn khắp nơi, không thấy một bóng người qua lại, Văn rùng mình và đi thật nhanh. Hai bên đường, phố xá đều đóng cửa... Rải rác những ngọn đèn đường chiếu xuống vệ đường những tia sáng yếu ớt.

Bỗng có một chiếc taxi lướt qua, Văn đưa tay đón lại. Chàng leo vội lên xe và xe chạy bon bon trên con đường nhựa thênh thang như bị nuốt cả vào đêm tối.

Văn không về nhà, mà về ngay sở của chàng. Nhìn khắp gian phòng một lượt, Văn lại nhớ đến lời Vũ:

- Gian phòng của anh bày biện đẹp quá... Anh ở luôn đây không về nhà à?

Văn thay áo quần rồi nằm dài hút thuốc. Khói thuốc thơm tỏa khắp phòng làm cho gian phòng trở nên ấm cúng và hình ảnh dịu dàng của Mỹ Dung lại hiện ra trong đầu óc chàng.

Trong giờ phút này mà có Mỹ Dung ở bên chàng thì đời chàng sẽ hạnh phúc biết bao... Nhưng giữa lúc ấy, hình ảnh của Nguyệt lại hiện ra và làm Văn nhớ lại chàng là người đã có gia đình.

Văn thở dài nói một mình:

- Đành ôm mối hận lòng chớ biết nói sao bây giờ.

Nguyệt muốn làm vợ chàng là vì gia tài của chàng, thì đời nào nàng chịu

buông tha chàng.

Nhưng nếu Mỹ Dung yêu chàng thì chàng sẵn lòng cho Nguyệt hết gia tài của chàng để chuộc lại sự tự do, để có thể làm lại cuộc đời với Mỹ Dung...

Nguyệt ham tiền thì Văn còn có thể hy vọng.

Với hy vọng vừa chớm nở trong lòng, Văn ngủ quên lúc nào không biết.

Khi Văn thức dậy thì đã tám giờ rồi. Chàng thay vội áo quần để vào bệnh viện. Chàng vào đến phòng Mỹ Dung thì thấy Hồng và Vi đứng nói chuyện ở ngoài. Hồng quay lại, thấy Văn, mừng rỡ:

- May quá, cô Mỹ Dung đã tỉnh lại. cô Vi vừa mới kể cho tôi nghe.

Thấy có Vi đứng đó, Văn không muốn nói chuyện với Hồng nên vội vã nói:

- Đêm qua tôi đã tính xong chuyện tiền nong với cô Vi và tôi cũng đã xin lỗi cô về chuyện không được nhờ cô lâu dài như ý muốn của tôi. Mỹ Dung vẫn ngủ ngon phải không cô? Có cô Hồng đến rồi, bây giờ cô có thể ra về.

Vi hiểu Văn muốn nói chuyện riêng với Hồng nên tránh đi chỗ khác.

Hồng nói:

- Cô Mỹ Dung còn ngủ ngon lành, nhưng khí sắc cô ấy trông đã khá nhiều.

Văn nói:

- Bác sĩ Quân tỏ ý không muốn tôi đến đây nữa. Bồn phận của tôi đến đây là hết và vai trò của tôi cũng sẽ chấm dứt từ đây. Bác sĩ Quân sẽ giao phần săn sóc Mỹ Dung cho cô. Cô ráng săn sóc Mỹ Dung giùm, tôi sẽ đền ơn cô. Mỗi sáng tôi sẽ vào đây, nhưng không phải để thăm Mỹ Dung mà để được nghe cô thuật lại về sự thay đổi và sức khỏe hàng ngày của Mỹ Dung.

Hồng ngạc nhiên:

- Tại sao bác sĩ Quân lại không cho ông vào thăm Mỹ Dung?

Văn nói:

- Bởi vì Mỹ Dung không muốn gặp mặt anh chàng Vũ nữa. Tôi đành đóng vai Vũ, mà Mỹ Dung ghét Vũ thì tôi làm sao vào được nữa? Cô yên lòng, tôi không vào được thì đã có cô giúp tôi.

Hồng hỏi:

- Ông đã cho cô Vi nghỉ rồi à?

Văn nói:

- Cô ấy không làm theo đúng lời bác sĩ dặn. Khi Mỹ Dung thức dậy, cô ấy nói đến tên tôi, tên Văn khiến Mỹ Dung phải nghĩ ngợi nhiều và kêu nhức đầu. Bác sĩ Quân giận lắm.

Văn nói chuyện với Hồng xong, thấy Vi còn lẩn quẩn đó liền nói:

- Tôi cảm ơn cô nhiều lắm, cô về được rồi.

Hồng cũng nói:

- Thôi, chị về đi. Khi nào ông kỹ sư đây cần đến chị thì tôi sẽ đi mời chị.

Vi chào Văn, siết tay Hồng rồi ra về, trong lòng còn tiếc rẻ là không còn được ở lại đây để biết nhiều chuyện bí mật về Mỹ Dung.

Khi Vi đi rồi, Văn cũng ar về và dặn Hồng:

- Cô ráng săn sóc giùm Mỹ Dung, cô nhé.

Văn vừa về thì bác sĩ Quân đến bệnh viện. Hồng phải lo giấy tờ để theo bác sĩ Quân đi thăm những người bệnh ở các phòng. Bác sĩ Quân hỏi:

- Ông Văn vừa mới ra về phải không?

Hồng nói:

- Ông ấy tình tiền cho cô Vi nghỉ. Ông ấy bảo từ hôm nay ông ấy không cần gặp cô Mỹ Dung nữa vì cô không muốn.

Bác sĩ Quân nói:

- Đêm qua khi tỉnh lại, cô Mỹ Dung mặt sát ông Vũ hết sức và bảo từ nay cấm cửa không cho ông ấy đến nữa.

Hồng nói:

- Cô Mỹ Dung ghét ông Văn?

Bác sĩ Quân nói:

- Nhưng ông này đã trót đóng vai ông kia thì tránh mặt đi là hơn.

Bác sĩ Quân khoác chiếc áo rồi nói với Hồng:

- Chúng ta đến phòng cô Mỹ Dung trước.

Vừa thấy bác sĩ Quân vào, Mỹ Dung liền ngồi dậy. bác sĩ Quân đỡ nàng nằm xuống và hỏi:

- Cô nghe khỏe chứ?

Mỹ Dung chỉ gật đầu mà không nói.

Bác sĩ Quân lại hỏi:

- Cô nghĩ gì mà thù người ra như vậy?

Mỹ Dung nói:

- Tôi muốn nhớ một vài câu chuyện, mà không sao nhớ được.

Bác sĩ Quân cười:

- Hãy quên chuyện đã qua Chuyện cũ nhớ làm chi cho mệt trí. Hãy nhớ chuyện bây giờ: hãy nghĩ đến những người trước mặt. Tôi đứng trước mặt cô mà cô không nghĩ, cô lại đi nghĩ đến ai thế? Cô vẫn nghĩ đến ông Vũ à?

- Tôi không nghĩ đến ai hết. Tôi mong sao cho chóng khỏi để trở về đi làm.

- Đi làm à? Cô chưa khỏi bệnh mà. Lại nữa, cô cứ ở đây dưỡng bệnh đi, ở đến bao giờ tôi cũng nhận cả, cô cần gì phải đi làm?

Nói xong, bác sĩ Quân cười đắc chí. Mỹ Dung cau mày, im lặng không nói gì cả. Hồng ngạc nhiên vô cùng. Ngày thường bác sĩ Quân rất chừng mực. Tại sao hôm nay ông ta lại nói với Mỹ Dung, một bệnh nhân, những câu nói thiếu lịch sự và khiếm nhã như thế?

Bác sĩ Quân như hiểu sự thắc mắc của Hồng nên nói:

- Kìa, cô Mỹ Dung giận tôi rồi. Thôi, chúng ta đi qua phòng khác, cô Hồng ạ.

Ra ngoài hành lang, bác sĩ Quân nói với Hồng:

- Chắc cô lấy làm lạ về cách nói năng của tôi phải không? Cô Mỹ Dung đã bình phục rồi, nhưng cô ấy còn giấu tôi những ý nghĩ của cô ấy, tôi dò thử xem cô ấy có tức giận mà nói ra không, nhưng cô ấy vẫn im lặng... Cô có để ý đến chỗ ấy không, cô Hồng.

Hồng nói:

- Dạ, tôi hiểu ý bác sĩ lắm chứ. Theo tôi thì cô Mỹ Dung đã nhớ lại tất cả. Nhưng trong người cô ấy hình như có chuyện thay đổi.

Bác sĩ Quân hỏi:

- Một chuyện thay đổi? Ý cô muốn nói gì?

- Hình như cô ấy đã quan niệm ái tình một cách khác trước. Hồi sáng này, cô Mỹ Dung cứ bảo tôi cho cô ấy mượn báo để đọc, cô lại hỏi tôi có để dành báo cũ hay không, tức là đã nhớ đến những chuyện cũ.

Bác sĩ Quân vội hỏi:

- Mỹ Dung có bao giờ hỏi cô về ông Văn không?

- Không!

Đôi mắt đăm chiêu của bác sĩ Quân bỗng trở nên tươi sáng, bác sĩ lại hỏi:

- Cô ấy có hỏi gì đến Vũ không?

- Cũng chẳng hề hỏi. Tôi thấy cô ấy đọc tờ ghi bệnh hằng ngày và lầm nhảm tính xem cô vào nằm bệnh viện này từ ngày nào. Cô ấy đã bảo với tôi: “Bệnh của tôi theo sự ghi chép trên giấy tờ thì chia ra làm hai giai đoạn: giai đoạn đầu, mất trí, đau nặng nhưng có hai tuần hơi khỏe... Giai đoạn thứ nhì thì mất trí và mê man suốt ba ngày.”

Bác sĩ Quân ngán nhiên:

- Thế à? Thế thì cô ấy đâu có mất trí. Thông minh lắm mới biết cách xem giấy theo dõi bệnh trạng mà hiểu được sự thay đổi trong thời kỳ mắc bệnh. Rồi như nghĩ ra chuyện gì, bác sĩ Quân hỏi Hồng:

- Mấy hôm nay cô có gặp ông kỹ sư Văn không? Hình như mỗi ngày ông có vào đây hỏi thăm sức khỏe của cô Mỹ Dung.

Hồng biết là có nói dối bác sĩ Quân cũng không được, nên đáp:

- Mỗi ngày ông Văn có đến đây hỏi thăm sức khỏe của cô Mỹ Dung, hỏi xong là đi ngay. Ông ấy bảo độ rày bận nhiều công việc lắm.

Bác sĩ Quân lại hỏi:

- Ông Văn có biết là cô Mỹ Dung đã nhớ nhiều chuyện cũ không? Cô có kể tỉ mỉ cho ông ấy nghe không?

- Tôi thấy không ích gì, vì ông Văn bây giờ là ông Văn, chứ không phải là ông Vũ nữa, thì kể những chuyện ấy đâu có ích gì cho ông tạ Huống chi vai trò mà bác sĩ nhờ ông ấy đóng đến đây đã chấm dứt rồi. Ông Văn sở dĩ vào đây hỏi thăm sức khỏe của cô Mỹ Dung là muốn làm tròn bổn phận một người anh mà thôi.

Nghe Hồng nói thế, bác sĩ Quân rất hài lòng. Bác sĩ nhìn đồng hồ tay rồi nói:
- Chết chữa, này giờ mình nói chuyện tầm phào mất cả ngày giờ, còn bao nhiêu người bệnh chưa khám.

Nói xong, bác sĩ Quân đi làm phận sự, Hồng ôm giấy tờ đi theo một bên. Từ lúc ấy Hồng lại trở nên lo nghĩ, nàng làm việc như một cái máy, mà đầu óc lại để tộn đầu đầu. Nàng không hiểu tại sao bác sĩ Quân lại không muốn Văn biết là Mỹ Dung đã bình phục như cũ. Lúc này khi thấy Mỹ Dung e lệ cúi đầu, bác sĩ Quân làm như thích chí là khác. Hay là bác sĩ Quân lại để ý đến Mỹ Dung? Mỹ Dung đẹp như thế ai mà không để ý đến nàng.

Chính Vi cũng phải nói với Hồng:

- Giá tôi có vẻ đẹp kiều diễm như Mỹ Dung thì tôi sẽ trả thù tất cả bọn đàn ông để họ biết tay tôi.

Vi có tánh ganh tị, thấy ai đẹp thì ghét, thế mà với Mỹ Dung, Vi còn có mỹ cảm, thì đủ biết cái đẹp của Mỹ Dung dịu dàng và khả ái đến đâu.

Đúng mười giờ, bác sĩ Quân mới đi qua hết các phòng. Khi lên xe ra về, bác sĩ Quân dặn Hồng:

- Cô ráng săn sóc cho cô Mỹ Dung. Chiều nay nếu có cô Lý vào thăm Mỹ Dung thì cô phải ở đó để nghe thử hai người nói chuyện với nhau thế nào. Cô nhớ ghi chép giùm tôi, nhưng đừng để Mỹ Dung hiểu là cô ghi chép, cô làm bộ ngồi viết thư chẳng hạn.

Hồng vâng dạ, nhưng khi bác sĩ Quân đi rồi thì Hồng tự nói:

- Ta ghi chép cho cả hai người, bác sĩ Quân và kỹ sư Văn. Coi bộ hai ông này muốn làm Sơn Tinh, Thủy Tinh sao? Ai mang đồ sính lễ đến trước đây? Chắc là bác sĩ Quân được, vì ông Văn đã có vợ rồi. Vả lại, Văn là anh của Vũ, dù sao thì cũng còn vấn đề luân lý...

Hồng làm xong công việc, trở lại phòng Mỹ Dung. Mỹ Dung đang soạn áo quần. Nàng lấy ra hai chiếc áo xa-tanh thêu và ngắm đi ngắm lại. Vẻ mặt của nàng trông cảm động lắm. Khi thấy Hồng vào, Mỹ Dung đặt vội hai chiếc áo xuống. Hồng còn nhớ rõ hai chiếc áo ấy là của Văn mang vào tặng Mỹ Dung trong lúc nàng còn chưa tỉnh trí lắm.

Hồng nói:

- Sao cô không mặc chiếc áo ấy vào cho đẹp? Áo này người Pháp gọi là “Liseuse” nghĩa là mặc để đọc sách, nhưng người mình thì mặc ở trong nhà. Ở đây cũng như ở nhà, sao cô không mặc?

Mỹ Dung nói:

- Hai chiếc áo này không phải tự tay tôi sắm, vì thế không vừa ý tôi, mà chỉ vừa ý người sắm. Nhưng người sắm bây giờ thì...

Hồng vội hỏi:

- Bây giờ thì thế nào?

Mỹ Dung nói:

- Bây giờ tôi không muốn nghĩ đến nữa.
- Tại sao thế?
- Chuyện riêng của tôi, cô cần biết làm chi. Cô biết cũng không ích lợi gì đâu. Không phải tôi giấu cô... Có những lúc con người cần phải tìm một người bạn để tâm sự cho vui bớt nỗi sầu, nhưng cũng có lúc lòng ta có chuyện sầu muộn mà lại không muốn nói năng gì với ai cả. Những lúc ấy là lúc lòng đang tràn ngập một chuyện không biết nên vui hay nên buồn.

Hồng reo lên:

- Cô triết lý hay lắm, giá bác sĩ Quân mà nghe được những câu triết lý này thì bác sĩ mừng biết bao.

Mỹ Dung ửng hồng hai má:

- Tại sao bác sĩ Quân lại mừng?

Hồng lạnh trí nói:

- Là vì bác sĩ thấy cô lạnh lặn rồi, có lạnh bệnh mới triết lý như thế được chứ.

Mỹ Dung cười:

- Tôi nghĩ thế nào thì nói thế ấy, chứ tôi có biết triết lý đâu. Bao giờ thì tôi được về hỏi cô Hồng?
- Bao giờ có người đến lãnh.

Mỹ Dung thở dài:

- Nào tôi có ai là người thân thích, bà con mà lãnh với nhận... Bao giờ bác sĩ tuyên bố tôi khỏi bệnh thì tôi về. Nếu ông giám đốc hãng Hồng Tân chưa trả hết tiền phòng, tiền thuốc cho bác sĩ thì tôi xin khất nợ, bao giờ tôi đi làm, tôi sẽ trả lần lại cho bác sĩ... Như thế có được không, cô Hồng?

Hồng nói:

- Việc ấy tùy ở bác sĩ.

Mỹ Dung cười đầy ý nghĩa:

- Chẳng lẽ bác sĩ bắt tôi ở mãi đây để làm vật bảo đảm cho số tiền nợ?

Hồng cười:

- Có được một vật bảo đảm quý giá như cô thì ai mà không chịu?

Duyên Tình Lạc Bến

Chương 8

NGÃ BA TÂM LÝ

Ông giám đốc hãng Hồng Tân tiếp bác sĩ Quân tại văn phòng. Khi nghe bác sĩ cho biết Mỹ Dung đã bình phục và tỏ ý xin về giúp việc lại cho mình, ông

Hồng Tân hết sức vui vẻ:

- Lúc nào tôi cũng dành cho cô ấy một chỗ làm đặc biệt ở sở tôi.

Ông Đại hỏi sơ qua về Mỹ Dung và về Văn. Ông nói:

- Ông Văn có ý định đem Mỹ Dung về nhà không?

Bác sĩ Quân nói:

- Đem về thế nào được? Máy hôm nay Văn phải tránh và có lẽ từ đây phải tránh mặt luôn.

Ông Đại hỏi:

- Tại sao có chuyện tránh mặt lạ lùng như thế? Mỹ Dung đã khỏi bệnh, nghĩa là cô ta đã hoàn toàn bình phục, hoàn toàn nhớ lại tất cả những chuyện cũ.

Mỹ Dung không biết Vũ chết rồi sao? Máy lúc nay ông Văn không đến mà Mỹ Dung không hỏi vì lẽ gì Văn không đến sao? Vô lý lắm!

Bác sĩ Quân liền kể ông Đại nghe chuyện Mỹ Dung gặp Liên Hoa, phải bị mất trí trong mấy ngày và khi tỉnh lại thì không muốn gặp Vũ nữa, chứ chưa biết là Vũ chết.

Bác sĩ Quân kể lại cả những lời Mỹ Dung đã nói với mình trong buổi sáng.

Ông Đại có vẻ suy nghĩ, một lát sau, ông lấy thuốc ra hút và nói:

- Bác sĩ chưa hỏi Mỹ Dung về chuyện ông Văn?

- Mỹ Dung có biết Văn là ai đâu. Máy lúc nay Văn đến thăm Mỹ Dung với danh nghĩa của Vũ mà.

- Nhưng bây giờ Mỹ Dung đã bình phục thì chúng ta cần nói rõ cho cô ấy biết là Vũ đã chết, và muốn cô ấy chóng lành bệnh, Văn phải đóng kịch. Sự thật Văn đâu ngờ mình phải đóng kịch như thế. Trong lúc vào thăm Mỹ Dung, Mỹ Dung đã ngộ nhận Văn là Vũ nên bác sĩ đã dùng kế mà trị bệnh cho Mỹ Dung. Cần phải nói rõ để Mỹ Dung hiểu thì hơn.

Bác sĩ Quân tuy công nhận những lời ông Đại nói là đúng, nhưng vẫn nói:

- Nếu cô Mỹ Dung còn hy vọng là Vũ chưa chết thì ta làm sao nói sự thật với cô ấy? À, sáng nay cô Mỹ Dung còn nhờ tôi xin phép ông cho cô Lý hay cô Huệ vào để cô hỏi thăm một chuyện gì đó mà cô bảo là rất cần... Chúng ta sẽ nhờ cô Lý dò thử Mỹ Dung đã thật khỏi bệnh hẳn chưa.

- Được, chiều nay tôi sẽ cho cô Lý vào. Cô Lý tế nhị và khôn ngoan, sẽ tìm hiểu được Mỹ Dung. Tôi sẽ dặn cô Lý đừng mở đầu câu chuyện, cứ để Mỹ Dung hỏi và nói trước thì hơn...

- Như thế thì tốt lắm. Sự thật tôi không hiểu Mỹ Dung có nhớ tất cả không? Có nhiều người sau khi mất trí, nhớ những việc này lại quên những việc khác. Vì thế, tôi chưa dám nói sự thật cho Mỹ Dung biết.

- Bác sĩ nên bàn kỹ với ông Văn về chuyện này.

- Tôi sẽ bàn sau khi cô Lý vào gặp Mỹ Dung...

Chiều hôm ấy, Mỹ Dung tỏ ý mong đợi Lý. Nàng nhìn đồng hồ và hỏi Hồng:

- Chị Lý hẹn bốn giờ vào thăm tôi... Gần bốn giờ rồi.

Hồng lấy giấy ra và ngồi vào bàn làm bộ viết thư. Nàng làm như thế để lát nữa nàng có thể ghi tất cả những lời của Mỹ Dung nói với Lý mà không sợ Mỹ Dung nghi ngờ. Hồng nói:

- Vâng, cô Lý hẹn đúng bốn giờ thì đến. Cô ấy sẽ mang nhiều quà vào cho cô.

Mỹ Dung nói:

- Ai cũng tưởng tôi là trẻ con nên cứ mang quà vào mãi.

Hồng cười mà không nói. Lúc trưa này Hồng đã cho Văn hay là sẽ có Lý vào thăm Mỹ Dung, để Văn muốn gửi quà cho Mỹ Dung thì có thể gửi Lý, Lý sẽ bảo với Mỹ Dung những món quà ấy là của bạn trong sở gửi tặng. Đúng bốn giờ, Lý đến, tay xách ba cái gói lớn. Mỹ Dung ra đón bạn, và hỏi:

- Lại mang xách cái gì mà nhiều thế?

Lý nói:

- Quà của các bạn gởi cho chị đây. Cam này, nho này và cả hàng vải, áo quần nữa.

Mỹ Dung đỡ các gói đồ trên tay bạn rồi cả hai cùng đi lại đặt trên cái sạp gỗ. Mỹ Dung mở ra từng gói. Bánh và trái cây, nàng đặt trên bàn. Khi nàng mở cái gói lớn thì bên trong hiện ra một chiếc áo choàng bằng xa-tanh màu nước biển và hai bộ đồ ngủ bằng hàng có kết ren.

Mỹ Dung ngẩng ngó chiếc áo choàng rồi hỏi Lý:

- Chiếc áo này của ai mua tặng tôi đây? Chắc không phải của chị rồi.

Lý nói:

- Của chị Huệ đấy.

Mỹ Dung nhìn Lý rồi nói:

- Chị không nói dối tôi chứ?

Nói xong, Mỹ Dung lại mở tủ lấy hai chiếc áo choàng mà Văn đã mua tặng nàng cách đây hai tuần và lúc sáng này nàng đã đem ra ngẩng ngó trước mặt Hồng.

Mỹ Dung nói:

- Chiếc áo này sao giống hai chiếc áo cũ của tôi quá... Loại áo này không có bán ngoài chợ. Nó là loại áo đặt may, chị ạ.

Nói xong, Mỹ Dung ngồi ngẩn ngơ như có vẻ suy nghĩ. Lý hỏi Mỹ Dung:

- Chị nhấc tôi vào có việc gì?

- Lâu ngày nhớ chị thì nhấc vào chứ việc gì. À, chị Lý này, chị có nghe ông giám đốc nói gì về tôi không? Tôi nghỉ lâu như thế này không biết ông giám đốc có cho tôi làm lại không?

- Sao lại không? Ông đang đợi chị về, để ông đi ngoại quốc.

Mỹ Dung lộ vẻ mừng rỡ:

- Nếu vậy vài hôm nữa tôi sẽ ra khỏi bệnh viện và độ cuối tháng thì tôi trở về làm được. Tôi nhờ chị chút việc chị Lý nhé, chị thương hại cho kẻ bệnh

hoạn này mà giúp tôi nghe chị.

Lý hỏi:

- Việc gì?

- Chị ghé qua chỗ bà chủ tôi ở trọ độ trước, xem thử bà ấy đã cho ai thuê căn phòng của tôi chưa?

- Điều đó chị yên lòng, căn phòng ấy vẫn còn đợi chị. Đồ đạc của chị còn ở đó thì có ai dám cho người khác thuê. Huống chi ông Đại đều trả tiền mỗi tháng kia mà.

- Ông Đại tử tế đến thế sao?

- Ông ấy đã bảo là xem chị như con kia mà.

Mỹ Dung lẩm nhẩm tính trong miệng rồi nói:

- Tôi nợ Ông Đại nhiều quá, biết bao giờ mới trả xong món nợ ấy. Nào tiền nhà thương, tiền thuốc, và giờ đây tiền thuê nhà trong hai tháng nay.

Lý cười và nói như gợi Mỹ Dung nhớ câu chuyện cũ:

- Còn tiền mượn độ nợ cho anh Vũ nữa, chị quên rồi sao?

- Nợ mà quên thế nào được, nhưng tôi không muốn nhắc đến con người tệ bạc ấy làm gì...

Lý làm bộ xin lỗi và nói:

- Tôi không rõ chuyện ấy nên vô tình đã làm phiền chị.

Lý nói xong nhìn Mỹ Dung để xem thử thái độ Mỹ Dung lúc ấy ra sao.

Nhưng vẻ mặt Mỹ Dung không có gì thay đổi cả, vẫn buồn rười rượi và lạnh lùng, khép chặt.

Một lát sau, Mỹ Dung nói:

- Hình như tôi thấy ông Đại có giữ các số báo cũ mà không lâu quá ba tháng phải không chị?

Lý ngạc nhiên hỏi:

- Chị vậy chị?

- Tôi muốn mượn những tập báo cũ ấy.

- Chị muốn đọc lại những tin gì vậy?

Mỹ Dung không trả lời câu hỏi của chị Lý mà nói:

- Chị có thể mượn giùm tôi không, chị Lý?

- Nếu có thì tôi mượn mang vào cho chị. Nhưng chị muốn xem cái gì thế?

- Tôi muốn biết tin tức ở bên ngoài trong lúc tôi nằm ở đây hai tháng.

Do dự một chút, Mỹ Dung nói tiếp:

- Chị có biết và có nhớ tại sao đang làm việc ở hãng Hồng Tân, tôi lại được chở vào đây không? Chị kể tôi nghe đi chị Lý. Ôu đây ai cũng có ý giấu tôi chuyện ấy, hay là họ không biết gì về chuyện ấy cũng không biết chừng.

Lý đưa mắt nhìn thật nhanh về phía Hồng như để hỏi thăm Hồng có nên nói sự thật ra không? Hồng gật đầu ra dấu bảo cứ nói. Lý liền nói một cách dè dặt:

- Hôm ấy chị đến sở làm việc như mọi ngày. Và độ ấy chị có một người yêu tên Vũ, mà chị bảo với chị em trong sở là một sinh viên trường luật. Có phải thế không chị Mỹ Dung?

Mỹ Dung gắt lên:

- Phải rồi, rồi sao nữa?

- Vũ xài tiền của chị rất nhiều, vì Vũ bảo là đang thất nghiệp, mà thất nghiệp là tại yêu chị, không nỡ phụ chị cưới cô con gái ông hiệu trưởng. Nhưng bỗng sáng hôm ấy, các báo đăng tin Vũ bị ám sát. Chị đọc báo thấy tin ấy nên ngã ra bất tỉnh. Chỉ có thể mà chị không nhớ à? Tôi nhớ rõ mồn một.

Mỹ Dung cau mày:

- Rồi sao nữa?

- Ông Đại vội vã chở chị vào đây và nhờ có bác sĩ Quân nên chị mới chóng bình phục như thế này.

- Cảm ơn chị, tôi đã nhớ tất cả rồi. Và bây giờ tôi buồn lắm, chị ạ.

- Thôi, chuyện cũ đã qua rồi, buồn làm gì nữa...

- Người chết chưa hẳn đã là hết thì câu chuyện tình duyên bi đát của tôi có thể nào bôi xóa được trong vòng hai ba tháng hả chị? Tôi đã lầm Vũ. Vũ lừa dối tôi, xài của tôi biết bao nhiêu tiền. Nếu xài tiền không thì cũng chẳng nói làm gì. Đồng tiền hết rồi có thể kiếm lại được, chớ còn tâm lòng của tôi bị tổn thương, tôi biết nói sao bây giờ? Tôi giận và oán Vũ lắm, tôi không muốn gặp Vũ nữa.

Cả Lý và Hồng đều ngạc nhiên về cách nói năng của Mỹ Dung. Ở trên thì Mỹ Dung bảo: Người chết chưa hẳn đã là hết, như thế Mỹ Dung có ý bảo là Vũ đã chết không? Nếu Mỹ Dung cho rằng Vũ đã chết thì tại sao Mỹ Dung lại nói: Tôi giận và oán Vũ lắm, tôi không muốn gặp Vũ nữa.

Hồng muốn nói nhưng không dám nói, lúc nãy nàng đã làm như không để ý đến câu chuyện giữa Lý và Mỹ Dung, nàng đã cầm cúi viết thư kia mà?

Mỹ Dung thờ dãi, cầm chiếc áo mà Lý mới mang vào và nói băng quơ:

- Chiếc áo đẹp thật, người lựa chiếc áo này phải là người kín đáo, biết cách chung diệm thế nào cho trang nhã. Vũ đòi nào thích vẽ đơn sơ nhưng đẹp dễ này...

Nói xong, Mỹ Dung đi qua đi lại trong phòng, vẽ mặt dăm chiêu:

Hồng ghi chép không ngớt tay, thỉnh thoảng nhìn Lý để trao đổi một cách thâm lặng những ý nghĩ riêng.

Mỹ Dung đi như thế được một lát, quay lại hỏi Lý:

- Những chuyện tôi nhờ, chị nhớ tất cả chứ?

- Nhớ! Chị còn dặn gì nữa không?

- Không, cảm ơn chị. Tôi xin gửi lời thăm các bạn ở sở, vài hôm nữa tôi sẽ về ghé lại thăm tất cả.

Lý về rồi, Mỹ Dung cứ cầm cái áo mà ngắm nghía mãi, rồi khoác chiếc áo

vào người, hỏi Hồng:

- Tôi mặc áo này có đẹp không, cô Hồng?

Hồng nói:

- Đẹp lắm. Ai mà khéo chọn màu quá. Nó thật thích hợp với làn da của cô. Mỹ Dung cứ khoác chiếc áo vào người nằm dài xuống giường, mắt nhắm nhắm nhìn lên trần nhà.

Lý ra đến ngoài ngõ thì đã thấy Văn đợi nàng bên xe. Văn vội vàng mở cửa xe mời Lý lên và nói:

- Cô cho phép tôi đưa cô về nhà... Tôi thành thật cảm ơn cô.

Lý lên xe và nói:

- Có phiền ông lắm không?

- Việc gì mà phiền? Tôi muốn nghe cô kể lại sự gặp gỡ giữa cô và Mỹ Dung hôm nay.

Lý liền kể Văn nghe những lời Mỹ Dung đã nói với nàng. Văn cho xe chạy chậm chậm để nghe.

Lý nói tiếp:

- Mỹ Dung mượn các số báo cũ là để xem những bài báo nói về ông Vũ.

Như thế, theo ý ông, tôi có nên soạn báo cũ cho Mỹ Dung mượn không? Mỹ Dung đọc những bài báo ấy có hại không?

Văn suy nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu Mỹ Dung là người dễ cảm xúc thì những bài báo ấy rất có hại. Nhưng chuyện này phải hỏi qua ý kiến bác sĩ Quân.

Lý nói:

- Chính tôi cũng nghĩ như thế.

Văn do dự rồi nói:

- Nhưng độ rầy bác sĩ Quân hình như không được thành thật với tôi như trước. Tôi thấy có nhiều việc bác sĩ Quân muốn giấu tôi. Buồn cười là bao nhiêu sự tổn kém cho Mỹ Dung tôi đều chịu cả, mà người ta lại muốn hất tôi ra. Theo tôi nghĩ nếu Mỹ Dung đã nhớ lại những chuyện cũ thì tôi đâu có lỗi gì với Mỹ Dung. Tôi có thể gặp Mỹ Dung để nói cho nàng rõ tôi không phải là Vũ, mà là Văn, anh Vũ, để Mỹ Dung không còn oán ghét tôi nữa. Nhưng bác sĩ Quân lại không cho tôi gặp Mỹ Dung nữa. Cô nghĩ có phải kỳ dị không?

Lý nói:

- Ít hôm nữa Mỹ Dung sẽ về nhà, lúc ấy bác sĩ Quân đâu có quyền cấm ông.

- Vâng, đến lúc ấy bác sĩ Quân không có quyền cấm tôi nữa.

- Mỹ Dung mà biết ông đã lo cho chị ấy mấy tháng nay thì chị ấy sẽ cảm ơn ông lắm.

Xe đến nhà Lý, Văn ân cần cảm ơn nàng và mở cửa xe cho nàng xuống.

Văn cho xe chạy lại một tòa soạn báo, hỏi mua tất cả những số báo cũ trong

ba tháng vừa qua, mang về nhà định sáng hôm sau sẽ mang lại cho Lý. Tối hôm ấy, Hồng ngồi ghi chép lại những lời Mỹ Dung nói với Lý ra làm hai bản, một bản sẽ đưa Văn còn một thì đưa bác sĩ Quân.

Sáng hôm sau, Văn đến thật sớm để tìm Hồng. Hồng thuật qua những gì đã xảy ra và trao một xấp giấy có ghi chép ấy cho Văn:

- Ông mang về mà đọc, bác sĩ Quân sắp đến rồi. Nếu bác sĩ trông thấy sẽ khiển trách tôi đã để lộ cho ông biết những điều bác sĩ muốn giấu.

Văn cảm ơn Hồng rồi ra về. Chàng cho xe chạy thẳng một mạch về sở, đi ngay vào văn phòng và lấy tập giấy ra đọc.

Hồng đã ghi tất cả những lời Mỹ Dung đã nói với bác sĩ Quân, với nàng và cả với Lý.

Văn đọc xong, vẻ mặt tươi hẳn lên, chứa chan hy vọng. Nhưng nhớ lại những lời Hồng nói về việc bác sĩ Quân không muốn cho chàng biết gì về Mỹ Dung, Văn không khỏi lầy lăm lăm. Chàng tự nghĩ:

- Tại sao bác sĩ Quân lại làm như thế? Hay bác sĩ Quân đã yêu Mỹ Dung? Nếu vậy thì thật là một điều đáng mừng cho Mỹ Dung. Bác sĩ Quân chưa có vợ, lại có địa vị, giàu có.

Nhưng nghĩ lại mối tình thâm kín của chàng đối với Mỹ Dung mấy lúc nay, Văn không khỏi đau lòng.

Chàng làm sao tranh được với bác sĩ Quân. Quân chưa có gia đình, còn chàng đã có vợ. Văn lại là anh của Vũ.

Theo những lời Hồng ghi chép thì Mỹ Dung đã khỏi hẳn. Một người mất trí không bao giờ nói được những câu đầy ý nghĩa như thế.

Nghĩ lại những lời Lý đã nói với mình, Văn tự bảo:

- Lý nói đúng lắm. Mỹ Dung sẽ ra khỏi bệnh viện và lúc ấy bác sĩ Quân đâu có quyền gì ngăn cấm Mỹ Dung tiếp ta ta không có lỗi gì cả. Ta chỉ là người ơn của Mỹ Dung thì việc gì ta lại không dám ra mặt? Việc này ta sẽ nhờ Lý và Hồng nói trước cho Mỹ Dung biết.

Với những ý nghĩ ấy, Văn hết sức bình tĩnh trở lại với công việc. Chàng thấy cần phải dứt khoát với Nguyệt nếu Mỹ Dung cho chàng vài tia hy vọng.

Văn về nhà gặp lúc Nguyệt đang lo nghĩ về chuyện Tổng. Mấy hôm nay, Nguyệt nhờ người đi tìm Tổng nhưng vẫn chưa tìm được. Tổng không về nhà nữa. Hẳn đã sai người về lấy hết quần áo, đồ đạc. Nguyệt nghi Thủy không thành thật với nàng, Thủy đã nói dối là về quê tránh mặt Tổng, chứ sự thật biết đâu hai người không hẹn hò đến nơi khác ở?

Nguyệt cảm tức Tổng hết sức. Nhưng cảm tức thì cảm tức chứ đâu làm gì được Tổng.

Bỗng một hôm có người cho nàng hay là Tổng bị bắt cùng với bọn đồng lõa vì một vụ làm tiền. Cái tin ấy làm Nguyệt lo nghĩ không sao nói được. Nàng sợ công việc của nàng bị bại lộ.

Văn thấy Nguyệt lúc nào cũng có chuyện lo nghĩ thì không khỏi nghi ngờ. Nguyệt gầy sút hẳn đi và ngày nào cũng đi suốt ngày. Nàng bảo với người nhà là đi lo công việc. Nhưng nào ai biết nàng đi công việc gì. Ban đầu Văn không để ý, nhưng chàng thấy Nguyệt đón xem các báo hằng ngày rất thường, một việc mà trước kia nàng không bao giờ làm.

Một hôm, có việc đi qua đường Gia Long, Văn thấy Nguyệt ở trong một văn phòng luật sư bước ra, Văn không khỏi lấy làm lạ, tự hỏi:

- Hay Nguyệt muốn ly dị với tả Nếu vậy thì cũng hay.

Trong thâm tâm, Văn mong Nguyệt xin ly dị. Chàng sẵn sàng trả tự do cho Nguyệt và còn bằng lòng cho nàng một số tiền lớn là đằng khác.

Sự thật thì Nguyệt đi hỏi thăm tin tức của Tổng, bỏ tiền lo luật sư cho Tổng, Nguyệt làm vậy là để mua lòng Tổng, để Tổng khỏi tiết lộ câu chuyện bí mật riêng của hai người.

Hai ba lần Tổng gửi thư ra bảo Nguyệt phải đi nuôi hẩn, chạy trạng sư cho hẩn, nếu không hẩn sẽ tố cáo Nguyệt.

Nhưng Nguyệt lo mà được hay sao?

Pháp luật mà nắm Tổng thì thế nào người ta cũng khám phá ra vụ giết Vũ trước nhà Văn. Sở giao nhiệm đã dựa vào các dấu tay mà khám phá ra Tổng có dính líu vào vụ án mạng mà bấy lâu nay người ta chưa tìm ra thủ phạm đó.

Chuyện phải đến, đã đến. Vào một buổi sáng, Văn đang ở nhà, hai nhân viên công lực đã đến mời Nguyệt về bắt. Sau hai giờ thẩm vấn, Nguyệt bị đưa qua trại tạm giam.

Ngày hôm sau các báo cùng đăng một cái tin:

Vụ ám sát tại nhà ông kỹ sư Văn mà nạn nhân là ông Vũ, em ruột ông Văn, đến hôm nay mới tìm ra thủ phạm...

- Ai đã giết Vũ?

- Tại sao Vũ bị chết trong khi thủ phạm chỉ muốn giết kỹ sư Văn?

- Một người đàn bà đã là chánh phạm trong vụ ám sát này?

Hẩn các bạn còn nhớ, cách đây hơn hai tháng, tại gần văn phòng của ông kỹ sư Văn đã xảy ra một vụ ám sát mà thủ phạm mãi đến hôm nay vẫn chưa tìm ra.

Hôm ấy, Vũ, em của kỹ sư Văn, một người ăn chơi đàng điếm, đến tìm ông Văn để yêu cầu ông ký giấy bằng lòng cho mình bán nhà. Nhưng ông Văn không bằng lòng, khuyên lon em và hai anh em chuyện trò ăn uống cho tới nhá nhem tối. Ông vũ đứng dậy ra về. Ông Văn định đưa em ra cửa thì lúc bấy giờ có người muốn nói chuyện với ông bằng điện thoại. Ông Văn phải trở về văn phòng. Khi đi ngang qua cái sân trước phòng ông Văn, một cái sân rộng có trồng nhiều cây, Vũ bị một người lạ mặt nhảy ra dùng dao đâm. Vũ chết liền tại chỗ. Kẻ sát nhân tẩu thoát, để lại một con dao đâm máu.

Cái chết của Vũ đã được người ta đưa ra hai giả thuyết khác nhau. Một số người cho rằng Vũ là tay ăn chơi nên bị thù oán và do sự thù oán ấy mà Vũ bị giết.

Một số khác lại cho rằng Vũ bị giết oan, vì kẻ sát nhân chủ tâm giết ông kỹ sư Văn. Ông Văn đã bị thâm vắn nhiều lần vì người ta cho rằng ông muốn cướp hết gia tài của cha mẹ để lại nên ra tay giết Vũ để khỏi có nhiều chuyện lôi thôi.

Nhưng những dấu tay tìm thấy trên mình Vũ và cả trên con dao không phải là dấu tay ông Văn. Vả lại, kỹ sư Văn là người rất đứng đắn, từ thuở bé du học ở ngoại quốc, không hề có ác cảm với Vũ. Vì thế, vụ án mạng ấy chưa khám phá ra được.

Nhưng hôm nay, nhà chức trách bỗng tóm cổ được ba tên lưu manh làm tiền một người đàn bà góa. Trong số ba tên này, có một người tên Tống.

Khi sở giao nhiệm cho lần tay, thì lạ thay những dấu tay của hắn lại giống hệt những dấu tay in trên cán dao dùng để giết Vũ.

Sau khi bị tra hỏi, Tống đã khai và thú nhận tất cả tội lỗi.

Thật là một vụ ám mạng rùng rợn mà khi đọc đến, nếu các bạn là nam độc giả thì sẽ không khỏi lạnh gáy mà đâm ra nghi ngờ cả bà vợ hiền của mình ở nhà.

Các bạn có biết Tống khai thế nào không? Tống là anh họ của bà kỹ sư Văn, nhũ danh là Nguyệt, ái nữ của bà Định, một nữ thương gia vừa mới qua đời cách đây không lâu. Tống mồ côi cha mẹ, được bà Định đem về nuôi và lập làm thừa tự cho bà. Tống và Nguyệt sống bên nhau từ thuở bé nên lớn lên yêu nhau. Tống định chiếm gia tài của bà Định bằng cách cưới cho được Nguyệt.

Tống đã làm Nguyệt sa ngã vì hắn. Nhưng bà Định lại không bằng lòng gả Nguyệt cho hắn, bà rầy la hắn và đuổi hắn ra khỏi nhà.

Bà Định quen thân với ông Khai, cha kỹ sư Văn, nên ngỏ ý gả cô Nguyệt cho kỹ sư Văn. Ông Khai ép kỹ sư Văn phải cưới cô Nguyệt. Bà Định sở dĩ chủ trương cuộc hôn nhân này vì ông Khai giàu có mà kỹ sư Văn thì có địa vị, có nhiều triển vọng trên đường sự nghiệp.

Kỹ sư Văn không nỡ trái ý cha nên cưới cô Nguyệt. Nhưng khi biết rõ y thì không còn thanh tâm, đã có ý lơ là.

Trong lúc ấy, tên Tống lò dò trở về xin lỗi bà Định và tiếp tục lén lút qua lại với Thị Nguyệt. Rồi bà Định chết. Tên Tống giữ việc thờ phụng và nhân cơ hội ấy, gặp gỡ Nguyệt tại nhà bà Định mỗi ngày.

Tên Tống nghe Thị Nguyệt than thở về sự lạnh nhạt của kỹ sư Văn, liền xúi y thị trừ kỹ sư Văn đi để chiếm đoạt gia tài. Một khi kỹ sư Văn chết rồi thì bọn chúng sẽ tự do kết hôn với nhau. Nguyệt cũng chủ trương như Tống, nên họ âm mưu với nhau. Tên Tống đến văn phòng của kỹ sư đời ông này ra

về để thanh toán (vì ông Văn có thói quen làm việc đến tám giờ mới về). Ai ngờ hôm ấy Vũ lại đến ông Văn và vì ông Văn và Vũ giống nhau như tạc, nên khi Vũ đi ra, tên Tổng trông thấy tưởng là ông Văn nên ra tay hạ sát. Câu chuyện vợ âm mưu cùng tình nhân giết chồng ấy tưởng ở mãi trong vòng bí mật, ai ngờ ngày nay nó đã được đưa ra ánh sáng và cả hai thủ phạm đều thú nhận tội lỗi. Cả hai đều bị tổng giam chờ ngày ra tòa lãnh án. Cái tin này đã làm chấn động các giới ở Sài Gòn không phải là ít. Người ta bàn tán xôn xao.

Nguyệt bị giam giữ khiến Văn bàng hoàng lo nghĩ. Chàng không biết Nguyệt đã làm gì mà bị tai nạn thành linh như thế. Nhưng đến khi đọc qua các bài đăng trên báo, Văn như kẻ mê muội được làm cho tỉnh lại.

Chàng không ngờ chàng đã thoát khỏi một cái chết rùng rợn và vợ chàng đã thay lòng đổi dạ mà nào chàng hay biết. Mấy lúc sau chàng lại còn ăn năn, thương hại cho Nguyệt.

Chàng đi nuôi Mỹ Dung mà Nguyệt không dám ghen tương hay trách móc là vì Nguyệt có một cái lỗi lớn chứ đâu phải nàng nhẫn nhục hiền lương.

Nhưng Văn là người tốt, thấy Nguyệt nhẫn nhục thì lại tỏ vẻ thương hại.

Buồn cho cảnh gia đình bị tai tiếng vì một người vợ lăng loạn, độc ác, Văn lại mừng thầm là từ đây chàng thoát khỏi tay Nguyệt. Sẵn dịp, chàng sẽ đưa đơn ly dị với Nguyệt. Chàng sẽ tự do như trước và giờ đây, cha chàng đã mất, chàng sẽ có thể lựa chọn và cưới một người vợ theo ý muốn của chàng. Trong những giờ phút ấy, Văn đã nghĩ đến Mỹ Dung, con người khả ái, hiền lành xứng đáng làm người vợ lý tưởng của chàng.

Cuộc tình duyên thứ nhất của chàng đã gây cho chàng một nỗi ê chề và danh dự chàng bị tổn thương không ít.

Mấy hôm nay các báo cứ phanh phui chuyện Nguyệt và Tổng thâm dâm với nhau. Tổng sở dĩ khai cho Nguyệt là vì Nguyệt đã xử tệ với Tổng. Nguyệt lại còn ghen tương, không cho Tổng có vợ khác.

Văn thấy đời chàng bị sụp đổ một cách vô nghĩa vì một người vợ không ra gì. Nếu bây giờ mà chàng không cưới được Mỹ Dung thì chắc suốt đời chàng không bao giờ cưới vợ nữa.

Lòng chàng đã chết vì một người đàn bà vô hạnh, và sẽ khép mãi mãi nếu Mỹ Dung không đoái nghĩ đến chàng.

Chàng không hiểu cái rủi ro tai tiếng mà chàng đang gặp có thể là một sự may mắn cho đời chàng sau này không. Mấy hôm nay Văn bị tra hỏi về chuyện Nguyệt mất cả ngày giờ. Chàng chỉ trông cho mọi việc yên xong để chàng đi nghỉ mát một lúc. Tâm hồn chàng đã quá mệt mỏi mà thân thể cũng uể oải không ít.

Những lúc rỗi rảnh, Văn cứ đem xấp giấy của Hồng ghi chép ra đọc đi đọc lại, để hy vọng cũng có, mà để suy nghĩ cũng có.

Văn đề ý nhất câu nói này của Mỹ Dung:

- Làm gì có vấn đề Vũ! Dù Vũ còn sống thì tôi vẫn xem như Vũ chết rồi.

Huống chi Vũ...

Mỹ Dung chưa nói hết lời và cũng không muốn nói hết lời. Như thế nghĩa là trong thâm tâm Mỹ Dung, Mỹ Dung có nghĩ và có quan niệm về cái chết của Vũ một cách khác với những lời mà nàng đã nói.

Mỹ Dung không còn mất trí như trước nữa. Nàng hoàn toàn khỏi bệnh rồi, nhưng bác sĩ Quân còn muốn giữ nàng lại đó thôi.

Mỹ Dung còn nói có vẻ như một triết gia:

- Chuyện riêng của tôi, cô cần biết làm chi. Cô biết cũng không ích lợi gì đâu. Không phải tôi giấu cô, nhưng mà có những lúc con người cần phải tìm một người bạn để tâm sự cho vui bớt nỗi sầu, nhưng cũng có lúc lòng ta có chuyện sâu muợn mà lại không muốn nói gì với ai. Những lúc ấy là lúc lòng đang tràn ngập một chuyện không biết nên vui hay nên buồn.

Mỹ Dung nói thế tức là nàng đã biết Văn không phải là Vũ. Nàng đang tò mò muốn biết rõ câu chuyện ấy nhưng ngại ngùng chưa dám hỏi ai.

Mà tại sao Mỹ Dung lại ngại ngùng? Nàng đã yêu? Nhưng yêu Vũ hay yêu người đóng vai Vũ?

Có lẽ Mỹ Dung cũng nhận thấy mối tình của bác sĩ Quân và vì nhận thấy trong một lúc nàng được hai người yêu nên nàng phân vân, đắn đo, không biết nên vui hay nên buồn. Đó là tâm trạng của Mỹ Dung lúc bấy giờ. Nàng đang đứng giữa một ngã ba tâm lý và biết đâu không lọt vào một ngã tư tình?

Bác sĩ Quân đọc những lời ghi chép của Hồng đã suy nghĩ không ít.

Mấy lúc nay chữa bệnh cho Mỹ Dung, bác sĩ Quân đã bị sắc đẹp dịu dàng của nàng lôi cuốn không còn đủ sức chống cự.

Từ trước đến giờ, bác sĩ Quân không hề để ý tới sắc đẹp của bệnh nhân.

Đứng trước một bệnh nhân, dù là tuyệt sắc giai nhân đi nữa, bác sĩ Quân cũng chỉ lưu tâm đến chứng bệnh của họ mà thôi.

Thế mà từ khi gặp Mỹ Dung, bác sĩ Quân phải để ý đến nàng. Một lẽ là căn bệnh của nàng đáng thương hại quá. Hai là tình yêu của nàng tha thiết và chân thành quá, ai thấy mà không cảm động?

Huống chi bác sĩ Quân chưa có gia đình, mà Mỹ Dung thì lại là một thiếu nữ khát tình.

Bác sĩ Quân nghĩ mình có thể cùng Mỹ Dung xây dựng gia đình nếu Mỹ Dung đã khỏi hẳn bệnh và vết thương lòng đã hàn gắn, không còn đau buồn khi nhớ lại và hay được những chuyện đã xảy ra.

Trước kia bác sĩ Quân nhờ Văn đóng vai Vũ là chỉ nhằm mục đích chữa cho nàng chóng mạnh mà không nghĩ rằng có thể yêu Mỹ Dung. Nhưng lần lần thấy Mỹ Dung và Văn triu mến nhau, bác sĩ Quân hình như cũng bị lôi cuốn

vì mối tình cao thượng ấy.

Và bây giờ, bác sĩ Quân lại ăn năn là đã nhờ Văn đóng vai Vũ.

Mỹ Dung bây giờ không còn bệnh nữa. Nàng đã hoàn toàn tỉnh táo và nàng chưa chịu nói rõ những ý nghĩ của nàng cho ai biết cả.

Mỹ Dung khôn ngoan đáo để, nàng đâu có dại khờ, ngây thơ như người ta lầm tưởng. Có lẽ nhờ thuở nhỏ, Mỹ Dung đã sống thiếu tình yêu, phải tự lo cho mình và tìm cách đối phó với cuộc đời, với bao nghịch cảnh mà Mỹ Dung đã trở nên khôn ngoan, dè dặt.

Nếu nàng không khôn ngoan, dè dặt thì nàng đã sa vào tay Vũ để bây giờ cũng như Liên Hoa, bận bịu con thơ và thiếu thốn vì vô nghề nghiệp.

Mỹ Dung bảo không muốn gặp Vũ nữa, nhưng sự thật nàng đã hiểu là có người tự xưng là Vũ. Nếu không vậy thì tại sao nàng đòi xem những báo cũ để tìm biết rõ sự thật là Vũ chết rồi? Mỹ Dung đang tìm thử xem người đóng vai Vũ là ai. Không muốn gặp Văn nữa là Mỹ Dung muốn tránh nhiều chuyện rắc rối. Lúc còn mê man, lầm Văn là Vũ thì không sao, nhưng khi tỉnh rồi, biết Văn không phải là Vũ và nhớ lại những lời thân tình mà nàng đã nói với Văn, Mỹ Dung làm sao khỏi ngượng ngịu và hổ thẹn? Mỹ Dung dè dặt lắm nên không muốn gặp Văn.

Mỹ Dung lại đòi ra khỏi bệnh viện, nàng tỏ ý nếu số tiền phòng và tiền thuốc không ai trả thì nàng sẽ cho bác sĩ Quân sau khi nàng được đi làm lại.

Bây giờ, bác sĩ Quân phải đối phó thế nào? Việc phải đến là đến, bác sĩ đâu có quyền ngăn cản.

Phận sự của bác sĩ là chữa cho Mỹ Dung, giờ đây Mỹ Dung đã khỏi bệnh thì phải cho nàng về, quyền gì mà giữ nàng lại?

Nàng muốn đọc báo, đọc tin tức cũ và tin tức hằng ngày, bác sĩ đâu có quyền không cho nàng đọc. Nếu không cho nàng đọc ở bệnh viện thì nàng sẽ đọc nay mai khi trở về nhà. Nếu Lý không cho nàng mượn báo cũ thì nàng có thể đến các nhà báo hỏi mua để đọc.

Một khi đã biết rõ tin tức thì Mỹ Dung sẽ cảm mến Văn và nàng sẽ ghét bác sĩ Quân.

Nghĩ đến đây, bác sĩ Quân thấy lòng chua xót quá. Nhưng bỗng bác sĩ vui vẻ trở lại khi nghĩ rằng Văn đã có vợ, Mỹ Dung đâu có mang tình nghĩa của Văn nặng nhưng nàng có bao giờ muốn phá hạnh phúc của một người đàn bà khác đâu.

Đời nàng đã bao nhiêu đau khổ, nàng dại gì đi rước thêm một đau khổ nữa hay sao?

Bác sĩ Quân định bảo Lý cứ đem báo cũ vào cho Mỹ Dung đọc để xem thử nàng hành động như thế nào?

Lần này dù biết Vũ đã chết, Mỹ Dung cũng không còn xúc cảm đến mất trí như trước nữa. Lòng nàng đã chết nhưng cũng đã sống lại rồi... Vết thương

lòng của nàng đã được hàn gắn, nhất là sau khi gặp Liên Hoa, biết được sự giả dối và phụ bạc của Vũ.

Như vậy bác sĩ Quân viện lễ gì mà giữ Mỹ Dung được?

Sáng hôm sau, vào thăm bệnh cho Mỹ Dung, bác sĩ Quân hỏi:

- Cô thật khỏe chưa mà đòi xem báo, đòi trở về đi làm?

Mỹ Dung nói:

- Bác sĩ khám bệnh cho tôi chắc biết rõ điều đó n tôi. Tôi nghe trong người đã khỏe. Hôm nay tôi định xin bác sĩ cho phép tôi đến ngày mốt thì về.

Bác sĩ Quân hỏi:

- Cô đã cho ông giám đốc hãng Hồng Tân biết việc này chưa?

- Tại sao phải cho ông ấy biết? Cô Hồng đã cho tôi biết là tiền phòng và tiền thuốc ông ấy sẽ trả sau khi ở đây làm giấy tính tiền. Tôi nằm đây lâu quá, tốn kém của ông giám đốc cũng đã nhiều rồi, tôi phải trở về làm việc để trả món nợ ấy.

- Nếu tôi không lấy tiền thì cô có chịu nằm lại đây thêm vài tuần nữa cho thật mạnh không?

- Cảm ơn bác sĩ. Bác sĩ tốt lắm, nhưng tôi đã bình phục hẳn rồi, bác sĩ đừng lo nghĩ cho sức khỏe của tôi nữa. Bác sĩ đã cho phép tôi đọc báo chứ?

- Cô có thể đọc những tờ tuần báo. Tránh đọc những tờ báo hằng ngày vì ở các báo này có nhiều tin tức chém giết, rùng rợn không thích hợp cho một tâm hồn yếu đuối như cô.

- Ông cho rằng tôi có một tâm hồn yếu đuối hay sao?

Bác sĩ Quân cười:

- Chứ mạnh với ai? Xúc cảm một tí là chết giắc mà bảo là mạnh à?

Mỹ Dung cúi đầu làm thỉnh một lát rồi nhìn thẳng vào mặt bác sĩ Quân:

- Tâm hồn con người cũng như một sợi dây đàn, nếu chạm quá mạnh thì nó có thể đứt được. Nhưng không vì thế mà nói rằng sợi dây đàn ấy không bền, không chắc... Nếu biết giữ, nó có thể dùng thật lâu mà không hề bị đứt.

Trước kia tôi bị xúc cảm là vì người ta đã lợi dụng tôi. Bao nhiêu việc dồn dập đến với tôi làm tâm trí tôi bị rối loạn. Nhưng bây giờ tôi đã bình tĩnh lắm rồi... Sắt đã chịu bao lần nung nấu chắc chắn phải trở nên rắn chắc, dẻo dai.

Tôi thành thật cảm ơn bác sĩ đã lo nghĩ vì tôi nhưng tôi đã khỏe rồi, tôi còn ở đây làm gì?

Bác sĩ Quân nói:

- Vâng, tôi sẽ để cô về. Một khi cô đã khỏe thì phận sự của tôi – của một bác sĩ – coi như chấm dứt. Tuy vậy cô cũng cho phép tôi thỉnh thoảng được đến thăm cô chứ?

Mỹ Dung nhìn đi chỗ khác:

- Tôi không nhận lời thì kẻ cũng vong ân. Nhưng nếu tôi nhận lời thì lại làm

mất thì giờ của bác sĩ chứ không ích gì.

- Cô nói năng khéo léo lắm.

- Tôi thành thật lắm, nào có dụng ý gì. Bác sĩ cho rằng tôi xã giao à?

Bỗng Mỹ Dung hỏi một cách đột ngột:

- Thưa bác sĩ, có thật ông giám đốc hãng Hồng Tân chở tôi vào đây không?

Bác sĩ Quân hỏi lại:

- Chứ còn ai? Cô có còn ai là bà con không?

Mỹ Dung buồn bã lắc đầu:

- Không, tôi mồ côi từ tấm bé.

- Thế tại sao cô lại hỏi tôi như thế?

Mỹ Dung không trả lời bác sĩ Quân mà lại hỏi:

- Thế ai trả tiền cho tôi mấy lúc nay?

Bác sĩ Quân nói:

- Cô này hôm nay hỏi vớ vẩn thật! Ông giám đốc hãng Hồng Tân chở cô đến đây thì ông ấy chịu tiền bệnh viện cho cô, chứ còn ai nữa?

Mỹ Dung nói như ghẹo bác sĩ Quân:

- Thế mà tôi có cảm giác như có người nào khác đóng tiền cho tôi đấy chứ.

Nói xong Mỹ Dung mỉm cười có vẻ bí mật.

- Ai đóng tiền cũng được, có sao đâu mà cô ngại?

- Ông làm đấy. Danh dự của một thiếu nữ đâu cho phép tôi nhận ơn của bất cứ người nào. Ông không chịu nói sự thật thì tôi cũng sẽ cố gắng tìm biết ông ạ...

Bác sĩ Quân chưa kịp nói gì thì Mỹ Dung đã tìm cách đuổi khéo:

- Nãy giờ bác sĩ ở đây lâu rồi, các bệnh nhân khác đang chờ đợi bác sĩ mòn hơi đấy.

Bác sĩ Quân lặng lẽ ra đi, vẻ mặt vừa buồn, vừa giận. Tại sao Mỹ Dung lại nói với chàng những lời thiếu tình cảm như vậy. Hay Mỹ Dung đã biết Văn là anh Vũ, là một ông kỹ sư trẻ tuổi, người đã bỏ tiền ra lo thang thuốc cho Mỹ Dung?

Nếu vậy thì bác sĩ Quân còn hy vọng gì nữa?

Khám xong cho các bệnh nhân, bác sĩ trở về phòng và lấy báo ra đọc. Đọc đến vụ Tổng bị bắt và đã khai hết tội lỗi, bác sĩ Quân tái mặt.

Câu chuyện rắc rối thật. Trước đây, bác sĩ Quân cho rằng mình hơn kỹ sư Văn hai điểm, một là chàng chưa có vợ, hai là Văn chính là anh của Vũ, người tình của Mỹ Dung.

Nhưng bây giờ, với cái tội rành rành như vậy, xem như Nguyệt đã trả tự do cho Văn.

Thế thì cuộc tranh đấu trên tình trường giữa Văn và Quân chưa chắc ai đã thua ai.

Quân làm sao không khỏi lo nghĩ...

Mỹ Dung ngồi lật từng tờ báo, đọc lại những bài tường thuật vụ ám sát tại vườn nhà của Văn mà nạn nhân là Vũ. Mỹ Dung đọc lại đến những số báo mà người ta nói về nàng. Nàng nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra.

Vũ, người mà nàng yêu và xem như một thiên thần, chỉ là một tên sở Khanh, bịp bợm, không xứng đáng với tình yêu của nàng. Vũ đã lừa dối nàng, chứ sự thật không có cô Liên Hoa, ái nữ của ông hiệu trưởng nào cả, mà chỉ có cô Liên Hoa, đào hát, vợ một nhà thầu khoán, người mà Vũ đã quyến rũ rồi bỏ rơi để tìm người khác.

Cô Liên Hoa, người mà trước kia, Vũ đã đem ra hăm dọa Mỹ Dung để làm tiền nàng, giờ đây nàng đã gặp rồi. Liên Hoa chỉ là một thiếu phụ đáng thương hại, cũng đã lầm Vũ như nàng đã lầm.

Mỹ Dung cố nhớ lại thiếu phụ mà nàng gặp ngày nọ. Thiếu phụ ấy gầy ốm, đôi mắt thâm đen và áo quần xộc xệch. Nhìn thiếu phụ ấy, ai tin rằng nàng cũng đã có một thời kỳ oanh liệt: là một đào hát và cũng là vợ một nhà thầu khoán danh tiếng.

Không biết bây giờ Liên Hoa ở đâu và sống như thế nào? Đứa bé mà nàng đã bông trên tay đó chắc là con của Vũ?

Mỹ Dung thắc mắc không hiểu tại sao các báo lại biết rõ về nàng như thế? Họ phanh phui chuyện của nàng như là một chuyện riêng của nhà họ thì thật vô lý. Nhưng ai đã giết Vũ?

Qua những số báo sau, vụ ám sát ấy không thấy nói đến nữa. Có thật Vũ đã chết hay không? Hay là một người nào đó đã chết thế cho Vũ?

Mỹ Dung đọc hết chồng báo, không tìm thấy cái gì mới lạ nữa, liền xếp lại và gọi trả cho Lý.

Mỹ Dung nói:

- Chuyện đã qua cứ để nó qua, nhớ lại làm chi khi người mình mơ tưởng chỉ là một kẻ bạc tình.

Mỹ Dung sửa soạn đồ đạc, áo quần, và đơi giầy của bác sĩ Quân để ra về. Mấy hôm nay, Huệ, Lý và Cúc ngày nào cũng vào thăm nàng. Nhưng cả ba, không ai dǎ động gì đến chuyện Vũ cả. Mà Mỹ Dung cũng không hề hỏi họ chuyện ấy. Nàng cố gắng quên con người bạc bẽo đã gây cho nàng nhiều đau khổ phiền muộn ấy.

Một hôm, Mỹ Dung đã hỏi Huệ:

- Hôm tôi ngã ra bất tỉnh đó, các chị chắc lo sợ lắm phải không? May nhờ có mấy anh chị em trong sở lo giùm kịp, chứ không thì tôi chết mất rồi, mà chết như thế kẻ cũng uổng một đời phải không chị?

Mỹ Dung lắc đầu thờ dǎi, tiếp:

- Yếu đau hai tháng, tổn kém của ông giám đốc và của các bạn không phải là ít, cũng chỉ vì đeo đuổi một giấc mộng tình. Thế mới biết ở đời này chẳng biết ai say, mà cũng chẳng biết ai tỉnh. Nhưng chị Huệ Oi, sau bao nhiêu

biến cố, lòng tôi giờ đây trở nên dè dặt nhiều. Có phải tôi già đi ít lắm cũng mười tuổi phải không chị?

Huệ cười:

- Trông chị trẻ chứ già gì. Chị đẹp hơn trước nhiều. Xem qua khí sắc chị, tôi thấy hình như chị sắp có một tin mừng.

Mỹ Dung thở dài:

- Tôi thì có tin mừng gì nữa? Nhưng tai nạn đã qua, đem lại cho tôi cái khí sắc tươi vui đó chị ạ.

Huệ hỏi dò Mỹ Dung:

- Bác sĩ Quân tử tế với chị như thế, chị không có cảm tình gì với bác sĩ cả sao?

Mỹ Dung lơ đãng trả lời:

- Bác sĩ nào mà chẳng tử tế với bệnh nhân? Đó là nhiệm vụ của họ mà. Tại sao mình lại phải có cảm tình với họ? Thôi, từ nay tôi sẽ khép chặt cửa lòng để sống những ngày yên ổn. Vũ đã cho tôi một bài học quá chua cay rồi.

Huệ mỉm cười bí mật:

- Để rồi coi.

Nhưng vừa nói xong những câu đầy cương quyết vừa rồi, Mỹ Dung lại thấy lòng buồn rười rượi. Nàng nghĩ đến một bóng người.

Trong lúc ấy, Hồng đi vào, tay cầm tờ báo và hỏi Mỹ Dung:

- Cô muốn biết ai giết ông Vũ không? Cô hãy đọc tin tức trong tờ báo này.

Huệ đưa mắt nhìn Hồng thì Hồng nói như để phân bua cho Huệ hiểu:

- Bác sĩ Quân sau tôi đem tờ báo này vào cho cô. Cô cứ đọc. Đó cũng là một cách thử thách xem cô đã khỏi hẫn chưa.

Mỹ Dung cầm tờ báo đọc, đọc đến đâu vẻ mặt sáng lên tới đó.

Nàng nói một mình:

- Ủ, có thể chứ. Cũng có ngày người ta vén được màn bí mật của vụ án mạng ấy chứ. Bây giờ mình lại biết thêm nhiều nhân vật nữa; nào Tống, nào Nguyệt, lại nào cả Văn!

Nói đến tên Văn, Mỹ Dung rung mình, lim dim đôi mắt như để cố nhớ...

Duyên Tình Lạc Bến

Chương 9

HỎI HẠN...

Ngồi co ro giữa bốn bức tường kín, Nguyệt ăn năn hỏi hạn không sao nói được.

Nàng đã gieo gió thì phải gặt bão. Sự đời như thế là thường. Rồi đây, ra tòa nàng sẽ lãnh một cái án nặng, án giết chồng. Nàng không thể chối cãi được vì làm sao đổ hết tội lỗi cho Tống? Nếu không có nàng xúi xẻo thì Tống đâu có ý giết Văn để phải giết lầm Vũ.

Mấy hôm nay, bị giam giữ, vô cùng khổ sở. Từ thuở bé, sống trong nhung lụa, muốn gì được nấy, bây giờ sống giữa chốn lao tù, nàng không thể nào chịu nổi sự cực khổ. Lắm lúc nàng muốn chết mà nào ai cho nàng chết.

Nàng là người quý quyết, gian xảo, thế mà mấy hôm nay cố bơi trong óc những mưu kế thoát tội vẫn không tìm thấy mưu nào ổn thỏa cả.

Tống bị bắt, nàng tìm luật sư lo cho Tống, nhưng bây giờ nàng bị bắt, ai sẽ lo cho nàng? Ngoài Văn ra, nàng không còn ai bà con ruột thịt cả. Nàng chỉ còn biết đợi ngày lãnh án mà thôi. Rồi đây đời nàng sẽ mòn mỏi trong bốn bức tường đen tối.

Từ hôm bị bắt giam đến nay, nàng không nhận được ở bên ngoài một món quà nào cả. Nàng thấy chua xót quá và đã nhiều lần, nàng có ý muốn tự tử cho rồi một đời. Chớ nếu đợi cho được trả tự do để trở về với xã hội thì nàng không còn hy vọng gì làm lại cuộc đời được nữa. Còn đâu là tương lai?

Giá nàng đừng ghen với Thủy, cứ là vợ để Tống thuyết phục Thủy, làm chủ gia tài của Thủy và làm chồng người có học như Thủy thì Tống không bao giờ phải lết bè, kết đảng với bọn lưu manh để đi làm tiền và bị sa lưới pháp luật.

Đầu đuôi cũng tại Nguyệt cả, Nguyệt đã có chồng mà còn đi ghen tương với Tống để Tống oán ghét Nguyệt, cho là Nguyệt đã phá nát cuộc đời của hắn, Tống đã khai cho Nguyệt. Hắn còn đưa ra nhiều bằng chứng khiến Nguyệt không sao chối được.

Một tuần nay không ăn được, Nguyệt gầy ốm xanh xao... Các tù nhân khác mỗi tuần còn nhận được của người nhà các thức ăn, chứ nàng thì ai lo cho nữa. Có ai là người thân để đi nuôi nàng?

Nhưng hôm nay, người ta đã gọi đến tên nàng, gọi ra để lãnh các thức ăn của người nhà gửi vào. Nguyệt mừng rỡ ra nhận một cái gói lớn, có hai bộ áo quần, một cái mũ, một cái mền, vài thứ cần thiết cho phụ nữ, một hộp bánh mì nướng và hai gói trái cây, đường, muối, kẹo...

Nguyệt cảm động đến rơi nước mắt. Ai đã gửi những thức này cho nàng? Nàng lật qua, lật lại cái gói, cố tìm một dấu vết của kẻ đã gửi cho nàng. Bỗng đôi mắt nàng sáng lên. Trên một cái gói có viết những chữ: “của dì Sáu gửi”.

Dì Sáu nào? Thôi đích rồi, của chị Sáu, người giúp việc cho mẹ nàng trước kia và mới rồi nàng đem về cho ở tại ngôi nhà của nàng để lo việc hương đèn và trông nom nhà cửa.

Chị Sáu tử tế quá, đã nghĩ đến nàng. Nhưng chị Sáu làm gì có tiền mà mua

sắm các thức ăn? cái mũn và cái mền này là của nàng ở nhà Văn. Cả hai bộ đồ mát và những cái quần đen cũng ở nhà Văn, trong phòng ngủ của nàng, trong tủ khóa kín.

Ai đã lấy những thứ ấy đưa cho chị Sáu? Nếu không phải Văn thì còn ai nữa. Trời ơi! Văn quân tử đến thế sao? Văn không oán ghét, nguyên rửa nàng mà trái lại còn lo lắng cho nàng. Sợ Nguyệt lạnh, Văn gói mền mũn. Sợ Nguyệt không có áo quần thay đổi, Văn gói đồ mát. Một người chồng như thế mà Nguyệt toan giết để cướp gia tài thì Nguyệt là người tán tận lương tâm. Nhìn các đồ vật đang trải ra trước mắt, Nguyệt ngồi ôm mặt khóc, không còn thiết gì đến ăn uống. Nhưng bỗng Nguyệt thấy lòng đầy hy vọng. Nếu Văn mà nghĩ đến nàng thì chắc thế nào Văn Văn cũng lo chạy luật sư cho nàng.

Nguyệt lấy một trái cam lột ra ăn. Chưa bao giờ nàng thấy trái cam có hương vị như hôm nay. Nàng ăn vào nghe mát và khéo quá. Sự sẵn lòng của Văn đã cho Nguyệt một hy vọng và chính hy vọng ấy đã đem lại sinh lực cho Nguyệt. Nàng không quá bi quan như những ngày trước.

Từ ấy mỗi tuần nàng đều nhận ở ngoài gói vào hai giỏ đủ các thức ăn và các thứ cần dùng, lại có cả dầu nóng, dầu khuynh diệp...

Nguyệt đợi ngày ra tòa. Một hôm có một luật sư được phép vào thăm nàng, Nguyệt có cảm tưởng ông luật sư ấy đã đem ánh sáng chói lọi vào căn phòng giam bé nhỏ, tối tăm mà nàng đang sống. Ông luật sư ấy cho biết một thiếu nữ đã bỏ tiền ra nhờ ông bào chữa cho nàng.

Nguyệt ngạc nhiên:

- Thưa ông, ông có thể cho tôi biết thiếu nữ ấy là ai mà tử tế với tôi như thế?

Luật sư Trọng nói:

- Thiếu nữ ấy yêu cầu tôi giấu tên.

Luật sư Trọng hỏi Nguyệt về những âm mưu của nàng và Tống trước kia, và bày cho Nguyệt cách ra tòa phải khai thế nào để được nhẹ tội.

Nguyệt thấy luật sư Trọng sắp ra về thì do dự một chút rồi hỏi:

- Thưa ông, mấy lúc nay, một tuần hai lần, tôi nhận được các thức ăn và quần áo, nhưng tôi chẳng biết những thứ ấy do ai gói vào.

Luật sư Trọng nói:

- Những thức ấy của ông kỹ sư Văn, chồng bà. Ngoài chồng bà ra, không ai có quyền nuôi bà.

Nguyệt ôm mặt khóc, luật sư Trọng ái ngại hỏi:

- Bà muốn nhắn gì với ông kỹ sư không?

Nguyệt lấy tay lau nước mắt:

- Nhờ ông nói giùm với ông kỹ sư Văn là tôi thành thật cảm ơn ông ấy và cũng thành thật xin ông ấy tha lỗi. Còn với người ân nhân vô danh của tôi, xin ông nói giùm, tôi hết sức đội ơn người...

Luật sư Trọng về rồi, Nguyệt ngồi ôm đầu suy nghĩ, cố tìm cho ra thiếu nữ nào đã bỏ tiền lo thầy kiện cho nàng. Mỹ Dung ư? Vô lý lắm, vì Mỹ Dung có biết nàng là ai? Hay là Thủy? Nhưng Thủy việc gì lại lo cho nàng? Nàng đã làm nhục Thủy... Kể ra thì chính nhờ nàng đã làm nhục Thủy mà Thủy khỏi bị Tổng lương gạt. Biết đâu Thủy không lấy đó làm cái ơn?

Nghĩ đi nghĩ lại, Nguyệt không tin Thủy có một tâm hồn cao thượng như thế. Hay là Văn tránh tiếng, bỏ tiền ra nhờ Thủy lỏ Hay là chính Văn đã lo cho nàng mà dặn luật sư Trọng nói dối là một thiếu nữ.

Nguyệt nghĩ chừng nào càng thấy khó hiểu chừng nấy...

Nguyệt sống trong khám đã gần sáu tháng mà chưa thấy tòa xử. Một ngày đối với Nguyệt dài như một năm. Suốt ngày nàng ngồi bó gối nhai đi nhai lại sự ăn năn hối hận hoặc sự đau thương vì cảnh ngộ của mình.

Nàng được “nuôi” tử tế nên cũng không đến nỗi thiếu thốn quá về vật chất. Nhưng có ai trong cảnh ấy mà an phận đâu? Có sống những ngày giam hãm trong bốn vách tường ấy, Nguyệt mới cảm thấy một cách đầy ý nghĩa sự tự do của nàng trước kia. Sự giàu sang chẳng qua chỉ là một giấc mộng. Vì cái bả phú quý mà nàng cố làm vợ Văn cho được. Làm vợ Văn, nàng đâu sung sướng gì. Nàng chỉ được cái hư danh làm vợ của một ông kỹ sư.

Nghĩ lại cái dĩ vãng mờ ám, sống những ngày hiện tại đen tối, Nguyệt ân hận, đau khổ không sao nói được. Nàng chỉ mong sao pháp luật xử khoan hồng để nàng còn kịp ngày giờ sám hối và chuộc tội.

Sau vụ này, lẽ dĩ nhiên, nàng không còn là bà kỹ sư Văn nữa. Nhưng nàng có thể tu tỉnh lại, sống một cách lương thiện...

Sáu tháng dài đằng đằng đã trôi qua và chỉ còn vài hôm nữa là người ta đưa Nguyệt ra xử.

Nguyệt nao nao, lo sợ đợi cái ngày ấy. Trước ngày xử hai hôm, Nguyệt nhận được một cái giỏ lớn của chị Sáu gửi vào, trong ấy có một chiếc áo dài đen, một cái quần đen và một cái khăn choàng. Chắc chị Sáu muốn Nguyệt ra trước vành móng ngựa với bộ quần áo tử tế ấy. Nhìn bộ quần áo Nguyệt thờ dài. Hôm tòa xử chắc thiên hạ đi xem đông lắm. Người ta muốn thấy tận mắt người đàn bà độc ác, nham hiểm, lăng loàn, âm mưu giết chồng để cướp của và để sống với tình nhân. Ôi! Xấu hổ cho nàng biết bao nhiêu! Nàng còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ nữa?

Nàng còn nhớ cách đây sáu năm, vụ án cô Quờn giết chồng đã làm dư luận xôn xao không ít.

Lúc ấy còn là một thiếu nữ, nàng đã đón đọc những bài tường thuật về vụ án giết chồng ấy.

Nhưng dư luận ngày ấy không cay nghiệt đối với cô Quờn. Cô Quờn sẽ đi phải giết chồng là vì cô bị thầy Sĩ phụ rầy. Cô đau khổ vì ghen tương nên phạm tội giết chồng. Người ta thương hại cô nhiều hơn là oán ghét nguyên

rửa cô.

Nhưng còn Nguyệt? Nguyệt vì ngoại tình mà giết chồng. Cái án của nàng nặng lắm. Người ta sẽ nhử phở vào mặt nàng.

Khi tòa án xử vụ án cô Qườn, Nguyệt cũng như bao nhiêu người tò mò khác, đã thức dậy từ lúc bốn giờ, để có mặt trước tòa án từ sáng sớm. Nàng đã chen lấn vào ngò trong phòng xử và đã xem tận mắt phiên xử sôi nổi mà cảm động ấy.

Ngày hôm ấy, cũng như bao nhiêu người đàn bà khác thương hại cho cô Qườn, Nguyệt cảm động đến rơi lệ.

Cô Qườn vì quá yêu chồng mà giết chồng, chứ còn Nguyệt thì chỉ vì có tình nhân mà nỡ âm mưu giết chồng. Chồng không chết, người em chồng bị vạ lây, thành ra câu chuyện đến ngày hôm nay mới đổ bể.

Nguyệt không ngờ bây giờ lại đến phiên nàng ra tòa để mọi người nhìn tận mặt, bàn tán, sỉ vả.

Nghĩ đến lúc phải chường mặt ở tòa án, Nguyệt muốn chết được. Ngày hôm ấy thế nào cũng có Văn, và biết đâu không có cả Mỹ Dung, Thủy và những người quen biết trước kia của nàng?

Nguyệt như người cuồng loạn không còn nghĩ gì hơn là tìm lấy cái chết để khỏi phải trông thấy những người quen biết. Nhục nhã quá và cũng xấu hổ quá.

Cách đây mấy tháng, nàng còn nuôi hy vọng được lãnh một cái án nhẹ để có ngày chuộc tội và làm lại cuộc đời... Nhưng hôm nay thì cái ý nghĩ phải chết để khỏi phải đem thân ra trước tòa, bêu rếu cho mọi người thấy, làm Nguyệt không còn thiết gì nữa cả. Nàng nằm suốt cả ngày, bỏ cả ăn.

Nàng tự nhủ: Tại sao ta không nhịn ăn để chết cho yên thân? Bây giờ có nhịn cũng trễ rồi.

Cả đêm, nàng thao thức không sao ngủ được, vì vậy, hôm sau người nàng hốc hác trông bi thảm hết sức. Chiếc áo dài đen làm lộ hẳn thân hình gầy còm của nàng. Nàng bị còng tay đi giữa hai người lính để vào phòng xử. Ngoài cửa tòa án, người ta đứng đông như kiến, xô lấn nhau để nhìn cho được mặt nàng. Nàng cúi đầu cúi lủi cúi đi, không dám nhìn ai cả. Nhưng tai nàng làm sao không nghe những câu nguyên rủa:

- Nó kia kìa! Cái con giết chồng ấy, các bà không biết sao?

- Về mặt nó đánh ác quá nhỉ?

- Ít ra nó cũng lãnh mười năm khổ sai.

Nguyệt nghe ù cả tai, nhức cả óc, đôi mắt hoa lên, tay chân bủn rủn. Người ta đổ xô về phía nàng, may mà những nhân viên cảnh sát giải tán được đám người ồ ạt ấy để nàng thoát khỏi cái nạn xấu xí.

Phiên tòa bắt đầu.

Nguyệt được kêu ra trước vành móng ngựa để trả lời và tường thuật lại

những điều nàng đã khai trước kia. Nàng đã giữ y những lời khai cũ. Trong lúc đứng chờ, nàng nhìn xuống các hàng ghế. Trên hàng ghế đầu, nàng nhìn thấy Văn ngồi một bên chị Sáu. Đôi mắt chị Sáu đỏ hoe, còn vẻ mặt Văn thì buồn như kẻ đi đưa đám ma.

Lúc ấy, tự nhiên Nguyệt không thấy bối rối và hồ thẹn nữa. Nàng trở nên bạo dạn. Nàng thầm cầu mong được lãnh án tử hình để có thể chuộc được những tội ác mà nàng đã gây ra.

Nàng chưa bao giờ thấy Văn đau khổ như thế. Nàng có lỗi với Văn quá. Nàng quay lại nhìn Tổng. Hắn đang ngồi giữa hai người lính. Vẻ mặt của hắn lạnh lùng, đanh ác, trông ghê tởm làm sao! Giữa Văn và Tổng, thật là một trời một vực. Một kẻ tượng trưng cho tất cả những gì tốt đẹp, một kẻ hiện thân của tội ác. Thế mà trước kia, nàng muốn từ bỏ Văn để sống với Tổng thì thật nàng là kẻ có mắt không trông.

Bằng một giọng đầy hối hận, Nguyệt thú nhận tất cả tội lỗi, rồi xin tòa cho lãnh án tử hình để chuộc tội và cũng để làm gương cho những người đàn bà lẳng lơ. Nàng nói:

- Thưa quan chánh án, chỉ với cái chết tôi mới có thể chuộc được tội lỗi của tôi và đền đáp được tấm lòng vàng của người đã vì tôi mà danh dự bị hoen ố. Tôi không dám đổ lỗi cho ai, tôi gieo gió thì tôi phải gặt bão...

Nguyệt ngừng nói, ôm mặt khóc nức nở. Một lúc sau, nàng ngẩng lên nói tiếp:

- Nếu quan chánh án khoan hồng xử nhẹ cho tôi thì sau khi mãn tù, tôi cũng không thể nào sống được. Sự ăn năn, hối hận sẽ giết tôi. Người đời không ai chứa chấp tôi được.

Nguyệt nhìn xuống chỗ Văn ngồi. Nàng nhìn thấy Văn đang nhìn nàng với đôi mắt thương hại. Bỗng nàng nhận ra Thủy, Thủy ngồi ở một góc, đang nhìn nàng đầy vẻ xót xa, còn chị Sáu thì khóc thút thít.

Người ta đưa Nguyệt về chỗ. Và đến phiên Tổng ra trước vành móng ngựa.

Trong phòng xử mọi người đều hồi hộp nghe Tổng nói.

Tổng với đôi mắt trắng dã, làn da nhợt nhạt, nhưng không có vẻ gì là sợ sệt cả. Tổng nói giọng lạnh lạnh:

- Thưa quan chánh án, tôi sở dĩ làm kẻ đồng lõa của Nguyệt là vì nhiều lẽ.

Tôi và Nguyệt tuy có bà con nhưng là bà con rất xa. Bà Định đem tôi về nuôi và muốn lập tôi làm kế tử cho bà.

Tôi có bao giờ dám đèo bồng đến cô Nguyệt. Nhưng cô ấy bị tình phụ, rầu buồn, thất vọng, lấy tôi làm món giải sầu. Khi công việc đã lỡ, bà Định đã không nỡ cô cho tôi lại còn xô đuổi tôi đi nơi khác.

Rồi bà gả Nguyệt cho ông kỹ sư Văn vì ông này giàu có, danh giá. Nguyệt đã mất trinh nên ông Văn không thêm ngó ngang đến nữa. Thế là Nguyệt quay lại với tôi. Tôi cũng biết nếu tôi cứ đeo đuổi theo Nguyệt thì đời tôi

không ra gì, chỉ sống trong bóng tối mà thôi. nhưng nhiều lần tôi tìm cách xa lánh Nguyệt mà Nguyệt cứ theo sát bên tôi, ghen với tôi và không cho tôi được tự do lập gia đình.

Rồi sợ bị tôi phụ, Nguyệt mới bàn với tôi cách giết Văn để nàng được tự do sống với tôi và chiếm gia tài của ông Văn.

Tôi không dám nhúng tay vào máu, nhưng Nguyệt cứ theo ép tôi phải giết Văn. Nàng dò biết những giờ đi về của Văn và báo tôi biết để dễ bề hành động.

Nếu Nguyệt đừng làm khổ tôi, thì tôi đã cưới một thiếu nữ có học, con nhà giàu, nết na, và hết sức yêu tôi rồi. Chỉ tại Nguyệt kiếm chuyện ghen tương, phá rầy mà thiếu nữ nọ phải bỏ tôi...

Những lời của Tổng, lời nào cũng buộc tội Nguyệt cả. Thế mà Nguyệt ngồi yên lặng, không hề lấy làm khó chịu.

Nàng không còn nghe gì nữa cả. Trước mắt, nàng chỉ thấy có Văn. Văn đang chịu đựng sự nhục nhã do nàng gây ra.

Nguyệt ngồi như kẻ mất hồn, Tổng khai xong từ lâu mà nàng cũng không để ý. Bỗng nàng nghe văng vẳng bên tai một giọng nói hiền lành, ấm cúng, rất quen tai. Nguyệt quay lại thì thấy Văn, chàng đang nói:

- Xin quan chánh án khoan hồng đối với bị can. Trong việc này tôi xin nhận thấy mình cũng có một phần trách nhiệm. Vâng lời cha cưới Nguyệt, nhưng tôi không thể nào yêu thương Nguyệt được vì nàng đã hư hỏng như lời Tổng khai. Lẽ ra không yêu Nguyệt thì tôi cứ việc ly dị với nàng, đằng này tôi cứ để nàng sống bên tôi mà không thêm ngó ngàng gì đến nàng cả. Nguyệt trở lại với Tổng, bị Tổng hành hạ, xúi xủ làm việc sát nhân cũng vì tôi đã bỏ bê nàng trong lúc nàng còn xuân trẻ.

Mỗi lời nói của Văn là một mũi tên đâm vào tim Nguyệt, nàng không dám nhìn Văn, cúi đầu ân hận.

Tòa tuyên bố nghỉ nửa giờ trước khi tuyên án. Trong khi ấy, ngoài phòng xử mọi người đang trông đợi.

Văn đứng lên đi ra ngoài hành lang, có vẻ bứt rứt lo lắng. Thủy cũng ra theo. Nàng đến bên Văn, cúi đầu chào và nói:

- Xin lỗi ông, ông cho phép tôi được hỏi một lời.

Văn quay lại, thấy Thủy thì nghi nàng là một phóng viên, nên hỏi:

- Cô là ai?

Thủy nói:

- Tôi là người thọ ân của bà Nguyệt.

Văn lại càng không hiểu gì cả, hỏi lại:

- Cô là người thọ ân của Nguyệt?

Thủy liền nói:

- Nếu không có bà Nguyệt thì tôi đã làm Tổng rồi và có thể kết duyên với

Tổng.

Văn mĩa mai:

- Bà Nguyệt bắt ghen và giải thoát cho cô chớ gì? Nhưng bây giờ cô muốn nói chuyện gì với tôi?

- Người ta đồn rằng ông đã ly dị với Nguyệt rồi. Tôi muốn biết lời đồn đãi ấy đúng không?

Văn rùn vai:

- Dù không muốn, tôi cũng không thể nào ở đời với Nguyệt. Huống nữa...

Thủy không để Văn nói hết lời, chặng ngang:

- Nhưng mấy lúc nay ông vẫn cho người đi nuôi bà Nguyệt chứ?

- Cô hỏi để làm gì?

- Tôi muốn từ rày ông cho phép tôi được nuôi bà Nguyệt.

Văn nhìn Thủy và nói:

- Phiền cô vô ích. Tôi đã nhờ chị Sáu, người giúp việc của Nguyệt, nuôi Nguyệt mấy lúc nay. Cô tử tế quá. Có phải cô đã bỏ tiền ra nhờ người bào chữa cho Nguyệt không? Tôi chỉ nhờ có hai luật sư mà hôm nay có đến ba người bào chữa cho Nguyệt.

Thủy nói:

- Tôi sợ Ông không lo cho bà Nguyệt. Ông tốt quá. Thật tôi đã nghĩ lắm về ông.

Hai người đang nói đến đây bỗng ở bên trong náo động. Nhân viên cảnh sát vệt đám đông và vực Nguyệt ra một chiếc xe Hồng thập tự. Người nàng cứng đờ và máu ở miệng chảy ra ròng rọc. Một cảnh sát viên ngồi bên Nguyệt nói:

- Cô ấy cắn lưỡi từ bao giờ, chúng tôi không hay.

Văn và Thủy len lỏi trong đám người tò mò, chạy đến chỗ xe Hồng thập tự mà Nguyệt chạy ra khỏi sân tòa án.

Hôm sau, các báo đăng tin Nguyệt cắn lưỡi chết trong khi tòa chưa kịp nêu lên án. Và vì Nguyệt nên Tổng lại bị giam trở lại để chờ phiên tòa khác.

Nguyệt đã đền tội và những ai nguyên rửa nàng bây giờ cũng đều thương hại cho nàng. Văn xin lãnh xác nàng để chôn cất. Đám tang cử hành một cách lặng lẽ. Thủy và chị Sáu sụt sùi bên chiếc quan tài. Văn lặng lẽ đưa Nguyệt đến nơi an nghỉ cuối cùng. Cái chết của Nguyệt đã làm Văn ngậm ngùi thương xót không sao nói được. Chàng ăn năn là đã làm cho Nguyệt tuyệt vọng.

Chôn cất Nguyệt xong, Văn lại tìm chị Sáu nói:

- Tôi sẽ rước Nguyệt về đây để thờ với bà gia của tôi. Chị cứ ở đây, tôi nhờ chị việc lo nhang khói. Chị cứ yên lòng, tôi sẽ trả cho chị mỗi tháng một ngàn đồng, cho chị Ở các gian nhà phía sau, còn nhà trên thì để thờ. Đến ngày giỗ tôi sẽ về. Ngày thường chắc là tôi không về được.

Chị Sáu vừa khóc vừa nói:

- Cô Nguyệt đi sai đường, có một người chồng như ông mà cô ấy không biết quý...

Văn không để chị Sáu nói hết lời:

- Thôi, chuyện đã qua rồi. Mình có ngồi tiếc cũng không ích gì. Chị ráng ở đây, cứ xem nhà này như nhà của chị và khi nào chị trăm tuổi đã có tôi lo.

Chị Sáu:

- Tôi biết ông là người tốt. Tôi xin ở đây giúp ông. Ông cứ yên lòng mà lo công việc. Thưa ông, cô Thủy nào đó vậy ông? Cô ta tử tế với cô Nguyệt lắm, mà cũng đẹp quá phải không ông?

Văn nói:

- Nào tôi có để ý đến ai mà biết đẹp xấu. Hôm ra tòa, tôi không còn thấy ai ngoài Nguyệt. Nàng tiều tụy quá, xanh xao quá. Đến khi nghe tin Nguyệt chết, tôi như kẻ mất hồn, còn biết gì đâu. May quá, chị nhắc tôi mới nhớ. Tôi phải lại nhà cô Thủy để thăm và cảm ơn mới được.

Thế là Văn đứng lên đi ngay lại nhà Thủy. Thủy đang ngồi đan áo, thấy Văn đến liền đứng dậy, vui mừng nói:

- Ai chỉ nhà tôi mà ông biết?

Văn nói:

- Chị Sáu. Tôi đến xin lỗi cô Lễ ra tôi đến cảm ơn cô ngay từ mấy hôm trước, nhưng tôi như kẻ mất trí.

Thủy nói:

- Nào có ơn nghĩa gì... Hôm nay ông đã khỏe chưa?

Lúc bấy giờ Văn mới ngược lên nhìn Thủy. Chàng thấy Thủy cũng đẹp dễ, dịu dàng như Mỹ Dung. Chàng lại nhìn khắp gian phòng.

Thủy nói:

- Thật con người sống chết nào có nghĩa lý gì. Mấy hôm nay tôi ngao ngán quá, nhất là người trong cảnh tôi.

Rồi không đợi Văn hỏi, Thủy kể hết cho Văn nghe về cuộc tình duyên dang dở của nàng, về sự ghen tương của Nguyệt, về cách đối xử của nàng sau khi bị Nguyệt bắt ghen.

Văn ngồi nghe và cảm phục cho sự thành thật của Thủy. Chàng nói:

- Ở đời thật có ít người thành thật như cô Chỉ vì cô thành thật mà Nguyệt mới để cô yên, tin những lời cô, chứ Nguyệt là người thủ đoạn lắm, cô ạ. Nhưng thôi, đừng nhắc đến người chết nữa.

- Ông nói đùa. Đừng nhắc đến người chết nữa. Nhưng còn với người sống, ông nghĩ thế nào?

Văn ngạc nhiên nhìn Thủy:

- Cô muốn nói đến ai?

Thủy cười đáp:

- Tôi muốn nói đến cô Mỹ Dung, một thiếu nữ bấy lâu nay được ông tận tình săn sóc.

Văn nói:

- Bây giờ này, tôi không còn gặp Mỹ Dung nữa. Tôi chỉ được biết là cô ấy đã khỏi bệnh và đã ra khỏi bệnh viện rồi.

- Tại sao có chuyện lạ lùng như thế?

- Cô đã thành thật kể tôi nghe tâm sự của cô, thì giờ đây tôi cũng xin kể cô nghe về chuyện lòng của tôi, và biết đâu, sau khi nghe xong, cô không giúp cho tôi được vài ý kiến.

Nói xong Văn bắt đầu kể. Chàng nói bằng một giọng trầm trầm, và Thủy nghe một cách chăm chú. Khi Văn kể xong, Thủy nói:

- Câu chuyện ông kể cảm động thật. Thật tội nghiệp cho Mỹ Dung, yêu đến nỗi có thể làm ông với ông Vũ. Nhưng bây giờ thì Mỹ Dung đã biết mình lầm chưa?

- Tôi cũng không hiểu nữa. Bác sĩ Quân không cho tôi vào gặp Mỹ Dung, từ khi nàng tỉnh lại sau cơn mê hai ngày một đêm ấy. Vì vai trò của tôi đến đây là chấm dứt.

- Đành là thế. Nhưng tôi tin chắc rồi đây thế nào Mỹ Dung cũng đến thăm ông và cảm ơn ông.

- Cảm ơn cái gì?

- Chính ông đã bỏ tiền ra chạy chữa cho Mỹ Dung kia mà.

- Nhưng Mỹ Dung đâu biết chuyện ấy. Ai cũng bảo với nàng là ông giám đốc hãng Hồng Tân đã bỏ tiền ra lo cho nàng nằm ở bệnh viện bác sĩ Quân.

Thủy hỏi:

- Nhưng ông có muốn Mỹ Dung biết là nàng lầm không?

Văn lắc đầu:

- Vô ích. Tôi sợ dĩ làm việc ấy là vì Vũ đã chết thế cho tôi. Tôi nghĩ đến Vũ nên đã lo cho Mỹ Dung.

Thủy nói:

- Nếu vậy ông không nên gặp Mỹ Dung nữa. Nếu thật cô ta đã tỉnh hẳn thì cô ta sẽ nhớ lại tất cả. Vũ đã chết thì còn ông Vũ nào vào nuôi cô ta ở bệnh viện? Cô ta sẽ tìm hiểu và thế nào rồi cũng khám phá ra sự tử tế của ông. À, mấy lúc nay đọc báo, chắc cô Mỹ Dung cũng thấy nói đến vụ án của Tổng và bà Nguyệt. Người ta tường thuật kỹ lắm. Và có nhiều báo đăng ảnh của ông bên cạnh ảnh của ông Vũ, người bị giết. Cô Mỹ Dung thế nào cũng hiểu. Cô ấy chưa đến tìm ông là còn có một nguyên nhân chi đây.

Văn suy nghĩ rồi nói:

- Cô nói cũng có lý. Mấy lúc này vì câu chuyện của Nguyệt, tôi chẳng nghĩ ra việc gì cả. Nay cô nói, tôi mới nhớ ra là Mỹ Dung có thể xem báo.

Hai người nói chuyện một lúc rồi Văn đứng dậy cáo từ ra về. Thủy nói:

- Lúc nào rảnh, ông đến chơi để cho tôi biết về tin tức của cô Mỹ Dung. Ôu nhà Thủy ra, Văn đi ngay về nhà. Chàng suy nghĩ về những lời Thủy đã nói với chàng:

- Vì sao mấy lúc nay ta quên về những bài báo? Những bài báo ấy có thể cho Mỹ Dung biết anh chàng Vũ vào bệnh viện nuôi nấng không phải là Vũ của nàng mà là một kẻ khác, là anh của Vũ mà thôi. ta có nên gặp Mỹ Dung không? Không, ta không nên gặp. Vì nếu ta phải đóng vai Vũ, thì cũng chỉ vì muốn Mỹ Dung khỏi bệnh mà thôi.

Ta đâu được phép gặp nàng một khi nàng đã biết ta không phải là Vũ nữa. Huống chi nàng đã nói với cô Hồng và bác sĩ Quân là nàng không muốn gặp ta nữa.

Cô Thủy nói đúng. Nếu Mỹ Dung nhận thấy ta là người ân của nàng thì bốn phận nàng phải đến tìm ta để cảm ơn, chứ sao ta lại tìm nàng?

Ta quên Mỹ Dung đi. Dù nàng có nhu mì, đẹp đẽ đi nữa thì ta cũng không có quyền yêu nàng. Dù sao nàng cũng là em dâu chưa cưới của ta, ta phải tác thành cho nàng.

Nghĩ đến đây, Văn thở dài, nhưng chàng lại tự an ủi:

- Các nhà tâm lý học thường nói chỉ có ái tình là chữa được bệnh ái tình. Vậy tại sao ta không đeo đuổi Thủy để đừng nghĩ đến Mỹ Dung nữa. Kể ra Thủy có thua gì Mỹ Dung đâu. Nàng cũng hiền lành, nét nết Ta với Thủy lại cùng một cảnh ngộ, bị nhiều khổ đau trên đường tình ái.

Thế là từ hôm đó, ngày nào Văn cũng đến thăm Thủy. Nhiều hôm hai người rủ nhau đi thăm mộ Nguyệt.

Văn lợi dụng dịp đi thăm mộ Nguyệt để có dịp đưa Thủy đi dạo Nhưng mỗi lần như thế là mỗi lần Văn nhớ lại những chuyện đi chơi với Mỹ Dung trong thời kỳ nàng còn bị bệnh. Văn nhớ lại những câu nói ngây thơ và đầy tình ái của Mỹ Dung. Mà hễ nhớ lại là Văn kém vui và chàng quên cả việc hiện Thủy đang ngồi bên chàng.

Có lần, thấy Văn buồn, Thủy hỏi:

- Sao ông buồn quá vậy? Có phải ông đang nghĩ đến Nguyệt không

- Không, tôi đang nghĩ đến những kỷ niệm đã qua Những kỷ niệm ấy buồn quá.

- Tại sao ông không nghĩ đến hiện tại, như thế có phải vui hơn?

Văn buồn bã lắc đầu:

- Khổ nỗi là cái hiện tại có dính dấp với những chuyện đã qua thì mình làm sao không nhớ dĩ vãng được? Như vậy chỉ có cách là đừng nghĩ đến gì cả là hơn.

Thủy cười:

- Ai bắt mình nghĩ làm gì? Kia đồng rộng, gió êm, phong cảnh buổi chiều dịu dàng quá, tại sao ông không thưởng thức?

- Ừ nhỉ... Nhưng những vùng ngoại ô của đô thành đâu có gì là đẹp? Hôm nào rảnh chúng ta đi Cấp để tắm biển, cô có thích không?
 - Nếu tôi sắp đặt được thì giờ.
 - Bộ cô bận lắm sao?
 - Bận lắm. Vì ngoài việc làm ở sở tôi còn phải tham gia công tác xã hội. Một người có chuyện không vui như tôi nếu không sống với xã hội thì cuộc đời không còn ý nghĩa gì nữa. Tôi sợ dĩ làm việc thật nhiều là để quên những chuyện buồn, những chuyện ngang trái. Sự làm việc là một phương thuốc trị bệnh chán nản hiệu nghiệm nhất.
- Thấy Văn tỏ vẻ suy nghĩ, Thủy nói tiếp:
- Tôi thấy mấy lúc sau này hình như ông ít làm việc thì phải?
- Văn thú nhận:
- Cô nói đúng đấy... Từ ngày xảy ra vụ ám sát Vũ, tôi không thiết gì đến công ăn việc làm nữa. Tôi chán nản làm sao ấy... Đã vậy mà Nguyệt lại làm cho tôi không thiết làm ra tiền nữa. Cô nghĩ làm ra tiền làm gì nữa chứ? Tôi không bỏ nhà mà đi cũng là can đảm lắm rồi. Lúc nhỏ, sống trong gia đình, tôi có mẹ mà cũng như không. Mẹ tôi không hề lưu ý gì đến tôi cả, chỉ lo săn sóc, vỗ về Vũ mà thôi. Cả thời thơ ấu của tôi, tôi chỉ biết học và học. Kịp đến tuổi trưởng thành thì tôi gặp ngay câu chuyện hôn nhân cưỡng bách. Tôi không hề được yêu và cũng chưa biết yêu ai...
- Nghỉ một lát, Văn lại nói:
- Tôi định đi xa nhưng nghĩ lại thì chưa thể đi được.
 - Nhưng rồi ông sẽ vui vẻ và hăng hái làm việc, tôi tin như thế.
- Văn cười ngượng:
- Cô làm thầy bói à? Sao cô biết tôi sẽ vui vẻ? Ai làm tôi vui vẻ?
- Thủy cười, vui vẻ đáp:
- Tự lòng mình làm cho mình vui vẻ, chứ ai làm cho mình vui vẻ bây giờ?
 - Cô nói thế thì chắc tôi không bao giờ vui vẻ được cả.
 - Tôi không thích có một người bạn yếm thế, chán nản như ông. Vì, xin lỗi ông, đời tôi cũng chẳng vui gì.
 - Nghĩ là cô không cho tôi đến thăm cô nữa?
 - Nếu lúc nào ông cũng mang bộ mặt phiền muộn.
 - Tôi sẽ ráng không buồn nữa.
 - Tôi nói ông đừng giận nhé. Việc gì mà ông buồn? Nguyệt chết đi là một sự may cho ông. Nếu Nguyệt cứ sống bên ông thì có phải là phiền cho ông không? Biết đời nào ông mới thoát khỏi ngục tù gia đình ấy? Có bao giờ ông được tự do nghĩ đến ngày làm lại cuộc đời, xây lại hạnh phúc và tạo nên một tương lai sáng lạn. Chứ còn bây giờ, Nguyệt đã tự tử sau khi mọi âm mưu bị lộ, là Nguyệt giải phóng cho ông đó. Ông nên mừng mà đừng có nghĩ ngợi xa gần làm gì nữa. Nguyệt độc ác, nham hiểm như thế mà ông vẫn tử tế, thì

chuyện gì mà ông phải ăn năn? Chính Nguyệt cũng nhận thấy ông tử tế cho nên nàng phải lấy cái chết để tạ lòng ông.

Thủy nói thật nhiều và Văn phải công nhận là Thủy có lý.

Chẳng mấy chốc, Văn và Thủy trở thành đôi bạn thân. Không chuyện gì họ không kể cho nhau nghe. Tuy nhiên cách xưng hô của họ vẫn không có gì thay đổi. Thủy vẫn gọi Văn bằng ông như khi mới gặp. Một hôm, Văn nói với Thủy:

- Cô đừng gọi tôi bằng ông nữa. Tiếng ông nghe sao trịnh trọng quá. Cứ gọi tôi bằng anh thì hơn.

- Ông đã cho phép thì còn gì hay bằng. Tôi cũng muốn gọi ông bằng anh nhưng lại sợ gọi như thế, ông cho rằng tôi quá thân tình.

- Cô dè dặt quá.

- Không dè dặt sao được? Anh vừa mất vợ, rồi anh lại lui tới thăm tôi, người ta có thể nghi ngờ tôi...

Văn cướp lời:

- Nếu cô nghĩ như thế thì tôi không đến nữa.

- Tôi bảo người ta nghi ngờ, chứ tôi có nói tôi nghi ngờ đâu, sao anh nghe lầm như thế?

Văn ngập ngừng:

- Nhưng nếu tôi có ý muốn cùng cô làm lại cuộc đời thì cô nghĩ thế nào?

Thủy nhìn Văn với đôi mắt ngạc nhiên:

- Anh nói đùa hay sao anh Văn? Tôi chỉ xem anh là một người bạn. Tôi tin chắc anh không bao giờ tìm thấy hạnh phúc ở một người vợ như tôi, và cũng chẳng bao giờ anh muốn lập gia đình với tôi. Chẳng qua anh muốn mượn tôi để làm một thứ thuốc trị bệnh cho anh mà thôi. Nếu anh nghĩ như thế thì anh lầm rồi, anh Văn ạ. Tôi không phải là một vị thuốc, mà tôi là một chứng bệnh. Có đời nào người ta lấy bệnh này để chữa cho bệnh khác không? Tôi chứ đến nỗi mê muội thiếu sáng suốt mà bảo rằng thấy anh là kỹ sư, có địa vị xã hội, có tiền của, xe hơi, nhà lầu mà nhận lời làm vợ anh. Tôi cũng giàu không thua gì anh cơ mà...

Anh Văn ơi, đừng có gây thêm một cô Nguyệt thứ hai hay một ông Văn thứ hai nữa. Nếu tôi mù quáng cứ nhận lời bừa thì sau này tôi cũng sẽ như anh, thất vọng vì có một người chồng không yêu gì mình, bỏ bê mình và gieo cho mình một sự ân hận suốt đời.

Nếu tôi nhận lời anh thì sau này trong gia đình của chúng ta, tôi là anh mà anh lại là cô Nguyệt.

Văn chưa bao giờ nghe ai nói một cách chân thành như thế, nên cảm động nói với Thủy:

- Cô thành thật lắm, tiếc rằng chúng ta đã gặp nhau quá trễ. Cô thông minh lắm nữa.

Thủy nói như tiếp tục theo những ý nghĩ của mình:

- Anh định lấy tôi làm một phương thuốc... Và anh đã có ý nghĩ lập gia đình với tôi. Một người như anh đối với vấn đề hôn nhân đâu có còn dễ dãi nữa. Nguyệt đã cho anh một bài học chua chát thì muốn làm lại cuộc đời, anh cũng cần phải có ngày giờ để tìm lại sự bình tĩnh cho lòng đã chừ. Về phần tôi cũng vậy, sau một lần bị đau khổ vì mất người yêu, tôi phải mất cả ba năm mới thấy lòng vui bớt thương tiếc. Rồi chẳng may tôi gặp Tống. Đánh rằng tôi chưa yêu Tống, chưa có cái gì đáng hối tiếc hay ăn năn, nhưng đầu sao tôi cũng vì Tống mà bị ê chề nhiều. Giờ đây tôi rất dè dặt về chuyện hôn nhân.

Anh và tôi xem nhau như hai người bạn thì tốt, vì chúng ta cùng chung một cảnh ngộ, có thể hiểu nhau và tha thứ nhau. Nhưng nếu anh và tôi trở thành vợ chồng thì chúng ta sẽ đau khổ và không đời nào chúng ta tìm thấy hạnh phúc gia đình. Như vậy sum họp làm chi để rồi thấy sự gầy đổ hã anh?

Trong cảnh anh bây giờ thì chỉ có cách này là thượng sách...

Nói đến đó, Thủy ngừng lại nhìn Văn với đôi mắt mơ màng. Văn vội vã hỏi:

- Cái gì mà thượng sách?

Thủy nói:

- Anh nên đi chơi một lúc. Đi Pháp, đi Nhật... đi bất kỳ một nơi nào có thể đi được. Anh có thể đi được chứ? Công việc anh cứ giao cho một người tin cậy là được.

- Tôi sẽ thu xếp và làm theo lời khuyên của cô Nhưng trước khi đi, tôi còn nhiều vấn đề cần phải giải quyết.

- Anh ráng thu xếp gấp đi. Có việc gì cần tôi, anh cứ bảo, tôi sẽ giúp anh ngay.

Văn mừng lắm:

- Tôi định nhờ cô trông coi về tiền bạc. Tôi có một người quản lý rất giỏi, nhưng tin cậy họ thì tôi chưa thể tin cậy được. Khi tôi đi vắng, mỗi ngày cô nhín lấy một giờ tạt ngang để nhận và cất hộ tôi.

- Sao không bảo họ gửi ngân hàng?

- Cô có thể nhận và gửi giùm tôi không?

- Cũng được.

Thế là Văn về nhà thu xếp công chuyện và lo giấy tờ để xuất ngoại. Giấy tờ lo chưa xong, thì bỗng một việc xảy đến khiến cho đời Văn thay đổi một cách bất ngờ.

Văn đang ngồi sắp xếp giấy tờ trong phong bì có người tùy phái mang vào cho chàng một cái gói lớn bao giấy màu hồng và trên có gài một tấm danh thiếp lên xem. Mắt chàng sáng lên khi trông thấy dòng chữ:

TRẦN MỸ DUNG

Thư ký hãng Hồng Tân – Sài Gòn

Lật tấm danh thiếp lại, chàng đọc thấy những dòng chữ sau:

“Em mới đi ngoại quốc về, có chút quà mọn kính mừng anh, người đã cứu em thoát chết.”

Văn run lên vì sung sướng. Mỹ Dung đã biết chàng là người chăm nom, săn sóc nàng lúc nàng bị bệnh. Mỹ Dung không lầm chàng là Vũ nữa! Trời ơi! Ai ngờ sẽ có ngày nay?

Văn mở gói ra. Đó là một cái máy phát thanh kiểu tối tân, có gắn chiếc đồng hồ báo thức.

Văn nhìn món quà, lòng vui mừng không sao nói được. Chàng vội vàng quay điện thoại hăng Hồng Tân. Người trả lời cho chàng ở đầu dây kia là Huệ:

- Alô! Cô Huệ đấy à? Cô cho tôi biết cô Mỹ Dung hiện giờ ở đâu? Mỹ Dung chưa đến hăng à?... Cô bảo số 128 phải không? Vâng. Cảm ơn cô.

Lòng Văn như mở cờ. Chàng sửa soạn đến thăm Mỹ Dung.

Duyên Tình Lạc Bến

Chương 10

CHÂN TRỜI RỘNG MỞ

Mỹ Dung ra khỏi bệnh viện, nhưng vẫn còn nghỉ hai tuần nữa mới bắt tay trở lại với công việc. Trong suốt hai tuần ấy, không ngày nào bác sĩ Quân không đến thăm nàng. Bác sĩ Quân viện cớ cần phải thường xuyên kiểm tra sức khỏe cho nàng trong thời gian đầu sau khi xuất viện. Mỹ Dung rất áy náy, nhưng không thể không chấp nhận sự chăm sóc của bác sĩ.

Một hôm, Mỹ Dung hỏi bác sĩ:

- Thưa bác sĩ, xin cho tôi được hỏi bác sĩ một điều.

- Cô cứ nói.

- Trong thời gian tôi bị bệnh, có phải chính ông Văn, anh của Vũ, đã đến thăm nom, chăm sóc cho tôi?

Bác sĩ Quân thở dài:

- Vâng, đúng vậy.

Mỹ Dung hỏi tiếp:

- thế tại sao khi tôi đã tỉnh, bác sĩ lại không cho tôi biết sự việc đó?

Bác sĩ Quân lúng túng:

- Sự thật lúc ấy tôi cũng không rõ là cô đã tỉnh hẳn chưa. Chính cô, cô cũng giấu tôi về những ý nghĩ riêng của cô kia mà. Tôi sợ cô chưa tỉnh hẳn, nếu nói tất cả sự thật cho cô biết thì cô sẽ bệnh trở lại. Tôi tìm hiểu cô bằng cách

bảo cô Hồng ghi chép tất cả những lời cô nói, bất cứ với ai, sau khi cô đã tỉnh trí lại.

Mỹ Dung reo lên:

- Thảo nào lúc ấy tôi thấy cô Hồng cứ chép luôn tay. Tôi cứ tưởng cô ấy viết thư... Còn điều này nữa tôi cũng muốn hỏi nốt, là tại sao từ ngày tôi tỉnh lại thì ông Văn cũng lánh mặt luôn?

- Tại sao cô lại hỏi tôi điều đó? Chính cô đã tỏ ý không muốn tiếp Vũ nữa. Ông Văn đã đóng vai Vũ nghe cô nói thế, không dám đến nữa. Và lại, ông ấy đến làm gì nữa khi vai trò của ông ấy đã kết thúc rồi?

- Thôi, tôi hiểu cả rồi. Tôi xin bác sĩ tha lỗi cho tôi. Tôi không bao giờ quên ơn bác sĩ đã săn sóc, chạy chữa cho tôi.

Bác sĩ Quân nói có vẻ đau đớn:

- Nhưng còn một điều cô chưa hiểu được...

Mỹ Dung ngạc nhiên hỏi:

- Điều gì vậy, bác sĩ?

Bác sĩ Quân do dự một chút, rồi thở dài:

- Điều ấy khó nói ra quá. Cô cho phép tôi mới dám nói.

Mỹ Dung làm bộ không hiểu:

- Chuyện gì mà khó nói thế? Chuyện của ông Văn hay chuyện của tôi.

- Chuyện của chính tôi mới khó nói chứ.

Mỹ Dung thở dài:

- Thế sao?

Bác sĩ Quân cũng thở dài:

- Tôi biết là khó nói lắm mà! Chưa chi cô đã thở dài không muốn nghe rồi...

Nhưng dầu sao tôi cũng phải nói để cho dứt khoát một lần... Tôi yêu cô, cô Mỹ Dung à, chẳng hay cô có bằng lòng làm vợ tôi không? Tôi chưa vợ, có nghề nghiệp đang hoàng, có sức khỏe, đủ điều kiện để đem lại hạnh phúc cho một người vợ.

Mỹ Dung trả lời không cần suy nghĩ, hình như nàng đã đoán biết thế nào rồi cũng có cái phút khó nghĩ này:

- Đem hạnh phúc cho một người vợ, nhưng chưa chắc đã đem hạnh phúc lại cho tôi, vì tôi tự nhận thấy không đủ điều kiện để làm vợ bác sĩ.

Bác sĩ Quân sững sốt, cảm thấy chung quanh mình như tối sầm lại. bác sĩ nhìn chăm chăm vào mặt Mỹ Dung, không nói được một lời.

Mỹ Dung vẫn bình tĩnh nói tiếp:

- Bác sĩ đừng lấy làm lạ. Trước đây, khi kể lại câu chuyện cho tôi nghe, hai ba lần bác sĩ đã dặn mạnh: “Vũ, nhân tình của cô”. Đã là nhân tình của một tên vô lại thì tôi có đời nào đủ cam đảm làm vợ một ông bác sĩ? Huống chi lòng tôi bây giờ đã nguội lạnh lắm rồi... Tôi yêu thế nào được nữa. Xin bác sĩ hiểu cho tôi và đừng theo đuổi tôi nữa.

Bác sĩ Quân buồn rầu nói:

- Cô không cần suy nghĩ gì cả sao? Cô cứ từ chối bừa như thế à?
- Không, tôi đã suy nghĩ kỹ lắm chứ. Bất cứ ai ngỏ ý muốn cùng tôi kết hôn là tôi đều trả lời như thế cả, không phải chỉ riêng đối với bác sĩ mà thôi đâu. Rủi cho bác sĩ, bác sĩ là người đầu tiên ngỏ ý với tôi.

Bác sĩ Quân biết có nói nữa cũng không ích gì nên đứng lên cáo từ ra về:

- Cảm ơn cô đã thành thật bày tỏ lòng mình. Từ nay chúng ta xem nhau như bạn. Có việc gì cần đến tôi, cô cứ nói cho tôi biết. Tôi sẽ đến ngay.
- Tôi không bao giờ quên ông là một bác sĩ.

Bác sĩ Quân ra về rồi, Mỹ Dung liền nói một mình:

- Như thế là dứt khoát, khỏi phiền lụy về sau. Ngày mai ta đến tìm ông Đại xin làm trở lại.

Mỹ Dung thấy lòng vui lên và nàng cũng không hiểu tại sao nàng vui...

Nàng vui vì thấy mình khỏe mạnh lại như cũ hay là vui vì đã biết rõ được Văn chiêu cổ trong khi bị bệnh?

Ngày hôm sau, Mỹ Dung đi đến hăng Hồng Tân, các bạn bè chạy lại bu quanh nàng, khiến nàng cảm động quá ứa nước mắt. Ông Đại cũng chạy ra mừng Mỹ Dung:

- Cô đã khỏe hẳn đây chứ? Tôi đợi cô đi làm lại để có thể đi ngoại quốc đây.
- Ông đi ngoại quốc à? Độ bao lâu thì về?
- Đi độ một tháng.

Rồi, suy nghĩ một lúc, ông Đại tiếp:

- Hay là thế này... Cô cùng đi với tôi thì chỉ độ hai mươi ngày chúng ta có thể về được.

Mỹ Dung mừng rỡ nói:

- Nếu ông cho tôi đi thì thích lắm.
- Nhưng tôi đi bằng máy bay, cô liệu có đi được không? Cô yếu tim mà. Hay để tôi hỏi bác sĩ Quân xem sao...

Thế là ông Đại đến bệnh viện để hỏi ý kiến bác sĩ Quân. Bác sĩ Quân khuyên ông Đại nên cho Mỹ Dung đi. Bác sĩ nói:

- Nếu cô Mỹ Dung đi ngoại quốc thì rất có lợi cho sức khỏe của cô. Sẵn dịp này, nếu có thể, ông đưa cô ấy đến bác sĩ chuyên môn nhờ họ xem thử cô Mỹ Dung có thật khỏi bệnh chưa.

Ông Đại vui vẻ cảm ơn bác sĩ Quân. Một tuần sau Mỹ Dung theo ông đi ngoại quốc bằng phi cơ.

Mỹ Dung không ngờ đời nàng lại gặp sự may mắn lớn lao ấy. Ông Đại thành thật xem nàng như con, săn sóc cho nàng từng li, từng tí. Ngược lại, Mỹ Dung xem ông như một người cha. Nếu chuyến đi này không có nàng thì ông Đại sẽ lúng túng nhiều trong công việc.

Đến Paris, sau khi thương lượng công việc buôn bán xong, ông Đại liền nói

với Mỹ Dung:

- Trước khi đi, bác sĩ Quân có dặn tôi nên đưa cô đến một bác sĩ chuyên môn ở đây nhờ xem bệnh của cô. Bác sĩ Quân sợ cô chưa khỏi hẳn. Bây giờ chúng ta đi tìm một bác sĩ chuyên môn nhé.

- Ông tử tế quá và bác sĩ Quân cũng chu đáo thật. Nhưng thưa ông, tôi có còn bệnh hoạn gì nữa đâu, một khi vết thương lòng đã hàn gắn. Huống chi chuyến đi là một liều thuốc bổ dưỡng cho tinh thần và sức khỏe của tôi... À, hôm lên phi trường, bác sĩ Quân có đi đưa tiễn, hình như bác sĩ có nói gì với ông?

Ông Đại nhìn Mỹ Dung mỉm cười:

- Ông ấy than thở cho sự thất vọng của mình. Cô không nhận lời làm vợ một bác sĩ à? Kể ra bác sĩ Quân cũng tử tế lắm.

- Vâng, tôi đã từ chối lời yêu cầu của bác sĩ Quân, vì tôi thấy tôi không xứng đáng với tình yêu của ông ta.

- Đó là vấn đề của trái tim, chắc cô đã nghĩ kỹ tôi không dám chen vào làm chị. Nhưng cô không thể ở vậy để nhai đi nhai lại sự đau khổ của cô được.

Người như cô phải sung sướng, tôi tin là cô sẽ sung sướng.

Mỹ Dung ngược mặt nhìn bầu trời đầy mây trắng, đôi mắt buồn rười rượi:

- Hôm nay ông lại có cái câu mà chị Huệ chị Lý đã nói với tôi cách đây mấy tuần. Ai cũng chúc may mắn cho tôi. Nhưng tự tôi, tôi thấy lòng hân hoan vì đã thoát khỏi cạm bẫy.

Ở Paris một tuần, ông Đại lại cùng Mỹ Dung đi London rồi trở qua Rome. Công việc làm ăn có phần tiến triển. Ông Đại muốn nhân chuyến đi này viếng Thụy Sĩ, một nước có tiếng đẹp nhất thế giới. Ông nói với Mỹ Dung:

- Chúng ta đi Thụy Sĩ vài ngày rồi về nước, cô nghĩ thế nào?

- Ông muốn đi ngắm phong cảnh ở Thụy Sĩ à? Tôi nghe nói phong cảnh ở đó đẹp lắm, mà những xưởng đồng hồ ở Thụy Sĩ cũng có tiếng là sản xuất đồng hồ tốt nhất. Hay là nhân chuyến đi này, ông thương lượng với một xưởng đồng hồ ở đây xin làm đại lý độc quyền.

Ông Đại gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Cô có ý kiến hay lắm. Tôi sẽ thực hiện thêm một ngành buôn bán nữa...

Ở Thụy Sĩ ba hôm, ông Đại và Mỹ Dung lại đáp phi cơ về nước.

Trên phi cơ, Mỹ Dung bỗng nghĩ đến Văn. Nàng liền nói với ông Đại như để dò dẫm:

- Không hiểu ông kỹ sư Văn giống Vũ đến thế nào mà Tổng có thể làm được để đến nỗi giết oan Vũ?

Ông Đại nhìn Mỹ Dung rồi nói:

- Tại sao hôm nay cô lại nhớ đến chuyện ấy? À, ông Văn thì tôi gặp nhiều lần, chứ còn Vũ là ai thì tôi không được biết.

- Ông gặp ông Văn nhiều lần, chắc là về việc buôn bán?

- Không, tôi gặp ông Văn về chuyện của cô.

Mỹ Dung ngạc nhiên:

- Về chuyện của tôi? Thế sao mấy lúc nay ông không nói cho tôi biết?

- Tại vì ông Văn không muốn tôi nói lại với cô.

Mỹ Dung càng ngạc nhiên hơn:

- Tại sao thế?

Ông Đại thấy cần phải nói lại tất cả cho Mỹ Dung nghe, nên kể lại hết câu chuyện, không giấu giếm gì cả.

Kể xong, ông kết luận:

- Tôi không thể làm thỉnh nhận làm người ơn của cô trong khi kỹ sư Văn đã bỏ tiền ra lo cho cô tất cả và săn sóc cho cô như săn sóc một người em gái.

- Thế mà trong cơn mê sảng, tôi có hay biết gì đâu. Đến hki tôi tỉnh lại thì kỹ sư Văn không đến nữa. Tại sao kỹ sư Văn lại tránh mặt tôi? Hay ông ta thi ân mà không muốn người ta trả ân?

- Nhưng còn cô, tại sao cô không đến thăm kỹ sư Văn để cảm ơn ông ta?

Mỹ Dung làm ra vẻ buồn buồn:

- Hôn nay tôi mới nghe ông nói đến kỹ sư Văn.

- Kỹ sư Văn cho rằng ông ta có bổn phận phải lo cho cô vì cô là vợ chưa cưới của Vũ, em ông ta.

- Tôi không muốn nghĩ đến Vũ nữa. Nếu tôi tìm đến thăm ông Văn thì thế nào cũng phải nhắc đến Vũ. Vì ông Văn sẵn dĩ giúp đỡ tôi trong cơn hoạn nạn là tại có Vũ. Thật là khó nghĩ. Thưa ông, bây giờ ông khuyên tôi phải cư xử như thế nào?

- Tôi thấy cô cần đến thăm ông Văn khi về đến Sài Gòn. Ông kỹ sư Văn là một người rất tốt. Ít có thanh niên nào được như ông Văn.

Mỹ Dung suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tôi xin nghe lời ông, nhưng đến thăm ông Văn mà không mang gì cho ông ấy cả thì cũng không được lịch sự.

Ông Đại mỉm cười:

- Tôi thấy hình như cô có mua một máy đánh chữ và một máy phát thanh. Cô có thể đem tặng ông Văn một trong hai cái máy gọi là đền đáp phần nào cái ơn quá lớn của ông.

Mỹ Dung làm thỉnh. Nàng cố nhớ lại những điều đã xảy ra trong lúc nàng bị bệnh và Văn vào thăm nàng với tư cách một người tình. Nàng đỏ mặt khi nghĩ đến những lời mà hai người có thể nói với nhau. Nàng cố nhớ lại tâm trạng của nàng lúc bấy giờ, những cử chỉ có vẻ đóng kịch của Văn. Nàng thấy nhớ lại nhiều điều mà trước kia nàng không để ý đến.

Rồi nghĩ đến lúc phải gặp lại kỹ sư Văn Mỹ Dung thấy lòng nao nao khó chịu. Nàng phải nói những gì? Trước kia Văn đóng kịch, nhưng bây giờ lại đến phiên nàng đóng kịch.

Nàng dối mọi người, nhưng còn với lương tâm, nàng không thể dối được lòng mình. Nàng làm sao từ bỏ được những ý nghĩ và mối tình thâm kín của nàng đối với Văn.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh ấy, nàng đã nhận thấy rằng, hình như người đã đến sẵn sóc, an ủi nàng không phải là Vũ mà là một người nào khác, lịch sự và lễ độ hơn Vũ nhiều. Nhưng người khác ấy là ai thì nàng chưa biết được. Nhiều lúc nói với người ấy những câu êm dịu, nàng lại thấy ngượng, không tự nhiên như lúc nàng nói với Vũ.

Sau khi câu chuyện bắt ghen của Liên Hoa xảy ra, lúc tỉnh lại, Mỹ Dung đã nhớ tất cả. Nàng không muốn gặp Văn nữa, vì nàng sợ giữa nàng và Văn sẽ có những chuyện không tốt đẹp. Nàng biết lòng mình rất yếu đuối. Văn giống Vũ. Qua cái bề ngoài giống nhau ấy, Văn có thể làm cho nàng yêu. Trước kia nàng yêu Vũ tha thiết. Giờ đây, trước mặt nàng có một người giống Vũ mà người ấy lại có học thức, lễ độ hơn Vũ. Giọng nói của chàng êm ái hơn, vẻ mặt của chàng hiền dịu hơn, và nhất là đôi mắt của chàng thành thật hơn Vũ nhiều. Đã vậy, chàng lại là một kỹ sư, một thanh niên đức hạnh và giàu có.

Mỹ Dung không muốn gặp Văn là để giết chết một lần nữa một mối tình mà nàng cho là dang dở.

Nhưng Mỹ Dung không muốn gặp Văn còn có một nguyên nhân khác. Nàng muốn tìm hiểu lòng mình một cách rõ ràng hơn trong thời gian xa Văn.

Nàng có nhớ nhung gì nữa không? Nàng có đau khổ không?

Vì nàng đâu có quyền nghĩ đến Văn, người anh ruột của Vũ, ân nhân của nàng mà cũng là một người đã có gia đình, không yêu nàng mà chỉ sẵn sóc nàng vì bổn phận.

Muốn chiến thắng sự yếu đuối của lòng mình, nàng không muốn Văn vào thăm nàng nữa. Trong lúc ấy, nàng còn phải chiến đấu với tình yêu chân thành của bác sĩ Quân.

Mỹ Dung cứ nghĩ vẫn vợ cho đến khi về Sài Gòn... Nàng cũng chưa có ý gửi tặng Văn một món quà.

Chưa đi làm, Mỹ Dung giờ chồng báo ra đọc. Nàng đọc đến bài tường thuật về phiên tòa xử Tống. Cái tin Nguyệt cắn lưỡi tự tử trong lúc tòa đình lại để nghị án làm Mỹ Dung vừa cảm động, vừa mừng thầm.

Thế là Văn bây giờ không còn bận bịu gì về Nguyệt nữa.

Nàng mừng như thế kể ra cũng ích kỷ thật, nhưng điều đó chỉ biểu lộ một cách rõ ràng cái chất người.

Sáng hôm sau, Mỹ Dung gói cái máy phát thanh lại và vào sở, nhờ người tùy phái mang lại cho kỹ sư Văn cùng với những dòng chữ của nàng.

Người gửi quà đang ở một trạng thái lòng không sao tả được, mà người nhận quà cũng khó nói lên được sự xúc cảm lúc bấy giờ. món quà ấy là chiếc cầu

nổi liền tình cảm giữa hai tâm hồn, và kỹ sư Văn không thể nào không đến thăm Mỹ Dung được.

Hai tâm hồn mang nhiều đau khổ, hai tâm hồn thiếu thôn tình thương, hai tâm hồn ấy đang cần gặp nhau, và sự màu nhiệm của tình yêu sẽ làm cho họ yêu đời và xóa quên tất cả dĩ vãng đau khổ.

Như có một linh tính báo cho Mỹ Dung biết thế nào rồi Văn cũng đến thăm mình, Mỹ Dung tranh hoàng căn phòng của nàng một cách đẹp đẽ. Một bó hoa hồng tươi thắm trong chiếc lọ thủy tinh, chiếm một chỗ quan trọng giữa cái bàn có trải tấm khăn trắng nõn. Căn phòng của nàng chật hẹp nhưng bày biện rất mỹ thuật. Một cái giường có nệm và trên giường có phủ một tấm khăn bằng hàng thêu. Hai chiếc ghế bọc da để tiếp khách và một cái tủ kê sát giường.

Mỹ Dung đang đứng ngắm lọ hoa thì có tiếng xe hơi ngừng trước cửa. Nàng nghe tim rạo rục và hai tay run lên.

Kỹ sư Văn đã đi vào đến cửa. Chàng đưa tay gõ nhẹ nhẹ và đứng đợi. Mỹ Dung ra mở cửa.

Hai người nhìn nhau, bờ ngỡ. Nhưng chỉ trong giây lát, kỹ sư Văn đã trấn tĩnh được sự xúc cảm và vui vẻ nói:

- Cô Mỹ Dung, cô còn nhớ đến người ân sao? Tôi cứ tưởng khi cơn mê của cô đã qua thì cô không còn muốn nhớ đến cái người đã lo âu rất nhiều về sức khỏe của cô.

Mỹ Dung cũng đã trở nên bình tĩnh ung dung nói:

- Kìa, mời anh ngồi. Có trách móc gì thì anh cũng phải ngồi xuống đã.

Và khi Văn ngồi xuống ghế, Mỹ Dung liền nói tiếp:

- Anh không nên trách em như thế, vì mãi đến khi đi ngoại quốc về, em mới biết chính anh đã bỏ tiền ra chạy thầy chạy thuốc cho em. Trước kia ai cũng bảo là ông giám đốc Hồng Tân lo cho em. Vì biết muộn cho nên em hình như là kẻ bạc ân. Anh tử tế quá.

- Tôi chỉ làm bổn phận một người anh. Vũ là em ruột tôi, mà cô là người đã yêu em tôi một cách tha thiết. Ai hiểu được mối tình của cô cũng phải cảm động. Vũ lại bị người ta giết lầm. Vũ đã chết thế cho tôi. Tôi sống là tôi đã cướp mất của cô một người yêu. Đó là bổn phận, đâu phải là chuyện nhân nghĩa.

Mỹ Dung không biết phải trả lời thế nào. Trong lúc ấy Văn nhìn qua căn phòng và khen:

- Cô có gian phòng đẹp quá. Máy lúc nay bác sĩ Quân có đến thăm cô không?

- Bác sĩ Quân đến trước khi em đi ngoại quốc. Nhưng bây giờ thì bác sĩ Quân không đến nữa đâu vì em đã làm cho bác sĩ phiền.

- Bác sĩ Quân săn sóc cô rất tử tế, cũng là một người ân của cô, sao cô

lại làm phiền bác sĩ? Và làm phiền như thế nào, cô có thể cho tôi biết được không?

Mỹ Dung nhìn lên trần nhà, giọng bình thản như không:

- Bác sĩ Quân ngỏ ý cưới em và em đã thẳng thắn từ chối.

Văn nghe thế liền hỏi:

- Nghĩa là cô còn nghĩ đến Vũ?

Mỹ Dung nhìn Văn với đôi mắt buồn rười rượi. Nàng thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Em yêu Vũ vì em làm Vũ. Anh đọc những bài báo cũng thấy người ta nói nhiều về chuyện ấy. Nhưng có một điều mà các báo không biết là câu chuyện Liên Hoa. Vũ đã đem Liên Hoa để làm tiền em.

Và Mỹ Dung kể hết cho Văn nghe câu chuyện giữa nàng và Vũ trước kia.

Văn chăm chú ngồi nghe, thỉnh thoảng lại thở dài. Mỹ Dung có vẻ buồn rầu vì dĩ vãng của mình. Kể xong, nàng kết luận:

- Cái cô Liên Hoa, ái nữ của ông hiệu trưởng nào đó, không có anh ạ, chỉ có cô Liên Hoa mà chúng ta gặp ngày nọ mà thôi. Anh có tìm gặp Liên Hoa chưa? Nếu anh nhận thấy có bốn phận đối với em thì với người đàn bà đáng thương kia, anh cũng nên giúp đỡ, săn sóc và an ủi. Hơn nữa, Liên Hoa lại có con với Vũ. Anh phải giúp đỡ nàng nuôi dạy cháu anh chứ.

Nghe Mỹ Dung nói thế, Văn nhận ngay chỗ thiếu sót của mình, liền nói:

- Mấy lúc nay như cô biết đó, bao nhiêu việc đã làm tôi điên đầu, tôi có còn nhớ gì đâu? Ngay như với cô nhiều lần tôi đã định đến thăm, nhưng cũng không đi được. Tôi sẽ tìm đến giúp đỡ như ý cô muốn. Nãy giờ cô nói dông dài nhưng cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Em nói chưa hết mà. Em bảo là em làm sao yêu Vũ được nữa khi em đã biết rõ con người và sự tính toán xấu xa của Vũ. Bây giờ, em không oán Vũ thì đã là quá rồi, chứ bảo yêu thì yêu thế nào được nữa?

Văn mỉm cười:

- Cô không còn để ý đến Vũ nữa. Vậy tôi là anh của Vũ chắc cũng bị cô ghét lây?

Mỹ Dung vội vã nói:

- Sao lại ghét anh? Anh đã tốn bao nhiêu công bao nhiêu của để lo cho em khỏi bệnh, em ghét anh thế nào được. Cái ơn của anh lớn quá kia mà. Biết đến bao giờ em mới đền đáp được cái ơn. Sao anh và Vũ khác nhau đến thế hả anh?

Văn vội hỏi:

- Cô thấy tôi và Vũ khác nhau à? Cô mới nhận thấy hôm nay hay là nhận thấy từ trước?

Mỹ Dung ngập ngừng:

- Em nhận thấy từ lâu... Nghĩa là từ cái ngày em còn làm anh là Vũ của em.

Lúc ấy, tuy mất trí nhớ, nhưng em cũng cảm thấy hình như Vũ của em trở nên đáng hoàng, tử tế quá. Lời nói cũng dịu dàng hơn, cử chỉ cũng đẹp dễ hơn, cách nhìn cũng tha thiết hơn. Nói tóm lại, em nhận thấy người yêu của em bỗng nhiên thay đổi hẳn tính tình và cử chỉ.

- Lúc phải đóng vở kịch ấy với mục đích làm cho cô chóng lành bệnh, tôi có nghe cô hỏi như thế... Và lúc ấy tôi lại ngỡ là cô không mất trí.

Mỹ Dung tỉnh ngịch hỏi:

- Ai bảo anh phải đóng cái kịch ấy?

Văn cười lớn. Mỹ Dung có vẻ mắc cỡ cúi mặt, hai gò má đỏ hồng.

Một lúc sau, Văn mới nói:

- Ai mà bảo tôi được? Sao cô không nhớ lại lúc ấy? Lúc xin phép bác sĩ Quân vào thăm cô, tôi đâu bao giờ ngờ rằng mình phải đóng một vai trò trong một vở kịch không hề được sắp đặt sẵn. Tôi đến thăm cô với tất cả lòng thành thật của một kẻ làm bồn phận. Nhưng khi tôi bước vào phòng cô, cô ôm chầm lấy tôi mà la lớn: “Anh Vũ ơi! Sao mãi đến hôm nay anh mới đến thăm em?”. Thế là đương nhiên anh phải đảm nhận cái vai trò mà anh không hề biết trước...

Nói đến đây, Văn im lặng, có vẻ suy nghĩ. Chàng dăm dăm nhìn theo vài đám mây trắng trôi qua vòm cửa sổ. Chàng cảm thấy một nỗi buồn mông lung xâm chiếm cả tâm hồn chàng. Mỹ Dung không dám nói gì cả. Nàng không dám gây cả một tiếng động nhỏ. Nàng cúi gằm mặt xuống không dám nhìn vào đôi mắt buồn bã của Văn.

Văn vẫn tiếp tục giữ im lặng. Hình như chàng đang đeo đuổi theo những hình ảnh đã đi sâu vào quá khứ. Chàng muốn nói một điều gì nhưng vẫn cứ ngập ngừng mãi. Một lát sau, Văn mới bắt đầu nói, giọng chàng nhẹ nhàng và đều đều:

- Mỹ Dung ơi, đọc qua câu chuyện của Tống và Nguyệt, chắc cô cũng hiểu cuộc tình duyên của tôi và Nguyệt ngang trái như thế nào. và nếu cô biết qua thời thơ ấu của tôi, chắc cô không khỏi buồn cho tôi. Tôi đã sống bên một người mẹ chỉ yêu Vũ mà không yêu tôi. Tôi đã khao khát một mối tình êm dịu, một sự săn sóc nhẹ nhàng. Vì thế trước sự tha thiết, nồng nàn của cô lúc cô còn bị bệnh, tôi cảm động quá. Và đôi khi tôi quên hẳn mình là một kẻ đang đóng kịch... Thế có khổ không, Mỹ Dung? Và khi...

Nói đến đây, Văn ngừng lại, nhìn Mỹ Dung và hỏi:

- Cô có cho phép tôi nói hết sự thật không?

Mỹ Dung từ tốn đáp:

- Anh cứ nói.

Văn chớp nhanh đôi mắt, giọng chàng nhỏ dần, như một hơi thở:

- Khi cô tỉnh lại, tôi tự thấy nhiệm vụ của mình đến đây là hết. Tôi thấy lòng nao nao một nỗi buồn khó tả... Tôi cố quên những hình ảnh, những kỷ niệm

lúc còn ở gần bên cô: vì thế mà sáu, bảy tháng nay tôi không dám gặp cô Tôi tự thấy tôi có lỗi với cô Tôi đã lừa dối cô, tuy sự lừa dối đó đã giúp cô lành bệnh. Những lúc gần đây tôi tự nhủ là đã quên được một phần những hình ảnh thuộc về quá khứ. Nhưng vừa rồi, cô đã nghĩ đến tôi, và mua tặng tôi một món quà quý giá như thế, tôi cảm động vô cùng...

Mỹ Dung đứng nhanh lên để che giấu sự cảm động. Nàng cảm thấy câu nói của Văn tha thiết quá. Nàng đi nhanh đến bàn nước và nói vọng lại phía Văn:

- Để em rót nước và lấy bánh mời anh.

Sau khi bung tách nước đến cho Văn, Mỹ Dung lấy hộp bánh đưa trước mặt Văn và nói:

- Hộp bánh này anh đã cho em trong lúc em còn nằm ở bệnh viện. Để em khui mời lại anh.

Văn làm thinh. Chàng thấy như vừa trút được một gánh nặng. Chàng đã nói hết tất cả những điều đang đè nặng lòng chàng.

Và chàng cảm thấy mừng rỡ khi Mỹ Dung không tỏ vẻ gì giận hờn cả.

Khi cùng ăn bánh, Văn kể sơ qua cho Mỹ Dung nghe về thời thơ ấu của chàng, sự chơi bời của Vũ, cuộc tình duyên ngang trái của chàng và Nguyệt.

Mỹ Dung chăm chú ngồi nghe. Nàng không bao giờ ngờ một người có địa vị, giàu sang, lịch thiệp như Văn lại có một quá khứ âm u như thế. Đành rằng, về mặt vật chất, chàng chẳng thiếu thốn gì, nhưng còn về mặt tinh thần, chàng đã thiếu tất cả. Mỹ Dung lắc đầu, cổ họng tiếng thở dài.

Văn thở ra một hơi dài như để xua đi tất cả mọi ám ảnh bấy lâu nay vẫn đè nặng trong tâm tự Chàng kết luận:

- Bây giờ tôi sống lẻ loi một mình. Không có một người thân thích. Muốn xây dựng cho Vũ thì Vũ bị giết, muốn tha thứ cho Nguyệt thì Nguyệt phản bội, và giờ đây, muốn yêu quý cô thì cô đã có người yêu quý và biết đâu cô lại không khinh bỉ tôi?

Mỹ Dung từ tốn nói:

- Sao anh lại nói như thế? Em lúc nào cũng nhớ đến tấm lòng quý hóa của anh.

Văn tươi ngay nét mặt:

- Nếu vậy tôi xin thành thật cảm ơn cô.

Mỹ Dung mỉm cười:

- Sao anh gọi em bằng cổ Anh đã xem em như đứa em gái của anh kia mà...

Bao giờ thì anh đi thăm Liên Hoa? Hay là chúng ta đi ngay hôm nay?

- Đi ngay hôm nay cũng được. Nhưng anh phải ghé nhà lấy chút ít tiền.

Mỹ Dung vào trong sửa soạn và một lát sau ra đi với Văn.

Văn đưa Mỹ Dung về chỗ văn phòng, mời nàng vào phòng khách và nói:

- Anh đã tiếp Vũ ở đây, và khi Vũ ra về thì bị Tổng giết.

Mỹ Dung nghe Văn nhắc đến chuyện cũ, sầm ngay nét mặt. Mặc dù, từ lúc tỉnh lại, nàng đã thù ghét Vũ, nhưng khi nghe nhắc đến Vũ, nàng không khỏi buồn lòng.

Nhận thấy những nét thay đổi trên mặt Mỹ Dung, Văn cảm thấy ân hận, chàng vội nói lắng:

- Em xem văn phòng của anh như thế nào? Đẹp không?

- Văn phòng của anh đẹp quá, sang trọng quá. Chắc anh ở luôn nơi đây phải không?

- Anh thường ở đây, ít khi về nhà. Anh không chịu được sự tẻ lạnh, trống trải trong ngôi nhà to lớn mà anh đã mua Trước kia, anh không thể chịu được Nguyệt, và từ khi sự phản bội của Nguyệt bị phát giác, anh càng không muốn về nhà nữa. Anh định cho người ta thuê cái vi-la và nếu sau này làm lại cuộc đời thì anh sẽ về ở tại đây.

Văn đi lại tú lẩy tiền rồi cả hai cùng ra xe đi Thủ Đức. Văn tìm lại chỗ cũ, hỏi thăm nhà Liên Hoa.

Văn và Mỹ Dung phải chật vật lắm mới tìm được chỗ ở của Liên Hoa. Đó là một ngôi nhà lụp xụp, tối tăm trong tận cùng một ngõ hẻm chật hẹp.

Liên Hoa ẵm con ra mừng Văn. Nàng luôn miệng xin lỗi về chuyện lầm lẫn của nàng trước kia.

Nhìn Liên Hoa, Văn không khỏi cảm thấy một nỗi buồn xâm chiếm tâm hồn. Liên Hoa hầu như bị tàn tạ bởi sự tàn phá của thời gian và nhất là của sự đau khổ. Còn đâu một cô đào nổi danh tài sắc một thời? Bây giờ Liên Hoa chỉ giữ lại cho mình vóc dáng của một thiếu phụ nghèo nàn, đau khổ.

Liên Hoa vừa khóc vừa kể lể:

- Mãi đến hơn ba tháng sau em mới biết Vũ bị giết. Tuy ở đây không xa Sài Gòn bao nhiêu, nhưng em cũng không hay biết gì cả. Em cứ ngỡ Vũ bỏ em để đi theo kẻ khác. Tuy bị nghèo khổ nhưng em không còn mặt mũi nào trở lại nghiệp cầm ca nữa. Em đành sống thiếu thốn như thế này để nuôi con.

Văn thở dài:

- Bây giờ nay cô sống bằng cách nào?

- Em làm lụng vất vả mà chả đủ vào đâu cả. Phải chi có một ít vốn thì em còn xoay xở làm ăn được; đằng này, thân không, tay trắng, làm công cho người ta cực nhọc đủ điều mà có được là bao?

Văn ngỏ ý muốn giúp Liên Hoa một số vốn. Liên Hoa mừng rỡ vô cùng:

- Anh tử tế như thế, em xin nhận lãnh chứ còn biết nói gì bây giờ. Nói gì cũng là khách sáo cả.

Văn đưa Liên Hoa một số tiền và dặn:

- Cô ráng nuôi dạy bé Oanh, cho nó đi học. Từ nay nếu có việc gì cần, cô cứ tìm đến chúng tôi.

Liên Hoa cầm tiền, nước mắt lại chảy ra...

Mỹ Dung đưa tay ẵm bé Oanh, cảm động vì thấy con bé giống Vũ như đúc, và như thế, nó giống cả Văn nữa. Mỹ Dung reo lên:

- Anh Văn ơi! Bé Oanh giống anh quá.

Văn vuốt đầu bé Oanh và hỏi:

- Cháu có muốn về ở với bác không?

Bé Oanh sợ sệt, gục đầu vào vai Mỹ Dung. Mỹ Dung reo lên:

- Nó quen với em rồi!

Nhưng Văn đã hỏi Mỹ Dung ra về. Mỹ Dung trao trả bé Oanh cho Liên Hoa, từ giã hai mẹ con.

Ra đến nơi để xe, Văn đề nghị:

- Chúng ta đi ăn nhé? Aên để bù lại lần trước. Em bằng lòng chứ?

Mỹ Dung gật đầu không đáp. Văn mở cửa xe cho Mỹ Dung và nói:

- Lần này chắc chúng ta sẽ ngon miệng lắm.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Văn hỏi:

- À, em đi ngoại quốc chắc vui lắm nhỉ?

- Vui thì đành rồi. Có đi mới biết, thật ở nước người ta cái gì cũng mới lạ hết. Giá được đi mãi em cũng không biết chán. Hơn nữa, bên em lúc nào cũng có ông Đại săn sóc, chăm nom.

Văn tiếc rẻ:

- Anh giận ông Đại quá. Lẽ ra để anh đưa em đi ngoại quốc thì hơn.

- Lúc ra đi, ông Đại chỉ bảo là đi độ hai mươi ngày. Nhưng qua bên ấy vì công việc buôn bán, ông Đại đã ở gần suốt tháng. Nhưng nhờ vậy mà em được biết nhiều nước. Thích quá.

- Em định giúp việc mãi cho ông Đại sao?

- Chứ anh nghĩ làm sao không giúp ông Đại được? Em còn thiếu nợ Ông ấy nhiều quá.

Văn có vẻ nghĩ ngợi:

- Nhưng rồi cũng có ngày em phải nghỉ để lập gia đình chứ?

Mỹ Dung mỉm cười:

- Đến ngày ấy sẽ hay...

Nói xong nàng nhìn mông lung những cánh đồng xanh bát ngát, những mái nhà tranh khói quyện, những con đường đất đỏ chạy dài trong thôn xóm.

Chợt Mỹ Dung nghe giọng Văn cất lên, len vào tâm hồn nàng, nhẹ như một hơi thở:

- Em quên Vũ, không còn nhớ đến Vũ nữa, nhưng có bao giờ em nghĩ đến một người có bề ngoài giống Vũ không?

Mỹ Dung không nói, gục đầu vào vai Văn, khóc nức nở. Văn đề cho nàng khóc vì chàng biết Mỹ Dung đã trả lời chàng một cách hùng biện lắm rồi.

Một lát sau, Mỹ Dung ngước lên, lau nước mắt:

- Chúng ta hãy đợi một năm nữa hãy nghĩ đến chuyện hôn nhân. Hiện nay

anh cũng như em, tâm hồn chúng ta chưa được yên tĩnh cho lắm. Những cảnh ngộ bên ngoài đã làm cho chúng ta rối rắm tinh thần, anh nghĩ có phải không?

Văn gật đầu:

- Em nói đúng lắm. Được em nhận lời thì dù phải đợi đến bao lâu , anh cũng có thể đợi, em ạ.

Mỹ Dung mỉm cười, Văn cũng mỉm cười. Cả hai cùng thấy một niềm vui mới mẻ len vào hồn.

Hết

Nguồn: dactung.com

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA